SUSAN HILL

FEMEIA ÎN NEGRU

Traducere din limba engleză de
ILEANA CUDALBI

EDITURA PYGMALION
PLOIEŞTI – 1995

SUSAN HILL
THE WOMAN IN BLACK, 1983

Pentru Pat şi Charles Gardner

Susan Hill s-a născut în Scarborongh, Yorkshire în anul 1942. Încă din anul 1963 ea este cunoscută ca o scriitoare foarte sârguincioasă, autoarea unor nuvele şi povestiri scurte. Primul ei roman a fost publicat de Hutchinson în 1960 când ea mai era încă la şcoală, pentru ca următorul să fie publicat în anul 1961 când era studentă. Printre romanele ei putem cita: „Domn şi Doamne”, „O schimbare în bine”, „Eu sunt Regele Castelului” (răsplătit cu premiul Somerset Mangham), „Albatrosul şi alte Poveşti” (care a câştigat premiul John Klewellyn Rhys), „Întâlnire ciudată”, „Pasărea nopţii (premiul Whitbread), „Anotimpul Primăverii” precum şi „îngerii Văzduhului”. A mai scris de asemenea două cărţi autobiografice: „Mărul Magic” şi „Familia” precum şi cărţi pentru copii. Susan Hill este o prezenţă obişnuită la Radio şi televiziune, (ea) a prezentat emisiunea, Raftul de Cărţi” la Radio 4, în perioada 1986-1987 şi a furnizat ficţiuni numeroaselor ziare şi reviste. Este căsătorită cu un licenţiat pe nume Stanley Wells, specialist în opera

lui Shakespeare. Au două fete şi locuiesc în Gloncester.

Ultimul succes de talie mondială îl constituie Lady de Winter, continuarea celebrei REBECA.

NOAPTEA DE AJUN

Era ora nouă şi jumătate în noaptea din Ajunul Crăciunului. Tocmai străbăteam holul de la Monk’s Piece, dinspre sufrageria unde se desfăşurau mesele festive, către salonul unde se afla toată familia strânsă în jurul focului din şemineu. M-am oprit o clipă şi, apoi, aşa cum făceam adesea în timpul serilor m-am îndreptat către uşa din faţă, am deschis-o şi am ieşit afară.

Întotdeauna mi-a plăcut să respir aerul curat al serii, încărcat de arome dulci şi de balsamul florilor vara, de mirosul ascuţit al focurilor de tabără şi al frunzelor ce putrezesc, toamna, ori de gerul ascuţit la căderea zăpezii. Îmi place să mă contemplu în oglinda întunecată a cerului de deasupra capului meu, unde luna şi stelele înveşmântate în văluri de mister se petrec tăcute, departe de mine în abisurile nopţii; îmi place să ascult ţipătul vietăţilor de noapte, geamătul vântului, răpăiala ploii în livadă, să mă îmbăt cu aerul tare ce se ridică până la mine de pe păşunile de lângă râu.

Aşa am făcut şi în seara asta şi am simţit că vremea avea să se schimbe, ceea ce mi-a făcut inima să tresalte

de bucurie. Toată săptămâna trecută plouase, o ploaie rece cu ceaţă care stăruia deasupra casei, deasupra ţinutului. Nu se vedea de la fereastră decât cel puţin până la un metru-doi în grădină. O vreme afurisită care nu părea să se mai lumineze vreodată. Nu-ţi făcea nicio plăcere să te plimbi, iar pentru vânătoare vizibilitatea era prea redusă şi câinii erau permanent ursuzi şi plini de noroi. În casă lămpile ardeau tot timpul zilei, iar pereţii cămărilor şi pivniţei erau umezi şi miroseau a rânced în timp ce focurile mocneau şi scoteau fum din belşug.

De mulţi ani de zile starea vremii îmi afecta buna dispoziţie şi mărturisesc sincer că dacă n-ar fi predominat voioşia şi zarva în restul casei m-aş fi cufundat în melancolie, nefiind în stare să mă bucur de plăcerile vieţii aşa cum mi-ar fi plăcut deşi m-aş fi consumat pentru susceptibilitatea mea. Numai că Esme a fost de neclintit şi nu s-a lăsat impresionată de capriciile vremii astfel că pregătirile noastre de Crăciun anul ăsta au fost mai mari şi mai temeinice decât de obicei.

Am făcut un pas, doi, depărtându-mă de umbra casei ca să pot privi în jurul meu vecinătatea scăldată de lumina lunii. Monk’s Piece cocoţat pe colina care urca uşor la patru sute de picioare de locul unde River Nee desparte cu

firicelul lui de apă acest ţinut fertil şi această parte a ţării, în ţinutul de nord şi cel de sud. Mai jos sunt păşunile întrerupte de pâlcurile de copaci amestecaţi sau de păduri de foioase. În spatele nostru însă pe o arie de câteva mile pătrate terenul este arid, un crâng de lăstăriş sălbatic în mijlocul acestui ţinut cu ferme prospere. Suntem la două" mile de satul propriu-zis şi la şapte mile de principalul oraş, cu toate astea predomină impresia de izolare care ne face să ne simţim şi mai departe de civilizaţie decât suntem.

Prima dată am văzut Monk's Piece într-o după-amiază din mijlocul verii, pe când mergeam în trăsură cu domnul Bentley. Domnul Bentley era, pe atunci, patronul meu, între timp eu am devenit partener cu drepturi depline în biroul de avocatură unde aveam să fiu desemnat ca „tânărul" (şi aşa aveam să rămân bineînţeles toată viaţa mea activă). La vremea aceea el se apropia de vârsta când începea să slăbească din ce în ce mai mult hăţurile responsabilităţilor trecându-le tot mai des în mâna mea, cu toate că mai continua să viziteze birourile noastre din Londra cel puţin o dată pe săptămână până când a murit la cei optzeci şi doi de ani ai săi. Stătea însă, din ce în ce mai mult la ţară. Nu era nici vânător şi nici pescar, dar îi

plăcea să se implice în magistratura locală şi în problemele bisericii, intrând în tot felul de comitete şi comisii parohiale.

Pentru mine a fost o uşurare şi o încântare când, în cele din urmă, după atâţia ani m-a luat ca partener cu drepturi depline, deşi situaţia mea putea fi privită tot ca una de subordonare, întrucât munceam ca un măgar şi duceam povara răspunderii pentru conducerea firmei – cel puţin aşa simţeam – nefiind răsplătit cum se cuvenea judecând după poziţia mea.

Aşadar, am văzut Monk’s Piece pe când mă întorceam cu domnul Bentley într-o după-amiază de duminică, bucurându-ne de priveliştea pajiştilor verzi străjuite de gardurile de păducel din acel colţ de ţară adormit, lăsându-ne purtaţi de pasul blând al căluţului spre conacul lui urât şi în acelaşi timp impunător. Rareori mi se întâmpla să stau în spate şi să nu fac ceva. În Londra nu trăiam decât pentru slujba mea, exceptând orele pe care le petreceam în bibliotecă cu colecţiile de acoarele. Aveam de-acum treizeci şi cinci de ani şi eram văduv de peste doisprezece ani. N-aveam niciun chef pentru evenimente sociale cu toate că mă bucuram de o sănătate bună, eram totuşi predispus la crize de nervi şi aveam toate condiţiile

pentru asta, după cum veţi vedea. Adevărul este că îmbătrânisem fără vreme, eram un bărbat sobru, şters, cu o expresie ciudată – de câine credincios.

I-am atras atenţia domnului Bentley asupra frumuseţii calme a acelei zile şi după ce mi-a aruncat o privire el mi-a spus:

— Ar trebui să te gândeşti să aranjezi ceva în sensul ăsta – de ce nu? O căsuţă drăguţă, acolo – poate? Şi arătă cu biciul în direcţia sătucului tupilat pe malul râului în jos, unde pereţii albi străluceau în soarele de asfinţit. Să pleci de la oraş de vinerea după-amiază, să te poţi plimba, să respiri aer proaspăt, să mănânci ouă proaspete şi smântână.

Ideea era ispititoare, dar numai de la distanţă, neavând nimic în comun cu mine, astfel că am zâmbit numai şi am tras pe nări mirosul ierbii şi a câmpului înflorit uitându-mă la praful ridicat de copitele poneiului, fără să dau prea multă atenţie. Asta este. Până când am ajuns la drumul neted care ducea la construcţia lungă din piatră ce se înfăţişa privirii, bine proporţionată şi măsura priveliştea până hăt departe pe albia râului unde se zărea la distanţă linia violet-albăstruie a dealului.

În clipa aceea am fost străbătut nu ştiu cum să-i spun –

de o emoţie, o dorinţă sau ceva mai mult, de o ştiinţă, ori poate simpla certitudine pusese stăpânire pe mine, atât de clar, de izbitor, încât am strigat involuntar la domnul Bentley să oprească. Neavând timpul s-o facă, m-am trezit aruncat din trăsura trasă de ponei pe potecă, sus, în vârful gruiului verde de unde priveam ca pentru prima oară casa atât de impunătoare şi atât de potrivită cu poziţia pe care o ocupa. O casă modestă şi totuşi sigură privind până hăt departe ţinutul de dincolo de ea. Deşi ştiam că nu mai fusesem aici mai înainte, eram absolut convins că aveam să revin, întrucât casa părea a fi parte din mine, era legată invizibil de persoana mea.

Într-o parte curgea un firicel de apă ce se îndrepta spre pajiştea de dincolo, unde îşi făcea meandre spre, râu în jos.

Acum domnul Bentley se uita la mine din trăsură, curios.

— Frumos loc, spuse el.

Am dat din cap doar, incapabil să împart cu el vreuna din emoţiile mele puternice. I-am întors spatele şi am urcat câţiva metri în pantă până când am putut vedea intrarea în livada bătrână care se întindea din spatele casei şi se termina departe în iarba înaltă şi deasă. Dincolo de asta se vedea o suprafaţă netedă, aridă, de teren deschis.

Senzaţia de convingere încă mai persista şi mi-aduc aminte că m-a intrigat, întrucât nu eram un om cu imaginaţie şi nici multă fantezie nu aveam, nefiind înzestrat cu darul previziunilor. Evident, de la acele experienţe anterioare, eu am evitat intenţionat abordarea oricărei probleme lipsite de conţinut natural şi m-am agăţat mai mult de aspectul prozaic, vizibil şi palpabil.

Cu toate acestea, îmi era imposibil să scap de credinţa – nu, trebuie să-i spun mai mult, de ştiinţa sigură – că această casă avea să fie într-o zi a mea, că mai devreme sau mai târziu, cu toate că habar n-aveam când, urma să fiu stăpânul ei.

Când în cele din urmă am acceptat acest gând, m-am simţit cuprins pe dată de o pace şi o linişte profundă, aşa cum nu mai cunoscusem de mulţi ani, ceea ce mă făcu să mă întorc cu inima uşoară la trăsura trasă de ponei, unde domnul Bentley mă aştepta un pic mai mult decât curios.

Sentimentul surprinzător pe care l-am încercat la Monk’s Piece m-a însoţit şi după ce-am plecat la Londra, cu toate că nu era decât un gând furiş. I-am spus domnului Bentley că dacă se va întâmpla să audă că gospodăria era de vânzare îl rugam să-mi dea de ştire.

Câţiva ani mai târziu, aşa a făcut. I-am contactat pe

agenţii mei în aceeaşi zi, câteva ore mai târziu şi fără să stau mult pe gânduri m-am dus s-o văd din nou, am făcut o ofertă şi ea a fost acceptată. Câteva luni înainte de asta o întâlnisem pe Esme Ainley. Afecţiunea noastră era pe zi ce trecea tot mai puternică, dar nu putea evolua din cauza firii mele nehotărâte, atât în chestiuni materiale, cât şi în cele emoţionale. Bineînţeles că tăceam şi în privinţa intenţiilor mele de viitor. A trebuit să dau dovadă de tot curajul ca să profit de noutatea legată de Monk’s Piece ca de un semn bun şi la o săptămână după ce-am devenit stăpânul casei, să mă duc la ţară cu Esme şi s-o cer în căsătorie printre copacii din livada bătrână. Cererea mi-a fost acceptată şi, curând după aceea, ne-am căsătorit şi ne-am mutat imediat la Monk’s Piece. În ziua aceea, am crezut într-adevăr că, în sfârşit, am ieşit din umbra lungă aruncată de întâmplările trecutului. L-am văzut după faţă şi după strângerea călduroasă de mână că şi domnul Bentley credea la fel. Parcă i se ridicase o povară de pe umeri. Întotdeauna se învinovăţise, cel puţin în parte, pentru ceea ce mi se întâmplase, întrucât el fusese la urma urmei cel care mă trimisese în călătorie la Crythin Gifford şi El Marh House şi la înmormântarea doamnei Drablow.

Şi toate astea nu-mi ieşeau din minte nici măcar acum, când stăteam în faţa casei mele, în ajunul nopţii de Crăciun. Trecuseră deja paisprezece ani de când Monk’s Piece era cel mai fericit cămin; al meu, al lui Esme şi al celor patru copii ai ei din prima căsătorie cu căpitanul Ainley. La început, veneam aici numai în weekend şi de sărbători, dar încă din ziua în care am cumpărat casa, începusem să mă plictisesc de afacerile din Londra, aşa că m-am bucurat desigur să mă retrag la ţară cu prima ocazie.

Şi iată că familia mea se reunea acum, din nou, pentru a sărbători Crăciunul. Am deschis o clipă uşa din faţă să le aud vocile din salon – chiar dacă soţia mea m-a certat că aveam să răcesc. Bineînţeles, era un ger de scăpărau pietrele. Cerul spuzit de stele şi luna plină înconjurată de halou, păreau încremenite pe vecie în aerul îngheţat. Umezeala şi ceaţa săptămânii trecute se furişaseră dispărând ca nişte hoţomani în noapte, iar cărările şi zidurile de piatră ale casei străluceau acum palid şi aburii respiraţiei mele se împrăştiau în văzduh.

Sus, în dormitoarele de la mansardă, cei trei băieţi ai lui Isobel – nepoţii lui Esme – dormeau adânc cu plăpumile strânse în jurul trupurilor. N-aveau să aibă parte de zăpadă

pentru a doua zi, dar cel puţin Crăciunul avea să fie vesel şi strălucitor.

Simţeam ceva în aerul acelei nopţi, ceva ce-mi amintea de propria mea copilărie, de bolile pe care le luam de la ceilalţi băieţi şi acest lucru mă emoţionă acum, cât eram eu de bătrân. Astfel că liniştea mea dispăru. Amintiri pe care le crezusem uitate pentru totdeauna şi despre care habar nu mai aveam îmi reapărură în minte. Că aş mai fi putut să-mi reînnoiesc cunoştinţele, mi se părea imposibil în acel moment, dacă fie şi numai apariţia unor vedenii mă îngrozea.

M-am mai uitat o dată la întunericul îngheţat, am oftat împăcat, am strigat câinii şi am intrat în casă nemaigândindu-mă decât la pipă şi la un pahar bun de whisky, la gura focului în compania fericită a familiei mele. Traversând holul şi intrând în sufragerie simţeam deja aerul de bunăstare pe care îl ştiam de când stăteam la Monk’s Piece, senzaţie care, natural, atrage după sine alta, aceea de mulţumire sufletească. Şi, bineînţeles, eram recunoscător să-mi văd familia adunată în jurul focului uriaş pe care Oliver tocmai îl înălţa îngrijorător de mult, iar flacăra lui ameninţătoare era alimentată cu crengile mărului bătrân pe care îl tăiaserăm în toamna trecută din

livadă. Oliver era fiul cel mai mare al lui Esme şi semăna la fel de mult ca şi atunci când l-am cunoscut, cu sora lui, Isobel (care stătea lângă soţul ei, bărbosul Aubrey Pearce) şi cu fratele lui mai mic, Will. Toţi trei erau bine făcuţi, deschişi la faţă, înclinaţi spre rotunjime şi cu părul, genele şi sprâncenele castaniu roşcat – culoare pe care o avusese şi părul mamei lor înainte de a înspica.

Acum, Isabel avea doar douăzeci şi patru de ani, dar era deja mama a trei băieţi» şi părea dispusă să mai facă. Era dolofană, avea un aer de matroană cocoloşindu-şi soţul la fel cum făcea cu copiii şi cu fraţii ei. Era cea mai sensibilă şi responsabilă dintre fiice, era drăguţă şi afectuoasă şi părea să fi găsit în paşnicul Aubrey Pearce un partener ideal. Cu toate astea, o surprindeam uneori pe Esme privind-o nemulţumită şi mi-a spus mai mult decât o dată, deşi pe ton blând şi fără să mai audă cineva, că ar fi dorit ca Isobel să fie un pic mai suplă, un pic mai isteaţă şi chiar frivolă.

Cu toată sinceritatea, eu nu voiam acelaşi lucru. Nu-mi doream pentru nimic în lume ca suprafaţa liniştită a mării să fie tulburată de ceva.

Atât Oliver Ainley, care avea nouăsprezece ani, cât şi fratele lui, Will, doar de paisprezece ani, erau la fel de

serioşi, chiar sobri la vârsta lor, dar tot mai aveau exuberanţa unor căţelandri. Bineînţeles, mi se părea că Oliver dă chiar prea puţine semne de maturitate pentru un tânăr în primul an la Cambridge şi care se pregătea, dacă sfatul meu contase, să îmbrăţişeze profesia de avocat. Will stătea pe burtă în faţa focului cu faţa strălucindu-i, cu bărbia în mâini. Oliver era lângă el şi, din când în când, picioarele lor lungi se loveau şi se împingeau şi îndată se încăierau de parcă ar fi avut din nou zece ani.

Cel mai mic fiu al lui Ainley, Edmund, stătea deoparte după cum îi era obiceiul, ţinându-se la distanţă de toată lumea nu atât din cauza firii lui neprietenoase sau că ar fi fost supărăcios, ci din cauza unui dispreţ înnăscut pentru aglomeraţie şi din dorinţa de a fi într-un fel rezervat ceea ce-l deosebea de restul familiei lui Esme, mai ales că

arăta şi altfel decât ceilalţi. Era palid, avea nasul lung, părul ca pana corbului şi ochii albaştri. Edmund avea cincisprezece ani. Pe el îl cunoşteam cel mai puţin şi de-abia dacă îl înţelegeam, simţindu-mă incomodat de prezenţa lui, cu toate că, probabil în mod curios, în adâncul sufletului îl iubeam mai mult decât pe oricare altul.

Salonul de la Monk’s Piece este lung şi scund, cu

ferestre înalte la ambele capete, bine drapate acum, noaptea, dar în timpul zilei lăsând cu dărnicie lumina să intre în încăpere de la nord la sud. În seara asta, ghirlande şi crengi verzi, strânse de Esme şi Isobel după-amiază, atârnau deasupra căminului şi printre frunzele lor străluceau boabe roşii şi pamblici purpurii şi aurii. La capătul celălalt al camerei se afla bradul, împodobit cu lumânări, iar sub el erau aşternute cadourile. Mai erau şi flori, crizanteme albe în vaze, iar în mijlocul camerei, pe masă, o piramidă de fructe şi un castron cu felii de portocală aromate cu scorţişoară, mirosul lor umplând aerul şi amestecându-se cu mirosul de brad şi cu izul acrişor al focului de lemne, toate la un loc amestecându-se în atmosfera Crăciunului.

M-am aşezat în scaunul meu, m-am tras un pic înapoi în faţa flăcărilor dogoritoare şi m-am apucat să-mi pregătesc pipa. În timp ce o făceam, mi-am dat seama că i-am întrerupt pe ceilalţi în mijlocul unei convorbiri, că Oliver şi Will cel puţin erau nerăbdători să continue.

— Ei, care-i treaba? i-am întrebat eu, trăgând la început grijuliu din pipă.

A urmat o pauză şi Esme a dat din cap zâmbind deasupra broderiei sale.

— Haide...

Atunci Oliver s-a ridicat în picioare şi a început să facă paşi, grăbit în jurul camerei, stingând luminile, lăsând doar lumânările din pomul de Crăciun să ardă în depărtare, astfel că atunci când s-a întors la locul lui nu mai eram luminaţi decât de flăcările din cămin, iar Esme se văzu obligată să lase lucrul deoparte – nu fără să protesteze.

— În felul ăsta poţi să faci lucrurile mai bine, îi spuse Oliver cu oarecare satisfacţie.

— Ah, voi băieţii.

— Ei haide, Will, e rândul tău, nu-i aşa?

— Nu. E rândul lui Edmund.

— Aha, spuse mezinul cu o voce neobişnuit de profundă. Ar fi fost dacă aş fi vrut şi eu să fie.

— Chiar trebuie să stăm pe întuneric? îi întrebă Isobel pe un ton de parcă ar fi vorbit cu nişte copii mult mai mici.

— Da, surioară, trebuie, dacă vrei o atmosferă autentică.

— Dar nu sunt chiar sigură că vreau.

Oliver mormăi cu voce joasă:

— Atunci să-i dea drumul careva.

— Spun poveşti cu fantome, mă lămuri Esme, aplecându-se spre mine.

— Da, întări Will emoţionat, abia ţinându-şi râsul. Ca în noaptea de Crăciun. E o tradiţie veche de când lumea.

— Casa de la ţară singuratică, oaspeţii adunaţi în jurul focului în odaia întunecoasă, vântul hăulind pe la ferestre... mormăi Oliver din nou.

Şi atunci se făcu auzit glasul răsunător, vesel al lui Aubrey.

— Mai bine să-i dăm drumul!

Şi aşa au şi făcut. Oliver, Edmund şi Will se luară la întrecere în a spune cele mai cutremurătoare poveşti cu efectele cele mai dramatice şi ţipetele cele mai înfricoşătoare, care-ţi ridicau părul măciucă. Se întreceau care mai de care să fie mai inventiv şi mai înfricoşător. Vorbeau despre castele nelocuite ai căror pereţi se dărâmau, despre ruinele unei mănăstiri îmbrăcate în iederă ce strălucea în lumina lunii, despre camere încuiate şi tunele secrete, cripte igrasioase, cimitire părăsite, paşi care scârţâiau pe scări, degete care băteau la fereastră, gemete şi strigăte, urlete şi tropăituri, zgomote de lanţuri, călugări cu glugă, călăreţi decapitaţi, praf ce se ridica în nori, vânturi neaşteptate, năluci, umbre, vampiri, copoi, lilieci, şobolani, păianjeni, bărbaţi decăzuţi, femei albite, lunatici, cadavre şi blesteme căzute pe moştenitori.

Poveştile erau din ce în ce mai stufoase, mai sângeroase şi mai prosteşti şi curând gâfâielile şi strigătele s-au transformat în hohote de râs, întrucât fiecare, chiar şi blânda Isobel, contribuia cu şi mai multe amănunte înfricoşătoare.

La început, m-am amuzat, fiind indulgent, dar stând şi ascultând la lumina focului am simţit că mă depărtez de ei şi că evoluez pe o orbită exterioară lor. Încercam să-mi înăbuş tulburarea, să mă ţin în făgaşul lucrurilor.

Nu era decât un joc, foarte spiritual şi nedăunător, pe care-l practicau tinerii la fiecare sărbătoare şi o tradiţie de asemenea, aşa cum bine spusese Will. Nu era nimic să mă pună în pericol, să mă tulbure şi cu care eu să nu fiu de acord. Întrucât nu voiam să par un spărgător de distracţii, bătrân şi lipsit de imaginaţie, am dorit să intru şi eu în ceea ce nu era decât o joacă nostimă. Am dat o bătălie cruntă cu mine însumi, dar am întors capul într-o parte de la foc să nu-mi vadă nimeni expresia feţei pe care ştiu sigur că începusem s-o afişez.

Şi când, îndreptându-ne spre final, Edmund dădea glas tânguirii zânei care anunţa moartea, butucul care strălucea în vatră se prăbuşi brusc şi, după ce împrăştie în jur o spuză de scântei şi cenuşă, se stinse cu totul fiind

aproape negru. Atunci se lăsă liniştea peste încăpere. M-am cutremurat.

Voiam să mă ridic şi să aprind luminile din **nou,** să văd strălucirea şi culorile decoraţiunilor de Crăciun, să văd focul arzând din nou vesel, voiam să alung răceala care mă cuprinsese şi senzaţia de frică ce-mi strângea pieptul. Cu toate astea, nu mă puteam mişca, am rămas pentru moment paralizat, aşa cum mi se mai întâmplase, căci deşi era de mult uitată, senzaţia asta îmi fusese atât de cunoscută altă dată.

— Acum e rândul tău, tată, spuse Edmund şi imediat ceilalţi începură să strige spărgând liniştea cu îndemnurile lor la care se adăugară şi cele ale lui Esme.

— Nu, nu. N-o să auziţi nimic de la mine, încercam eu să le ţin hangul.

— O, Arthur...

— Da’ trebuie să ştii şi tu acolo, măcar o poveste cu fantome, tată! Oricine ştie...

— O, da! Sigur.

Tot timpul cât am stat să ascult invenţiile lor trăsnite şi mormăielile şi hăuliturile lor nu mi-a trecut decât un singur lucru prin minte şi nu-mi venea decât să le spun: „Nu. Nu. Habar n-aveţi voi. Asta nu-i decât o prostie, o fantezie, nu

există aşa ceva. Niciun lucru atât de sângeros şi de crud nu poate stârni râsul”.

— Hai, tată.

— Nu fi demodat.

— Arthur?

— Fă-ţi datoria, tată! Doar nu vrei să ne laşi baltă?

M-am ridicat, evident nemaifiind în stare să suport această presiune.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc, le-am spus. Dar nu ştiu nicio poveste! Şi am ieşit repede din cameră şi din casă.

Un sfert de oră mai târziu, îmi reveneam trezindu-mă în lăstărişul de dincolo de livadă, cu inima bătând să iasă din piept şi răsuflarea tăiată. Mersesem foarte agitat şi îmi dădeam seama acum că trebuia să fac un efort ca să mă potolesc. M-am aşezat pe o piatră acoperită de muşchi şi am început să respir conştient, până când am simţit că scade tensiunea în interiorul meu, pulsul revine la normal, iar mintea mi se limpezeşte. După încă puţin timp eram în stare să-mi dau seama unde mă aflam, să observ limpezimea cerului, strălucirea stelelor, frigul din aer şi scârţâitul ierbii îngheţate sub picioarele mele.

Ştiam că-mi lăsasem în urmă familia consternată în

casă. Mă ştiau un om normal, chiar echilibrat şi previzibil. De ce oare mă tulburaseră ei povestind câteva povestioare prosteşti şi îmi provocaseră acel comportament brusc, rămânând apoi cu toţii incapabili să înţeleagă? Trebuia să mă întorc cât de curând să-mi cer iertare, să risipesc efectul incidentului, să refac atmosfera de veselie. Dar ceea ce n-aveam să pot face, era să le explic. Nu. Aveam să fiu vesel şi plăcut din nou, doar de dragul soţiei mele, dar nu mai mult.

M-au certat şi mi-au spus că le stric jocul, au încercat să mă încurajeze să spun şi eu o poveste cu fantome, la fel ca ceilalţi, că nu se putea să nu simt imboldul acesta în mine. Aici aveau dreptate. Da. Aveam o poveste, una adevărată, o poveste cu fantome şi duhuri rele, teamă şi confuzie, oroare şi tragedie. Dar nu era o poveste să fie spusă ca un amuzament obişnuit, la gura focului în noaptea de Crăciun.

Am ştiut întotdeauna în inima mea că experienţa aceea n-avea să mă părăsească, pentru că ea se afla în adâncul fiinţei mele, parte inseparabilă a trecutului meu, dar speram că n-avea să mai iasă niciodată la lumină, conştient sau inconştient. Lăsam durerea din când în când să se ridice ca dintr-o rană veche, dar din ce în ce mai rar, mai puţin dureros, pe măsură ce treceau anii, iar fericirea,

sănătatea şi echilibrul meu îşi căpătau tot mai mult drepturile. În cele din urmă, am crezut că asemenea undei ce se pierde într-un bazin, la fel s-a pierdut şi amintirea în memoria mea.

Acum, în seara asta, ea mi-a apărut din nou. Ştiam că n-aveam scăpare, că aveam să zac, lac de sudoare, rememorând acele întâmplări, acele locuri din vremea aceea. Aşa s-a întâmplat noapte de noapte, timp de ani de zile.

Aşa că m-am ridicat şi-am început să merg din nou. A doua zi avea să fie Crăciunul. Oare nu puteam să mă distrez cel puţin pentru clipa asta minunată, nu era oare nicio cale să pun stavilă amintirilor şi influenţei ce-o aveau asupra mea, aflându-mă la ananghie? Să recurg la ea ca la un analgezic sau un balsam ce mi-ar putea ostoi durerea unei răni cel puţin o vreme? Şi-atunci, aflându-mă printre trunchiurile copacilor fructiferi, argintaţi de lumina lunii, mi-am amintit că metoda de-a izgoni o fantomă veche este să continui a te lăsa posedat de ea ca s-o poţi exorciza. Ei bine, a mea trebuia exorcizată. Ar trebui să-mi spun povestea, nu cu voce tare, la gura sobei, şi nu ca o diversiune pentru ascultătorii prostănaci – era prea solemnă şi prea adevărată pentru asta. Ar trebui s-o pun

pe hârtie cu mare grijă pentru fiecare detaliu. Da. Am să-mi scriu povestea mea cu fantome. Şi abia atunci, probabil, am să mă eliberez în cele din urmă de ea, pentru ca să mă bucur de ceea ce mi-a mai rămas din viaţă.

Am hotărât imediat că avea să fie, cel puţin cât aveam să trăiesc eu, o poveste pe care să n-o mai citească alţi ochi. Am fost unul dintre cei posedaţi şi care a suferit – dar nu singurul – nu, dar cu siguranţă am crezut că sunt singurul rămas în viaţă, singurul, judecând după agitaţia mea din seara aceasta, că eram încă afectat în străfundul sufletului, şi că eu singur trebuia să îndepărtez fantoma.

M-am uitat la Lună şi la atât de strălucitoarea Stea Polară. Noaptea de Ajun. Pe urmă m-am rugat. O rugăciune simplă, spusă din inimă, care să-mi aducă liniştea şi puterea şi îndurarea cât timp voi îndeplini cea mai cumplită sarcină şi m-am rugat pentru sănătatea familiei mele şi pentru odihna noastră liniştită pentru tot restul acelei nopţi. Căci deşi îmi ţineam emoţiile sub control, mă temeam de orele de întuneric care se aşterneau de acum încolo.

Ca răspuns la rugăciunea mea, mi-au venit imediat în minte câteva versuri dintr-o poezie pe care o ştiusem odată, dar o uitasem de mult. Mai târziu, le-am spus cu

voce tare lui Esme şi ea mi-a identificat sursa imediat.

„Unii spun că în ciuda anotimpului ce vine,
Când se sărbătoreşte naşterea Mântuitorului nostru
Ciocârlia cântă toată noaptea
Şi atunci, se spune, niciun spirit nu îndrăzneşte să hălăduiască.
Nopţile sunt prielnice, planetele nu se mai ciocnesc
Nicio minune nu se mai întâmplă, vrăjitoarele îşi pierd puterea
Atât de sfântă şi de minunată este acea clipă”.

În timp ce recitam cu voce tare, m-am simţit cuprins de o pace adâncă, cu toate că eram surprins de rezolvarea mea. Mă simţeam din nou eu însumi, pe de-a-ntregul. După această vacanţă, familia mea avea să plece, iar eu, rămânând singur cu Esme, aveam să încep să-mi scriu povestea.

Când m-am întors în casă, Isobel şi Aubrey plecaseră sus să împartă plăcerea de a strecura daruri pe furiş în ciorapii fiilor, lor. Edmund citea. Oliver şi Will erau în salonul vechi din celălalt capăt al casei, unde fusese instalată o masă de biliard, iar Esme făcea ordine în salon,

pregătindu-se de culcare. Nu s-a spus nimic despre incidentul serii, deşi ea purta o expresie de îngrijorare, iar eu a trebuit să inventez o criză de indigestie pentru a-mi explica comportamentul. Mă uitam la focul cu flăcări muribunde şi mi-am scuturat pipa de colţul căminului simţindu-mă liniştit şi senin iarăşi, nemaitemându-mă de chinurile pe care le-aş fi putut îndura singur, fie dormind, fie treaz, în orele puţine ale nopţii care au mai rămas.

A doua zi avea să fie Crăciunul şi eu priveam încrezător şi bucuros, gândindu-mă că avea să fie un prilej de bucurie pentru familia mea, de întâmplări hazlii, de dragoste, prietenie, distracţii şi vis.

Când avea să se termine, aveam să mă apuc de lucru.

O CEAŢĂ CUM NU SE VEDE DECÂT LA LONDRA

Era într-o luni după-amiază în noiembrie şi deja se lăsase întunericul, nu pentru că ar fi fost foarte târziu – abia dacă era ora trei – ci din cauza ceţii, una dintre cele mai groase ceţi ale Londrei, s-o tai cu cuţitul, care ne înconjura din toate părţile încă de cu zori – şi abia dacă mai lăsa lumina să pătrundă atmosfera aceea tristă.

Ceaţa era peste tot, îngrămădindu-se deasupra râului, furişându-se pe alei şi pe cărări, răsucindu-se groasă printre copacii goi din parcuri şi grădinile oraşului, intrând în case, încingând capetele ca o răsuflare otrăvită, câştigând teren cu fiecare deschidere a uşii. Era o ceaţă galbenă, groasă, urât mirositoare, o ceaţă care lovea şi orbea, murdărea şi distrugea. Căutându-şi orbeşte drumul, bărbaţii şi femeile care îşi luaseră viaţa în mâini, împleticindu-se pe străzi, se adunau în staţii şi se ghidau unii pe alţii.

Sunetele agonizau, formele se estompau. Era o ceaţă care se instalase de trei zile şi care nu dădea semne că

avea să se risipească. Presupun că avea calitatea tuturor acelor ceţuri rău prevestitoare, care îi dezgusta şi îi deruta pe oameni, căci îi deranja să-şi simtă ochii acoperiţi ca şi cum s-ar fi aflat într-un joc de-a baba oarba. Într-un cuvânt, era acea vreme mizerabilă care înăbuşea spiritele în cea mai de temut lună a anului.

Ar fi uşor de spus ca, privind înapoi, să cred că toată ziua am avut o presimţire în legătură cu călătoria pe care urma s-o fac, un fel de al şaselea simţ, o intenţie telepatică ce putea zace în subconştientul celor mai mulţi oameni şi care se trezise şi mă punea în gardă, în cazul meu. Dar în acele zile din tinereţea mea nu eram decât un prostănac obişnuit, care nu se temea de nimic. Orice scădere a spiritului meu era pusă pe seama ceţii de noiembrie şi aceeaşi neplăcere era împărtăşită de toţi cetăţenii Londrei.

Totuşi, atât cât pot să-mi amintesc, cinstit, nu simţeam altceva decât curiozitate, **un** interes profesional în limita acordată de afacerile domnului Bentley, care căpăta în faţa mea un oarecare iz de aventură, întrucât nu mai vizitasem niciodată acea zonă îndepărtată a Angliei către care mă îndreptam acum şi, desigur, o oarecare uşurare la perspectiva îndepărtării de atmosfera nesănătoasă a ceţii

şi umezelii. Mai mult decât atât, n-aveam decât douăzeci şi trei de ani şi mai nutream încă pasiunea aceea şcolărească pentru tot ce avea legătură cu gările şi călătoriile cu locomotiva cu aburi.

Dar, poate că ceea ce este cel mai remarcabil este modul în care îmi amintesc până la cel mai mic amănunt întâmplările acelei zile; căci, cu toate că nu se întâmplase încă nimic, nervii mei erau încordaţi. Dacă închid ochii, mă văd în taxi, bâjbâind prin ceaţă drumul spre King Cross Staţion, simt gerul, mirosul umed al tapiţeriei de piele, ceaţa puturoasă prelingându-se pe ferestre, îmi simt urechile astupate cu vată parcă. Ochiuri de lumină galbenă, sulfuroasă, ca şi cum ar fi răzbătut la nimereală unele cercuri din infern, strălucind din magazine şi din ferestrele de sus ale caselor, precum şi din pivniţe, ca şi cum ar fi fost nişte flăcări care se ridicau din groapa de dedesubt. Alte ochiuri de lumină roşie, roşu-aprins, rumenesc feţele vânzătorilor de castane coapte din colţul străzii; ici, un cazan mare în care fierbea catranul pentru reparatul drumurilor şi care împroşca şi scotea fum, un fum roşu, colo strălucea un felinar pe care impiegatul îl ţinea sus şi îl legăna.

Pe străzi era o larmă de nedescris, scârţâit de frâne,

sunet de claxoane şi strigătele sutelor de şoferi împiedicaţi şi orbiţi de ceaţă şi cum priveam prin ferestrele taxiului să văd dacă disting pe cineva aveam impresia că nu văd decât nişte fantome zvârcolindu-se într-o mlaştină cu gura şi obrajii acoperiţi de batiste ca să se Protejeze momentan, iar când ajungeau în bătaia luminii, ochii lor se înroşeau demonic.

Mi-au trebuit în jur de cincizeci de minute să străbat o milă şi ceva de la Chambers până la gară, dar cum n-aveam încotro a trebuit să mă împac cu gândul acelui început de călătorie cu încetinitorul. M-am lăsat pe spate consolându-mă că, desigur, era cea mai rea parte a ei şi mi-am îndreptat gândul spre convorbirea pe care o avusesem cu domnul Bentley în acea dimineaţă.

Munceam din greu la câteva detalii încâlcite ale convenţiei de concesionare a proprietăţilor, uitând pe moment de ceaţa ce forţa ferestrele ca o fiară dezlănţuită, în spatele meu, când Tomes, funcţionarul, a intrat şi m-a poftit să mă duc în camera domnului Bentley. Tomes era mărunţel, subţire ca un băţ, unsuros şi tot timpul îi era rece, ceea ce-l făcea să strămute la fiecare douăzeci de secunde. Din cauza asta i se încredinţase un separeu mic dincolo de holul mare, unde îşi ţinea registrele contabile şi

unde primea musafiri cu aerul lui permanent de suferinţă şi melancolie şi care le aducea aminte acestora tot timpul de Testamente şi Ultime dorinţe – ceea ce de fapt şi făcea obiectul afacerilor noastre şi pentru care ei veneau la avocat.

Şi domnul Bentley chiar avea în faţa lui un Testament şi o Ultimă dorinţă, când am intrat eu în biroul lui confortabil. Fereastra mare, care lăsa lumina să o răsfeţe, avea în zilele bune o privelişte superbă a grădinilor şi Pieţii Tribunalului unde veneau şi de unde plecau jumătate din avocaţii Londrei.

— Şezi, Arthur, şezi!

Domnul Bentley îşi scoase ochelarii, îi lustrui îndelung şi-i puse la loc pe nas, înainte de a se lăsa pe scaun, ca un om preocupat. Domnul Bentley avea o poveste de spus şi se bucura să fie ascultat.

— Nu cred că ţi-am vorbit vreodată despre extraordinara doamnă Drablow?

Am negat dând din cap. În orice caz, putea să fie mai interesant decât o convenţie de concesiune.

— Doamna Drablow, de la Eel Marsh House. Moarta. N-o cunoşti.

— A!

— Da. Am moştenit-o pe Alice Drablow de la tata. Firma s-a ocupat de afacerile acestei familii din... O!

Dădu din mâini lăsând să se înţeleagă că lucrurile mergeau în urmă, în secolul trecut, la înfiinţarea Firmei Bentley, Haigh, Sweetman and Bentley.

— Da?

— O epocă de aur, bătu el cu palma peste hârtii. Optzeci şi şapte.

— Şi ăsta e testamentul ei de care trebuie să mă ocup?

— Doamna Drablow, ridică el un pic vocea, ignorând întrebarea mea care spărsese echilibrul povestirii. Doamna Drablow, după cum se spune, a fost cam ciudată.

Am dat din cap. După cum am aflat în ultimii cinci ani de când eram la firmă, cei mai mulţi dintre clienţii bătrâni ai domnului Bentley erau ciudaţi.

— Ai auzit vreodată de Digul celor Nouă Vieţi?

— Nu. Niciodată.

— Nici de Eel Marsh, în comitatul din nord?

— Nu, domnule.

— Nu. Presupun că n-ai vizitat ţara deloc?

— Mă tem că nu.

— Trăind acolo, oricine poate ajunge ciudat, spuse domnul Bentley gânditor.

— N-am decât o vagă idee, unde s-ar putea afla.

— Atunci, băiete, du-te acasă, împachetează-ţi câteva lucruri şi ia trenul de după-amiază de la King s Cross pe care îl schimbi la Crewe, apoi la Homerby. De la Homerby, o iei pe linia secundă până la târgul Crythin Gifford. După aceea, aştepţi refluxul.

— Refluxul?

— Nu poţi traversa Digul decât pe reflux. Asta te duce direct la Eel Marsh şi la casă.

— Casa doamnei Drablow?

— Când vine fluxul eşti izolat până când apa se retrage iar. Un loc remarcabil.

Se ridică în picioare şi se duse la fereastră.

— Cu mulţi ani înainte, bineînţeles, m-am dus acolo. M-a luat tata. Nu se sinchisea ea prea tare de vizitatori.

— Era văduvă?

— Din primii ani de căsnicie.

— Copii?

— Copii. Domnul Bentley rămase o clipă tăcut frecând fereastra cu degetul ca şi cum ar fi vrut să alunge obscuritatea, dar ceaţa dădea năvală, galben-cenuşie şi mai groasă ca niciodată, cu toate că pe ici pe colo răzbăteau lumini ce străluceau palid de-a lungul Pieţii. Un

clopot de biserică începu să bată. Domnul Bentley se întoarse spre mine.

— După câte mi s-a spus, nu, n-a avut niciun copil, rosti el cu grijă.

— Dar a avut bani mulţi sau pământ? Afacerile ei erau complicate?

— În mare, nu. Avea casă, desigur. Şi câteva proprietăţi în Crythin Gifford – magazine, închirieri, lucruri de genul ăsta care se potrivesc unei ferme sărace, aflată jumătate sub apă. Pe ici pe colo mai cheltuia şi ea bani pe garduri şi zăplaze, dar nu cu un scop anume. Mai sunt şi investiţiile mici, obişnuite.

— Atunci, totul pare în regulă.

— Chiar aşa, nu?

— Pot să întreb, atunci de ce mă duc eu acolo?

— Ca să reprezinţi firma la funeraliile clientei noastre.

— A, da! Bineînţeles.

— Mă întreb, natural, dacă n-ar trebui să mă duc eu însumi. Dar ca să-ţi spun adevărul, m-a necăjit din nou piciorul, săptămâna din urmă.

Domnul Bentley suferea de gută, boală căreia nu-i spunea niciodată pe nume, cu toate că nu avea de ce să se ruşineze cu boala lui, fiind un om abstinent.

— Şi apoi s-ar putea ca Lordul Boltrope să vrea să mă vadă. Ar trebui să fiu aici, înţelegi?

— A, da! Bineînţeles.

— Şi apoi... făcu o pauză. E timpul să las ceva mai multă greutate pe umerii tăi. Nu-i mai mult decât poţi face, nu-i aşa?

— Sper că nu, sigur. Voi fi fericit să mă duc, la funeraliile doamnei Drablow, evident.

— E ceva mai mult decât atât.

— Testamentul.

— O mică afacere de lămurit în legătură cu proprietatea. Da. Am să-ţi dau să citeşti detaliile pe drum. Dar în primul rând va trebui să parcurgi documentele doamnei Drablow – documentele particulare... sau orice ar fi. Orice ar putea fi... Şi să le aduci la birou, se încruntă domnul Bentley.

— Înţeleg.

— Doamna Drablow a fost cam... dezordonată, dacă pot să spun aşa. S-ar putea să dureze o vreme.

— O zi, două?

— Cel puţin o zi, două, Arthur. Bineînţeles, lucrurile s-ar putea schimba, s-ar putea să greşesc... S-ar putea ca lucrurile să fie în regulă şi să te lămureşti într-o singură după-amiază. După cum ţi-am spus, sunt mulţi ani de când

n-am mai fost

Afacerea începea să semene cu un roman victorian, cu o bătrână retrasă care ascunsese o mulţime de documente vechi undeva în subsolurile casei ei întortocheate. Abia dacă îl luam în serios pe domnul Bentley.

— Va fi acolo cineva să mă ajute?

— Venitul proprietăţii merge la o strănepoată şi o nepoată, amândouă sunt în India, unde trăiesc de patruzeci de ani. Sunt menajere... dar vei descoperi mai multe când vei ajunge acolo.

— Dar presupun că are şi ea prieteni... sau vecini?

— Eel Marsh House e departe de orice vecin.

— Şi fiind ciudată, nu şi-a făcut niciodată prieteni, presupun.

— Haide, Arthur, priveşte şi latura bună a lucrurilor, chicoti domnul Bentley. Toată treaba-i ca o călătorie de plăcere.

M-am ridicat.

— Cel puţin scapi o zi, două, de porcăria asta, şi văluri din mână înspre fereastră. Eu am aprobat din cap. De fapt nu mă atrăgea deloc ideea unei expediţii, deşi vedeam că domnul Bentley nu rezista să nu ticluiască o poveste cum putea el mai bine şi să nu dramatizeze misterul doamnei

Drablow în casa ei plină de sunete, mergând până dincolo de fapte. Presupuneam că locul era mai degrabă rece. Dificil de abordat şi inconfortabil, din cauza tristeţii funeraliilor. Documentele pe care trebuia să le caut până şi sub patul din mansardă presupuneam că se aflau în cutia de pantofi, peste care se aşternuse praful şi care, pesemne, nu conţinea mai mult decât nişte chitanţe, recipise şi nişte scrisori îngălbenite de vreme – şi toate erau obişnuite pentru o clientă. Când am ajuns la uşă, domnul Bentley a mai adăugat:

— Vei ajunge la Crythin Gifford târziu în seara asta. Ai acolo un hotel mic unde te poţi caza pentru la noapte. Înmormântarea este mâine la unsprezece.

— Şi după aceea vreţi să mă duc acasă?

— Am aranjat... e acolo un localnic... te va contacta, el.

— Da, dar...

Chiar atunci Tomes îşi făcu simţită prezenţa cu un strănut peste umărul meu.

— Vă aşteaptă un client, domnule Bentley.

— Bine, bine, spune-i să intre.

— Un moment, domnule Bentley...

— Ce-i, Arthur? Nu sta în uşă, omule. Avem treabă.

— Nu mai aveţi nimic să-mi spuneţi? Eu...

El dădu din mâini nerăbdător şi în clipa aceea se întoarse Tomes cu clientul, iar eu m-am retras.

Trebuia să-mi fac curat pe birou, să mă duc înapoi acasă, să împachetez, să o înştiinţez pe proprietăreasă că aveam să lipsesc câteva nopţi şi să-i scriu un bilet logodnicei mele, Stella. Speram ca dezamăgirea ei să fie recompensată de mândria că domnul Bentley mă implica astfel în treburile firmei – o şansă bună pentru viitorul meu de care depindea şi perspectiva unei căsătorii pentru anul următor.

După aceea urma să prind trenul de după-amiază, să mă duc în cel mai îndepărtat colţ al Angliei, despre care câteva minute mai devreme abia dacă auzisem. Pe când ieşeam din clădire, lugubrul Tomes mi-a bătut în fereastra separeului său şi mi-a înmânat un plic maro, gros, pe care scria DRABLOW. Strecurându-l sub braţ, m-am aruncat în ceaţa groasă a Londrei.

CĂLĂTORIA ÎN NORD

Aşa cum îmi spusese domnul Bentley, cu toată distanţa mare şi motivul plictisitor al călătoriei mele, ea era totuşi o evadare din ceţurile Londrei şi nimic nu avea să contribuie mai bine la starea de spirit în aşteptarea celor ce aveau să vină, decât vederea uriaşei caverne care era gara fumegândă ca interiorul unei forje. Răsunau peste tot zgomote vesele ce însoţeau pregătirile de plecare. Mi-am cumpărat bilete şi ziare de la chioşc şi mergeam pe platforma de lângă trenul ce pufăia, cu lanterna în mână. Îmi amintesc marca motorului – Sir Bedivere.

Am găsit un loc într-un colţ în compartimentul gol, mi-am pus haina şi bagajul pe suportul de bagaj şi m-am instalat foarte mulţumit. Când am ieşit din Londra, ceaţa ce persista încă deasupra suburbiilor începuse să se subţieze şi eu nu puteam decât să mă bucur. Atunci, mi s-au mai alăturat alţi doi pasageri în compartiment, dar, după un semn scurt din cap, s-au arătat la fel de preocupaţi de ziare şi documente ca şi mine, de altfel, astfel că am parcurs bine şi fără peripeţii multe mile înspre interiorul Angliei. Dincolo de ferestre se întunecă repede şi

luminile din vagon s-au aprins, totul era atât de intim şi de plăcut de parcă ar fi fost într-o cameră de studiu.

La Crewe, am schimbat cu uşurinţă şi mi-am continuat drumul, atât doar că traseul devia spre est în timp ce se îndrepta spre nord, iar eu mă bucuram de o cină gustoasă. Doar când am ajuns să schimb din nou, pe linia secundară la staţia mică din Homerby, doar atunci am început să mă simt mai puţin confortabil, pentru că aici aerul era mult mai rece şi vântul bătea în rafale dinspre est, însoţit de o ploaie sâcâitoare care îţi tăia respiraţia, iar trenul în care aveam să călătoresc ultima oră era vechi de când lumea, lipsit de confort, cu cuşetele capitonate cu cea mai tare tapiserie din păr de cal, acoperită de piele şi cu portbagaj din lemn deasupra. Era frig, mirosea a ger şi ferestrele erau îngheţate, iar podeaua nemăturată.

Până în ultima clipă părea că aveam să fiu singur, nu numai în compartimentul meu, ci şi în tot trenul, dar chiar la fluierul impegatului a apărut un om. A trecut prin barieră, s-a uitat în lungul şirului trist de vagoane şi văzându-mă în sfârşit, evident preferând compania, se căţără pe scară şi balansând uşa o închise în urma lui exact când trenul se pusese în mişcare.

Odată cu el intră în compartiment un val de frig, un nor

de aburi care se adăugă gerului din compartiment şi în timp ce eu remarcam că era o noapte păcătoasă, străinul începuse să se descheie la trenciul său. Mă măsură din cap până în picioare cercetător, dar nu ostil, apoi, uitându-se la lucrurile mele de sus din portbagaj dădu din cap aprobativ.

— Se pare că am schimbat o vreme proastă cu alta. Am plecat din Londra pe o ceaţă groasă s-o tai cu cuţitul şi prin părţile astea pare destul de frig ca să şi ningă.

— Nu ninge, spuse el. Bate vântul şi până dimineaţă o să alunge ploaia.

— Mă bucur să aud asta.

— Dar dacă-ţi închipui că venind aici scapi de ceaţă, te înşeli. Avem parte de o mulţime de urgii prin părţile astea.

— Urgii?

— Mda. Urgii, ceţurile marine. Se rostogolesc L într-o clipită dinspre mare, peste mlaştini şi mărşăluiesc spre uscat ca nişte armii de cuceritori. Ăsta-i specificul locului. Acum e senin, ca într-o zi de iunie şi în clipa următoare... făcu un gest cu mâna ca să sugereze dramatica instalare a urgiei de care vorbea. Îngrozitor, mai spuse el. Dar dacă stai în Crythin n-ai să vezi partea cea mai rea a lucrurilor.

— Acolo am să stau deseară, la Gifford Arms. Şi mâine dimineaţă. Presupun că o să mă duc mai târziu să văd

ceva din desfăşurarea de forţe a naturii.

Şi apoi nevrând să discut despre natura afacerilor mele cu el, mi-am luat din nou ziarul şi l-am despăturit cu oarecare ostentaţie. Aşa am călătorit câtva timp, hurducăiţi de trenul acela prost, ascultând în tăcerea nopţii pufăitul motorului şi ţăcănitul roţilor de fier pe şine. Fluieratul ocazional şi rafala de ploaie de parcă ar fi fost rafale de artilerie îndreptate împotriva ferestrelor.

Începusem să fiu obosit de călătorie, de frig şi de statul neclintit, în timp ce eram hurducăit şi anticipam cu bucurie o cină gustoasă, focul şi un pat bun. Ce-i drept, ascuns de pagini, am citit tot ziarul şi acum făceam speculaţii în privinţa tovarăşului meu. Era un bărbat voinic, vorbea destul de bine cu un accent deosebit ceea ce mă făcea să-l iau drept localnic. Am hotărât că era un fermier sau chiar un mic proprietar al unei afaceri restrânse. Părea mai degrabă de şaizeci de ani decât de cincizeci, iar hainele lui erau de calitate destul de bună, deşi prost croite şi purta pe degetul mâinii stângi un inel cu sigiliu destul de mare şi acela avea, de asemenea, ceva nou, o tentă de vulgaritate. Am hotărât că era un om care dăduse de bani de curând, intrase pe neaşteptate în lumea celor bogaţi şi, acum, arăta bucuros tuturor acest lucru.

Fiind destul de mărginit şi îngâmfat din cauza tinereţii mele am tras această concluzie şi nu i-am mai dat nicio atenţie lăsându-mi mintea să hoinărească în voie şi să se întoarcă la Londra, înapoi la Stella, iar în rest, nu luam în seamă decât frigul şi durerile de încheieturi când tovarăşul meu îmi trezi interesul spunând:

— Doamna Drablow?

Am lăsat ziarul în jos şi am devenit conştient de vocea lui, al cărei ecou puternic încă stăruia în compartiment pentru că trenul se oprise şi singurul sunet era geamătul vântului şi sâsâitul aburilor departe de noi.

— Drablow, arătă el spre plicul cenuşiu conţinând documentele doamnei Drablow pe care eu le lăsasem jos alături de mine.

Am dat din cap, ţeapăn.

— Să nu-mi spui că eşti o rudă.

— Sunt avocatul ei. Eram destul de încântat de cum suna.

— A! Obligat, să participi la funeralii?

— Da.

— Vei fi singurul.»

În ciuda a ceea ce-mi propusesem, am încercat să aflu mai multe amănunte despre chestiunea pe care el, sigur o

cunoştea.

— Din informaţiile mele, n-are prieteni – şi nici familie, deci într-un fel este claustrată, nu? Ei, se întâmplă uneori cu bătrânele. Se închid în ele, devin egocentrice. E de presupus că asta se trage de la singurătate.

— Aş îndrăzni să spun că aşa se întâmplă, domnule...?

— Kipps. Arthur Kipps.

— Samuel Dailey”.

— Şi când trăieşti singur într-un loc ca ăsta e destul de simplu.

— Haide, am zis eu zâmbind. Doar n-ai să începi să-mi spui poveştile alea ciudate despre casele singuratice?

Se uită la mine cruciş.

— Nu. Şi în cele din urmă adăugă: N-am să-ţi spun.

Dintr-un motiv anume, m-a luat cu frig atunci, mai mult din cauza privirii lui ţintă şi a manierei sale directe.

— Ei, am răspuns în sfârşit. Tot ce pot spune, e trist când cineva trăieşte optzeci şi şapte de ani şi nu poate aduna câteva figuri prietenoase la înmormântarea sa.

Frecam fereastra încercând să văd prin întuneric. Se părea că aveam să ne oprim în mijlocul unui teren deschis şi să luăm în plin vântul în piept care mătura tot în cale.

— Cât de departe vom merge?

Încercam să nu par îngrijorat, dar aveam o senzaţie neplăcută de parcă aş fi fost izolat de orice aşezare umană, închis în cavoul îngheţat al acestui vagon de tren, cu oglinda lui jerpelită şi cu pereţii de lemn închis. Domnul Daily îşi scoase ceasul.

— Douăsprezece mile, ne îndreptăm spre tunelul Gapemouth. Dealul pe care-l străbate este ultima ridicătură de pământ pe o suprafaţă de câteva mile întregi. Vom ieşi apoi la şes, domnule Kipps.

— Desigur, am venit aici atras şi de numele curioase ale locurilor. În dimineaţa asta am auzit de Digul celor Nouă Vieţi şi de Eel Marsh, în seara asta, de tunelul Gapemouth.

— E capătul lumii. N-avem prea mulţi vizitatori.

— Presupun că nici nu sunt prea multe de văzut.

— Depinde ce înţelegi prin asta. Sunt câteva biserici scufundate şi sate înecate, chicoti el. Mai ales acelea sunt mare lucru de văzut. Şi avem ruinele superbe ale unei mănăstiri cu un cimitir grozav – nu poţi să ajungi acolo decât la reflux. Tot ce poate fi mai minunat.

— Mă faceţi nerăbdător să mă întorc la ceaţa londoneză.

A urmat un şuierat de locomotivă.

— Acum urmează.

Şi trenul venind de la Crythin Gifford la Homerby intră în

tunelul Gapemouth şi pe lângă noi se rostogoli un şir de vagoane goale care dispăru în întuneric, apoi din nou ne-am aşternut la drum.

— Dar vei găsi destulă ospitalitate la Crythin, cu toate că e o localitate mică. Noi ne aplecăm în bătaia vântului şi ne vedem de treburi. Dacă nu te deranjează să vii cu mine, te pot duce până la Gifford Arms – pesemne că maşina mea mă aşteaptă şi oricum e în drumul meu.

Părea foarte grijuliu să mă liniştească şi se străduia să nu exagereze efectul întunericului şi a ciudăţeniei locului, iar eu mulţumindu-i am acceptat oferta lui, după care ne-am aşternut din nou pe lectură amândoi pentru ultimele mile ale acestei călătorii chinuitoare.

ÎNMORMÂNTAREA DOAMNEI DRABLOW

Prima impresie pe care mi-am făcut-o despre micul târguşor, Crythin Gifford – bineînţeles că abia dacă era mai mare decât un cătun – era evident favorabilă. Am ajuns în acea noapte şi maşina domnului Samuel Daily, strălucitoare, încăpătoare, Tapiţată în pluş, ne-a dus iute pe distanţă de o milă între gara micuţă şi centrul comercial unde ne-am oprit în faţă la Gifford Arms.

Pe când mă pregăteam să cobor, el mi-a întins, cartea de vizită.

— În caz că ai nevoie de cineva...

I-am Mulţumit deşi am subliniat că era puţin probabil, întrucât ajutorul de care aş fi avut nevoie pentru înmormântarea doamnei Drablow îl puteam avea de la agentul local şi oricum nu aveam de gând să stau în localitate mai mult de o zi, două. Domnul Daily s-a uitat destul de ciudat la mine şi n-a spus nimic, astfel ca să nu par mojic am luat cartea de vizită şi am îndesat-o cu grijă în buzunarul de la haină. Abia după aceea i-a poruncit

şoferului să plece mai departe.

— Vei găsi destulă ospitalitate la Crythin – spusese, el mai devreme şi s-a dovedit că aşa era. Am aruncat o privire şi am văzut un foc zdravăn arzând şi un fotoliu încăpător lângă el în salonul hanului, iar în dormitorul frumos mobilat de la ultimul etaj mă aştepta un alt foc să mă încălzească şi să mă bine dispună. Am început să mă simt mai degrabă un turist în vacanţă decât cineva venit să asiste la o înmormântare, dar, neavând încotro, trebuia să mă ocup de problemele legate de moartea unui client.

Vântul se potolise sau nu se mai auzea prin grosimea pereţilor, iar disconfortul şi conversaţia din timpul călătoriei dispăruseră ca un vis urât.

Hangiul îmi recomandă un pahar de vin aromat pe care l-am băut în faţa focului ascultând vocile de partea cealaltă a uşii ce veneau din barul public. Soţia lui mă făcea să-mi lase gura apă în aşteptarea cinei pe care mi-o propunea – supă de casă, pulpă de viţel, tarte cu mere, struguri şi frişcă şi brânză de Stilton. În timp ce aşteptam i-am scris o scrisorică de dragoste lui Stella pe care aveam s-o expediez a doua zi, apoi, pe când înfulecam de zor, mă gândeam la căsuţa pe care aş fi putut să mi-o permit după ce aveam să mă căsătoresc, dacă domnul Bentley avea

să-mi dea în continuare tot atât de multe responsabilităţi în firmă, astfel ca eu să mă simt îndreptăţit să cer o mărire de salariu.

Una peste alta, cu ajutorul unei jumătăţi de ghiurghiuliu care a acompaniat cina, eu m-am declarat gata să mă duc la culcare în bună dispoziţie şi împăcare.

— Veţi asista la o licitaţie pe cinste, îmi spuse hangiul care aştepta în uşă să-mi ureze noapte bună.

— Licitaţie?

El mă privi mirat.

— A, credeam că pentru asta aţi venit. Se face o licitaţie mare pentru câteva ferme mai la sud de aici, mâine, că tot e zi de târg.

— Unde se ţine licitaţia?

— Cum unde? Aici, domnule Kipps, în barul public, la ora unsprezece.

Aici se ţin licitaţiile de când există Gifford Arms, dar n-a mai fost una aşa de mare de mulţi ani. După asta, urmează o masă. Ne aşteptăm să servim masa la patruzeci de oameni în ziua de târg, dar mâine vor fi ceva mai mulţi.

— Atunci îmi pare rău că am să lipsesc cu toate că sper să pot trage o raită prin târg.

— N-am avut intenţia să te ispitesc, domnule. Am fost convins că ai venit la licitaţie.

— E-n regulă – mi se pare normal. Dar mâine, la unsprezece, mă tem că am de îndeplinit o îndatorire tristă. Sunt aici ca să particip la o înmormântare – Doamna Drablow de la Eel Marsh House. Poate aţi auzit de ea?

El făcu feţe-feţe... Ce? Era un semnal de alarmă? Suspiciune? N-aş putea spune, dar numele îi stârnise o emoţie vie pe care, după toate aparenţele, încerca să o înăbuşe.

— O cunoaştem, spuse el indiferent.

— Reprezint firma de avocaţi care se ocupă de afacerile ei. Eu n-am întâlnit-o niciodată. Presupun că era destul de retrasă, în general?

— Cu greu ar fi putut să fie altfel locuind aici. Se întoarse brusc şi o luă în direcţia barului. Vă doresc noapte bună, domnule. Puteţi servi micul dejun la orice, oră doriţi. Şi plecă lăsându-mă singur. Am făcut jumătate de pas ca să-l chem înapoi pentru că eram şi curios şi un pic iritat de purtarea lui şi mă gândeam să aflu ce voise exact să spună. Dar eram obosit şi am renunţat la idee, lăsând spusele lui pe seama poveştilor locale şi a prostiei care lua proporţii, aşa cum se întâmplă în locurile mici, izolate de

lume care nu pot decât să se contemple singure şi să facă melodramă şi mister din tot ce pot scoate de la viaţă. Pentru că trebuie să mărturisesc, în acele zile, aveam superioritatea unui londonez, pe jumătate încredinţat că un ţăran şi în special unul care trăia la capătul lumii într-un colţ îndepărtat al insulei noastre era cu mult mai superstiţios, mult mai încrezător, mai încet la minte, mai simplu şi primitiv decât cosmopolitanii. Fără îndoială, într-un loc ca ăsta, cu mlaştini lugubre, cu ceţuri bruşte, vânturi sălbatice, case singuratice, orice biată bătrână ar putea trece drept piază rea; căci la urma urmei „a fost odată ca niciodată" făcea din ea o vrăjitoare, o legendă locală şi poveştile erau încă la modă, iar acest folclor extravagant era pe jumătate crezut. Era drept că şi domnul Daily şi hangiul păreau oameni în toată firea, dar, când am pomenit de doamna Drablow amândoi au amuţit şi s-au uitat la mine ciudat. Fără îndoială că rămăsesem convins că mai era ceva foarte semnificativ care nu fusese rostit.

În mare, în noaptea aceea fiind cu stomacul plin şi uşor ameţit de vinul bun, la vederea focului mocnit şi îmbietor am ridicat aşternuturile patului moale şi am fost tentat să las totul deoparte şi să mă bucur de tot ce mă înconjoară,

adăugând şi un pic de culoare locală expediţiei mele. Într-un cuvânt, am adormit buştean.

Îmi reamintesc senzaţia aceea de cufundare, în braţele primitoare ale lui Morpheu, înconjurat de căldură şi moliciune, fericire şi siguranţă, de parcă aş fi fost un copil răsfăţat la camera rudă. Mi-amintesc de asemenea cum m-am trezit a doua zi, am deschis ochii şi am văzut razele soarelui trecând prin ferestre, jucăuşe, inundând tavanul alb şi am avut un sentiment plăcut de reconfortare şi prospeţime în minte şi în trup. Poate că îmi amintesc cu atât mai bine pentru că ce-a urmat după aceea se deosebeşte atât de mult de acest moment. Dacă aş fi ştiut că acea noapte liniştită avea să fie ultima şi că aveau să urmeze multe altele, îngrozitoare, poate că n-aş fi sărit din aşternut cu atâta vioiciune, gata să cobor la dejun şi apoi să încep ziua.

Desigur chiar şi acum, mult mai târziu, cu toate că sunt cât se poate de fericit în casa mea de la Monk’s Piece, împreună cu scumpa mea Esme – şi aşa cum speră toţi să fie – chiar şi acum eu îi mulţumesc lui Dumnezeu în fiecare noapte că totul s-a terminat de mult şi că nu vreau să se mai întâmple odată, cu toate că nu cred să mai fi dormit vreodată atât de bine ca în noaptea aceea în hanul de la

Crythin Gifford. Pentru că îmi dau seama că eram încă inocent şi inocenţa aceea am pierdut-o pentru totdeauna.

Soarele care strălucea şi care mi-a umplut odaia îndată ce am tras perdelele nu era decât un vizitator matinal în trecere. Dar în contrast cu ceaţa Londrei, cu vântul şi ploaia din noaptea trecută, din timpul călătoriei, vremea se schimbase chiar foarte mult, aşa cum prevăzuse domnul Daily încrezător.

Cu toate că nu era decât începutul lui noiembrie, prin părţile astea ale Angliei vremea era rece. Am ieşit din Gifford Arms după ce m-am bucurat de un mic dejun copios. Şi am văzut că aerul era proaspăt, tăios, iar cerul-albastru de cleştar. Târgul destul de auster era construit în cea mai mare parte din piatră şi din ardezie cenuşie, cu clădiri joase, înghesuindu-se una în alta. Am hoinărit destul ca să mă familiarizez cu locul. O serie de străzi drepte şi înguste sau de drumuri dădeau în unghi drept în piaţa compactă a târgului, unde se afla hanul, şi unde erau acum tot felul de ţarcuri, cuşti, telegi, căruţe şi camioane în aşteptarea târgului. Răzbăteau din toate părţile vocile bărbaţilor strigându-se unul pe altul, în timp ce făceau ţarcuri temporare, acopereau staulele, împingeau căruţele peste pavaj. Era o privelişte veselă şi plină de sensuri de

care mă bucuram şi am pornit la drum cu chef de treabă. Dar când am întors spatele pieţei şi am intrat pe un drum lateral, toate zgomotele muriseră deja, tot ce mai puteam auzi erau paşii mei în faţa caselor tăcute. Nu se mai auzea nici ţipenie. Crythin Gifford era destul de pitulat şi ajungând brusc la marginea lui, la capătul unei străzi înguste, m-am trezit în câmp deschis, unde nu mai puteam vedea altceva decât ogor lângă ogor până la linia orizontului. Mi-am dat seama atunci ce voise să spună domnul Daily despre oraşul care se apleacă cu spatele în bătaia vântului. De aici puteam vedea spatele caselor şi magazinelor şi al principalelor clădiri din piaţă.

Soarele toamnei era cald şi cei câţiva copaci pe care îi vedeam erau uşor îndoiţi din cauza vântului, dar încă mai aveau frunze aurii agăţate de crengi, îmi imaginam ce sinistru, cenuşiu şi pustiu trebuia să fie locul în timpul ploilor şi ceţii. Cum băteau rafalele de vânt zile întregi fără sfârşit, cum măturau acest ţinut plat, deschis, şi cum era complet rupt de lume în timpul viforniţelor. M-am uitat din nou pe hartă la Crythin Gifford în dimineaţa aceea. La nord, la sud, la vest, pe multe milernu era niciun sat – la douăsprezece mile se afla Homerby, iar următorul oraş se afla la treizeci de mile la sud şi pe alte mile niciun alt oraş.

La est erau doar mlaştini, estuarul şi apoi marea. Pentru nimic în lume n-aş fi stat mai mult de o zi, două pe aici, cu siguranţă locul nu era pentru mine, dar în timp ce mă întorceam în oraş m-am simţit cu mult mai împăcat cu gândul, mult mai acasă, împrospătat de strălucirea zilei şi fascinat de tot ce văzusem.

Când am ajuns la hotel din nou, am găsit un bilet lăsat pentru mine de domnul Jérôme, agentul care se ocupase de proprietatea şi pământul doamnei Drablow cât trăise şi care avea să mă conducă la funeralii. Cu stilul lui politicos îmi spunea că avea să se întoarcă la unsprezece fără douăzeci ca să mă conducă la biserică. Aşa că, în timpul ce mai rămăsese, eu m-am aşezat în faţa ferestrei salonului de la Gifford Arms, citind ziarul şi privind pregătirile din piaţă. În hotel de asemenea activitatea era în toi, lucru pe care eu îl puneam pe seama evenimentului legat de licitaţie. Dinspre bucătărie, când se deschideau uşile, venea un miros îmbătător de mâncare şi fripturi şi pâine coaptă, plăcinte şi aluaturi, prăjituri şi alte bunătăţi, dinspre sufragerie însă răzbătea zornăit de farfurii. Începând de pe la zece şi un sfert curtea de afară a început să se umple de oameni voinici, fermieri prosperi, îmbrăcaţi în costum de stofă ce-şi împărţeau bineţe, îşi

strângeau mâinile şi discutau aprins.

Îmi pare rău că trebuia să renunţ la toate astea. Eram îmbrăcat deja în costumul de doliu cu cravată şi bandă neagră la mânecă şi cu pălăria neagră în mână şi pardesiul pe mine. Când a sosit domnul Jérôme, l-am recunoscut imediat căci era la fel de sobru îmbrăcat. Ne-am strâns mâinile şi-am ieşit în stradă. O clipă, stând acolo şi privind scena plină de viaţă şi de culoare care mi se desfăşura în faţa ochilor, m-am simţit ca un strigoi în preajma unui festin plin de veselie. Păream o pereche de corbi printre oamenii îmbrăcaţi în haine de lucru sau în haine de la ţară. Şi, evident, acesta era şi efectul pe care îl vedeam, la toţi cei care ne priveau. În timp ce treceam prin piaţă, deşi eram ţinta privirilor îmi dădeam seama că nimeni nu se bucura să ne vadă. Oamenii se trăgeau înapoi, tăceau, încremeneau în mijlocul conversaţiei lor, aşa că am început să mă simt prost, de parcă aş fi fost un paria. M-am îndepărtat bucuros, lăsându-mă condus de domnul Jérôme pe una din străzile liniştite, acolo unde îmi arătă el că se afla biserica.

Era un om mărunţel, dar cu un cap extraordinar înconjurat de jur împrejur şi mai ales la spate de smocurile de păr fistichiu de parcă ar fi fost nişte franjuri în jurul unui

lampadar. Putea să aibă orice vârstă între treizeci şi cinci şi cincizeci şi şapte de ani, iar prin manierele lui formale şi firea închisă nu dădea la iveală nimic din caracterul sau gândurile sale. Era curtenitor, activ, comunicativ, dar nu intra în intimităţi. Mă întrebă cum am călătorit, dacă mă simt bine la Gifford Arms, despre domnul Bentley. Despre vremea de la Londra, îmi spuse numele preotului care avea să oficieze slujba, îmi pomeni numărul proprietăţilor – cam o jumătate de duzină – pe care le stăpânise doamna Drablow în oraş şi în împrejurimi. Şi cu toate astea nu-mi spuse nimic, dar absolut nimic personal, nimic revelator, nimic foarte interesant.

— Şi înţeleg că va fi înmormântată în curtea bisericii? am întrebat.

Domnul Jérôme mă privi dintr-o parte şi am observat că avea nişte ochi foarte mgri, uşor bulbucaţi, deschişi la culoare, undeva între albastru şi cenuşiu, ceea ce îmi amintea de ouăle de pescăruşi.

— Aşa este, da.

— E cimitirul familiei?

Rămase tăcut o clipă şi apoi mă privi iar de aproape ca şi cum ar fi încercat să descopere dacă era vreun înţeles dincolo de simplitatea întrebării. Apoi răspunse:

— Nu. Cel puţin... nu aici, nu în curtea acestei biserici.

— Dar unde în altă parte?

— Undeva... dar e părăsit, spuse el după ce se gândi. Zona aceea nu mai este convenabilă.

— Mă tem că nu înţeleg.

Dar în clipa aceea mi-am dat seama că am ajuns la biserica ce se afla la capătul unei alei lungi şi drepte, aşa că am intrat prin poarta de fier forjat străjuită de cei doi arbori de tisa. Pe partea dreaptă a aleii şi înaintea noastră se aflau pietre de mormânt, dar pe partea stângă se aflau nişte clădiri, despre care de la început mi-am dat seama că era biserica şi lângă ea, imediat, şcoala, deoarece avea fixat sus în perete clopoţelul, iar dinăuntru răzbăteau vocile copiilor.

A trebuit să renunţ la cercetările mele privind familia Drablow şi cimitirul lor pentru a afişa ca şi domnul Jérôme expresia aceea profesională, de doliu, în timp ce păşeam spre intrarea în biserică. Aici am aşteptat câteva minute care mi s-au părut o veşnicie până când carul funerar a ajuns la poartă, iar din interiorul bisericii a apărut lângă

noi, ieşind parcă din pământ, preotul acelei parohii. Toţi trei ne uitam la procesiune, la oamenii care cărau sicriul doamnei Drablow şi care se apropiau cât puteau de încet.

Era de bună seamă un pelerinaj trist, deşi redus ca dimensiuni şi doar câţiva oameni asistau la slujba din biserica răcoroasă. M-a luat din nou cu frig când mi-a trecut prin minte cât de cumplit era acest sfârşit al unei vieţi umane, cum de la naştere, din copilărie şi până la maturitate şi bătrâneţe nu era nimeni să însemne o legătură de sânge sau de suflet cu această fiinţă. Nimeni în afară de doi bărbaţi care nu reprezentau decât legături de afaceri, iar unul dintre ei nici nu o văzuse vreodată în viaţa lui exceptând acel moment şi asta în virtutea profesiei sale.

Totuşi, spre sfârşit, auzind un foşnet uşor în spatele meu, m-am întors pe jumătate, discret şi am tras cu coada ochiului la alt îndoliat, o femeie, care se strecurase în biserică după ce noi, cei care luam parte la înmormântare ne luasem locurile în primire şi care stătea liniştită, fără să aibă o carte de rugăciuni în mână. Era îmbrăcată complet în negru, în ţinută de mare doliu, destul de demodată, consideram eu, în afara cercurilor regale la cele mai înalte ocazii. Evident, era clar că scotocise prin cele mai vechi

dulapuri de haine, căci negrul ei era un pic prăfuit. Pe cap avea o pălărie în formă de bonetă, iar faţa îi era acoperită. Şi cu toate că nu mi-am aruncat decât o privire fugară mi-am dat seama că suferea de o boală îngrozitoare căci nu numai că era grozav de palidă în contrast cu negrul hainelor, dar pielea ei subţire se întindea de-a dreptul pe oase şi avea o culoare ciudată alb-albăstrie, iar ochii cufundaţi în orbite îi păreau şi mai negri. Mâinile sprijinite pe strană arătau la fel şi, în mare, avea aspectul unei persoane care era victima înfometării. Deşi nu auzisem părerea nici unui doctor despre condiţiile care pot duce la o asemenea suferinţă, ştiam că pierderea asta de greutate era, în general, ca o boală incurabilă şi părea să o fi afectat foarte mult pe femeia aceea, care probabil nu mai avea mult de trăit. Cu toate astea, se târâse să asiste la înmormântarea alteia. Dar nu arăta bătrână. Efectul bolii ei făcea greu de ghicit vârsta. Tot ce era posibil ca să fi avut ceva mai mult de treizeci de ani. Înainte de a mă fi întors la loc, m-am jurat că aveam să-i vorbesc după terminarea înmormântării, să văd dacă n-o pot ajuta, dar tocmai când ne pregăteam să-l urmăm pe preot şi sicriul, afară din biserică, am auzit din nou un foşnet de haine şi mi-am dat seama că necunoscuta se şi strecurase afară şi

plecase să aştepte la mormântul deschis, ori poate că se dusese la câţiva metri mai în spate, aplecându-se uşor peste altă piatră de mormânt peste care crescuse muşchiul. Apariţia ei, chiar în lumina clară a zilei, stârnea atâta compătimire încât probabil era o lipsă de politeţe s-o priveşti. În comparaţie cu căldura, cu strălucirea de afară, ea părea atât de distrusă de boală, atât de palidă şi atât de firavă încât putea trece drept o umbră a propriei sale persoane, amintind vag despre o frumuseţe care, la vremea ei, nu putea fi trecută cu vederea. Din cauza asta pesemne că era mai afectată decât dacă ar fi fost victima unui vărsat sau dacă ar fi fost desfigurată de o arsură îngrozitoare.

Ei bine, cel puţin era cineva acolo care să ştie dacă era ceva adevărat în cuvintele pe care le auzeam rostite în biserică. Cineva căruia să-i pese că bunătatea şi curajul şi căldura şi scopurile nobile nu treceau niciodată nerăsplătite şi neobservate.

Şi atunci mi-am luat privirea de la femeia aceea şi mi-am îndreptat-o spre sicriul care era coborât în pământ şi mi-am aplecat capul şi m-am rugat cu o preocupare subită pentru sufletul acelei bătrâne singure şi pentru binecuvântarea grupului nostru de ciocli.

Când am ridicat din nou capul am văzut un mierloi într-un tufiş la câţiva paşi mai departe care deschise gura şi revărsă asupra lumii trilurile unui cântec sub soarele de noiembrie. Şi cu asta gata. Ne-am îndepărtat de mormânt, eu păşeam în urma domnului Jérôme, întrucât intenţionam să o aştept pe femeia suferindă să-i ofer braţul, s-o însoţesc. Dar ea era de nevăzut.

Trebuie să fi plecat la fel de discretă cum venise, în timp ce eu îmi rosteam rugăciunile şi preotul îşi spunea ultimele cuvinte, nevrând probabil să ne tulbure sau să ne atragă atenţia în vreun fel.

Ne-am oprit câteva clipe la poarta cimitirului să schimbăm câteva vorbe, să ne strângem mâinile, iar eu am mai avut odată ocazia să mă uit în jur şi să observ că strălucirea şi limpezimea acelei zile îţi dădea posibilitatea să vezi până hăt departe, dincolo de biserică şi curtea cimitirului, unde se întindeau mlaştinile, iar apa din estuar sclipea argintie şi strălucea chiar şi mai tare la linia orizontului, unde cerul era aproape alb şi licărea palid.

Am întors apoi privirea în cealaltă parte a bisericii şi ceva mi-a atras privirea. De-a lungul gardului din drugi de fier care înconjurau micuţa curte asfaltată a şcolii erau în jur de douăzeci de copii, câte unul la fiecare interval dintre

drugi. Erau ca un şir de figuri solemne cu ochi mari şi rotunzi care cine ştie câte înmormântări priviseră şi care stăteau acolo ţinând strâns drugii din fier şi cu toţii erau tăcuţi, neclintiţi. Era o privelişte neobişnuită şi emoţionantă. Nu arătau ca nişte copii neastâmpăraţi şi lipsiţi de griji. M-am uitat la unul anume şi i-am zâmbit. Dar el nu mi-a întors zâmbetul.

L-am văzut pe domnul Jérôme că mă aşteaptă pe cărare şi l-am urmat repede.

— Spune-mi, femeia cealaltă... am început eu îndată ce am ajuns în dreptul lui. Sper că şi-a găsit drumul înapoi spre casă... Arăta îngrozitor. Cine-i?

El se încruntă.

— Tânăra cu figura răvăşită, l-am îndemnat eu. Era în spate, în biserică şi apoi în cimitir, la câţiva paşi de noi.

Domnul Jérôme se opri încremenit. Se holbă la mine.

— Tânăra?

— Da. Da, numai piele şi os, abia m-am putut uita la ea... era înaltă şi purta o bonetă în genul celor... Presupun că încerca să-şi ascundă pe cât putea faţa, biata de ea.

Timp de câteva secunde pe cărarea aceea goală, sub lumina soarelui, era linişte ca în biserică, aşa că îmi puteam auzi bătăile inimii răsunându-mi în urechi. Domnul

Jérôme părea stană de piatră, era palid, iar mărul lui Adam i se zbătea chinuindu-se să scoată un sunet.

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat repede. Nu arătaţi bine.

În cele din urmă reuşi să scuture din cap, aş spune că aproape s-a scuturat cu totul, atât de mult i-a trebuit să-şi revină în urma şocului, deşi culoarea în obraji tot nu-i-a revenit şi colţurile gurii încă îi erau vineţi.

— Eu n-am văzut tânăra, reuşi el să îngaime în cele din urmă.

— Dar, cu siguranţă...

Şi mi-am aruncat privirea înapoi peste umăr şi ea era acolo din nou. I-am văzut o clipă rochia neagră şi boneta. Aşadar, nu plecase de tot, doar se retrăsese în spatele tufişurilor şi a pietrelor de mormânt sau chiar în dosul bisericii, aşteptând plecarea noastră, ca să facă ceea ce făcea acum, să se aşeze cu privirea coborâtă pe marginea pietrei de mormânt unde tocmai fusese coborât pentru odihna veşnică trupul doamnei Drablow. M-am întrebat din nou ce legătură putea să fie între ea şi dispărută, ce poveste stranie putea să se ascundă dincolo de vizita ei clandestină şi ce sentimente triste putea să încerce stând acolo singură.

— Uite, i-am spus. I-acolo din nou... n-ar trebui să...

M-am oprit, întrucât domnul Jérôme m-a în şfăcat de cot într-un gest disperat şi uitându-mă la faţa lui eram sigur, că avea să leşine, să se prăbuşească sau ceva de genul acesta. M-am uitat disperat în „jur, pe cărarea pustie, întrebându-mă ce puteam face, încotro s-apuc ori pe cine să strig pentru ajutor. Dricarii plecaseră. În urma mea nu, erau decât copiii de la şcoală şi femeia bolnavă pe moarte purtând povara grea a sentimentelor, iar alături de mine un bărbat gata să-şi dea duhul. Singura persoană la raţiunea căreia puteam să apelez era preotul, retras undeva în biserica lui şi ca să mă duc după el trebuia să-l las singur pe domnul Jérôme.

— Domnule Jérôme, luaţi-mă de braţ... V-aş fi îndatorat dacă m-aţi strânge mai puţin... dacă aţi putea face câţiva paşi, înapoi la biserică... pe cărare... Am văzut o bancă pe aici... la mică distanţă de poartă, vă puteţi odihni, Să «vă reveniţi până ce mă duc eu să găsesc pe cineva să ne ajute... o maşină...

— Nu! aproape că ţipă el.

— Dar, dragul meu domn!

— Nu. Îmi cer scuze. Începu să inspire adânc şi încet îi reveni culoarea în obraji. Îmi pare rău. Nu-i nimic... o

slăbiciune trecătoare. Va fi foarte bine dacă mergeţi înapoi cu mine în biroul meu de pe Penn Street, dincolo de piaţă.

Părea agitat, grăbit să se îndepărteze de biserică şi împrejurimile ei.

— Dacă sunteţi sigur...

— Foarte sigur. Haideţi... şi începu să meargă repede în faţa mea, atât de repede că m-a luat prin surprindere şi a trebuit să fug câţiva paşi ca să-l ajung din urmă. Ne-au trebuit numai câteva minute să ajungem din nou în piaţă, unde târgul se desfăşura din plin, să ne trezim în mijlocul strigătelor vânzătorilor, cumpărătorilor şi grădinarilor, amestecate cu mugetele, zbieretele, boncăluielile şi cotcodăcelile zecilor de turme de animale. În contact cu acestea, l-am văzut pe domnul Jerome că arată mai bine, iar când am ajuns la Gifford Arms, părea chiar întors la viaţă, uşurat de-a binelea.

— Presupun că ai să mă duci la Eel Mars House mai târziu, i-am spus eu după ce l-am invitat să ia masa cu mine, iar el m-a refuzat.

S-a posomorât la faţă din nou.

— Nu, mi-a răspuns el. N-am să te duc acolo. Poţi să treci oricând după ora unu. Keckwick va veni să te ia. El face mereu naveta într-acolo. Presupun că ai o cheie?

Am dat din cap.

— Va trebui să mă uit prin hârtiile doamnei Drablow, să le pun în ordine şi presupun că va trebui să mă duc şi mâine şi poate şi poimâine, acolo. Poate că domnul Keckwick ar putea trece să mă ia dimineaţa devreme şi să mă lase acolo toată ziua.

— V-a trebui să-ţi potriveşti treburile după flux. O să-ţi spună Keckwick.

— Pe de altă parte, i-am spus eu, dacă îmi va lua mai mult timp decât m-am gândit, poate că ar trebui să rămân în casă, pur şi simplu. Ar avea cineva ceva împotrivă? Mi se pare ridicol să-l aştept pe acest om să tot vină după mine.

— Cred că îţi va fi mult mai bine să stai aici, spuse domnul Jérôme cu precauţie.

— Sigur, m-au primit bine şi mâncarea este foarte bună. Poate că aveţi dreptate.

— Aşa cred.

— Câtă vreme nu deranjează pe nimeni.

— Vei vedea că domnului Keckwick îi va face plăcere.

— Bine.

— Cu toate că nu e prea comunicativ.

— O! am zâmbit eu. M-am obişnuit cu asta. Şi după ce

am dat mâna cu domnul Jérôme m-am dus să iau masa cu încă patru duzini de fermieri.

Era un eveniment comun şi foarte zgomotos. Toată lumea stătea la cele trei mese din capre, peste care era aşezată o singură faţă de masă albă şi toţi strigau unul la altul despre mersul târgului. O jumătate de duzină de fete treceau purtând farfurii cu friptură de vacă şi porc, castroane cu supă, castroane cu legume, căni cu sos, oale cu bere, câte douăsprezece odată pe tăvile mari. Cu toate că nu cred să fi cunoscut pe cineva din odaie şi cu toate că mă simţeam străin, mai ales din cauza hainelor de doliu, printre straiele acelea comune de postav, totuşi m-am distrat bine, asta fireşte din cauza contrastului dintre veselia acelui loc şi evenimentul trist care avusese loc, mai devreme, dimineaţa. Cea mai mare parte a discuţiei se desfăşura desigur într-o limbă străină, pentru că tot ce înţelegeam se referea la greutăţi, preţ, livrări şi prăsilă, dar ştiu că în ciuda acestui fapt m-am bucurat de un prânz excelent şi eram fericit să ascult. Toate acele lucruri, mereu aceleaşi, iar când vecinul din stânga mi-a dat un calup uriaş de brânză Cheshire, indicându-mi să mă servesc, l-am întrebat despre licitaţia care avusese loc mai devreme în Han. El făcu o grimasă.

— N-a mers cum ne-am aşteptat, domnule. Să înţeleg că vă interesa pământul, domnule?

— Nu, nu. Doar atât că am aflat de la hangiu aseară despre licitaţie. Presupun că era o vânzare importantă.

— Moşia se întinde pe o arie foarte mare. Jumătate din ţinutul Homerby, parte din Crythin şi câteva mile la est şi la vest.

— Şi pământul este valoros, aici?

— În parte da, domnule. Acesta era într-o zonă, este aproape impracticabilă din cauza mlaştinii şi a sărăturilor ce nu pot fi drenate şi nu pot folosi, la cultură, dar pentru orice bun fermier pământul este valoros, fiecare palmă de pământ. Au cam rămas câţiva oameni dezamăgiţi pe aici, azi dimineaţă.

— Să înţeleg că şi dumneata eşti unul dintre ei?

— Eu? Nu. Mă împac cu ce am şi dacă n-aş fi, n-aş face caz de asta, pentru că nu am bani să iau mai mult. Şi pe lângă asta am destulă minte să nu mă pun cu unul ca el.

— Te referi la cumpărătorul care a avut succes?

— Da.

I-am urmat privirea până la masa cealaltă.

— A! Domnul Darly, am exclamat eu. Căci la celălalt capăt al mesei l-am recunoscut pe partenerul meu de

călătorie din noaptea trecută, care ţinea o cană în mână şi savura romul cu o expresie de satisfacţie pe chip.

— Îl cunoşti?

— Nu. L-am întâlnit întâmplător. E un moşier de pe aici?

— Da.

— Şi din cauza asta nu-ţi place de el?

Vecinul meu strânse din umerii mari, dar nu răspunse.

— Ei, am spus eu. Dacă va cumpăra jumătate din ţară presupun că voi face afaceri cu el încă înainte de sfârşitul anului. Sunt avocatul care se ocupă de afacerile răposatei doamne Alice Drablow de la Eel Marsh House. E posibil ca şi proprietatea ei să fie scoasă la vânzare cât de curând.

Pentru moment, tovarăşul meu nu spuse nimic, doar îşi unse o felie groasă de pâine cu unt şi aşeză deasupra cu grijă bucata de brânză. M-am uitat la ceasul de pe peretele de vizavi şi am văzut că era ora unu şi jumătate şi tocmai mă gândeam să-mi schimb hainele înainte de a veni domnul Keckxvick, aşa că mi-am cerut scuze pregătindu-mă să plec tocmai când vecinul meu a început să vorbească.

— Mă îndoiesc, a spus el cu ton măsurat. Nici măcar Samuel Daily n-ar merge aşa departe.

— Nu cred că vă înţeleg. N-am văzut încă întreaga

suprafaţă a pământului doamnei Drablow... Presupun că e o fermă ce se întinde la câteva mile de oraş...

— Sărături! spuse el pe un ton de dispreţ. Cincizeci de acri şi jumătate din ei sub apă cea mai bună parte din an. Sărăturile nu înseamnă nimic şi sunt sub demnitatea lui.

— Dar mai este Eel Mars House şi tot ţinutul înconjurător care poate fi bun de agricultură.

— Nu, domnule.

— Mă rog, poate că domnul Daily vrea pur şi simplu să mai adauge ceva la imperiul său de dragul de a spune că a fost în stare s-o facă. Presupune că este genul ăsta de om.

— Poate „spuse el ştergându-şi gura cu şervetul. Dar dă-mi voie să-ţi spun că n-ai să găseşti pe nimeni, nici măcar pe domnul Daily dispus să aibă vreo legătură cu asta.

— Şi pot să întreb de ce?

Am vorbit destul de tăios pentru că Eram deja destul de neliniştit de aluziile pe jumătate şi mormăielile pe care le scoteau oameni în toată firea ori de câte ori venea vorba despre proprietatea doamnei Drablow. Am avut dreptate, era exact genul de aşezare unde superstiţia şi flecăreala erau la ele acasă şi erau ţinute chiar la mare cinste, mai ceva ca bunul simţ. Acum mă aşteptam ca ţăranul din stânga mea, altfel un om voinic, să-mi şoptească la ureche

că poate ar fi făcut-o şi apoi din nou, că poate n-ar fi făcut-o şi cum ar fi putut el să spună o poveste, dacă ar fi ales... Dar în loc să-mi răspundă la întrebare, el se întoarse şi se angajă într-o discuţie complicată despre recolte, cu vecinul lui din partea cealaltă. Înfuriat de misterul ăsta, de-acum familiar, m-am ridicat brusc şi am părăsit camera. După zece, minute îmi schimbasem costumul de înmormântare şi îmbrăcasem nişte haine mai lejere şi mai puţin formale şi stăteam pe terasă aşteptând sosirea maşinii condusă de cel care se numea Keckwick.

DINCOLO DE DIG

Nu se vedea nicio maşină. În schimb, se auzea de departe un zgomot de copite. Nu era chiar neobişnuit în piaţa târgului – văzusem o mulţime de astfel de vehicule în dimineaţa aceea şi presupuneam că şi acela aparţinea unui fermier sau crescător de vite şi, fără să iau în seamă, mă uitam mai departe după un motor. Atunci m-am auzit strigat pe nume.

Poneiul micuţ, o creatură păroasă purtând ochelari şi birjarul cu scufia mare, trasă până pe ceafă, îmbrăcat cu o haină miţoasă, cafenie, nedeosebindu-se cu mult de el, formau întregul echipaj. Am fost încântat de vederea lor, gata de călătorie şi m-am urcat nerăbdător. Keckwick abia

dacă s-a uitat la mine şi apoi considerând că m-am instalat, îndemnă poneiul să-şi urmeze drumul afară din piaţa aglomerată a oraşului luând-o pe cărarea ce ducea la biserică. Când am trecut pe lângă ea, am încercat să arunc o privire înspre mormântul doamnei Drablow, dar îmi era ascuns privirii de câteva tufişuri. Mi-am amintit de femeia suferindă şi de reacţia domnului Jérôme, când am adus vorba despre ea. În câteva clipe însă am fost adus la realitate şi tendinţa mea de a specula mai departe pe seama funeraliilor a fost stopată pentru că am ajuns la câmp deschis. Crythin Gifford rămăsese în urmă, mic şi compact, aşa cum era. Acum totul în jur, deasupra şi dedesubt părea să fie numai cer şi doar o şuviţă îngustă de pământ. Vedeam această parte de ţară ca pe marile peisaje pictate de marii maeştri olandezi, ori ca pe ţinutul ce înconjura Norwich. În acea zi, nu erau deloc nori şi puteam să-mi imaginez cât de mare, cât de întinsă era suprafaţa de cer care se întuneca atunci când se pornea ploaia şi norii de furtună coborau peste estuar, cum arătau aici apele în februarie, când mlaştinile se transformau în cenuşiu la fel ca şi cerul care se oglindea în ele şi cum arătau vânturile lui martie, când lumina îşi croia drum, alungând umbrele de peste câmpuri.

În ziua aceea totul era clar şi soarele era sus, cu toate că lumina lui era palidă, iar cerul îşi pierduse din albastru strălucitor de dimineaţă şi devenise mai argintiu. Cum mergeam repede peste câmpul neted, abia dacă am văzut vreun copac, iar gardurile erau negre şi subţiri şi joase. Pământul” fusese arat şi se întindea în faţa ochilor în brazde drepte, cafenii. Treptat, însă, pământul lăsa loc ierbii aspre şi peste tot erau ochiuri cu apă şi bălţi, iar când ne-am apropiat ele s-au dovedit a fi mlaştină. Apele bălteau liniştite, strălucind sub cerul de noiembrie, cât puteam vedea în zare, fără nicio întrerupere şi se pierdeau în apele estuarului la linia orizontului.

Îmi vâjâia capul în faţa acelei imense frumuseţi desăvârşite, atât de uimitoare şi atât de deschise. Sensul spaţiului, a imensităţii cerului de deasupra şi dedesubt făceau să-mi bată inima cu putere. Parcursesem mii de mile ca să văd asta. Nu-mi imaginasem vreodată un asemenea loc.

Singurele sunete pe care le puteam auzi în aer veneau de la tropăitul potcoavelor poneiului, de la rostogolitul roţilor şi de la scârţâitul trăsurii care, dintr-odată, au fost acoperite de ţipetele ascuţite, rău prevestitoare, ale păsărilor de aproape şi de departe. Mersesem probabil trei

mile şi n-am trecut pe lângă nicio fermă, nicio căsuţă, niciun fel de aşezare, totul era gol. Apoi, dintr-odată, gardurile s-au terminat şi părea că mergeam la capătul pământului, într-adevăr. Înainte, apa strălucea ca un metal topit, iar în urmă cărarea nu se mai vedea, de parcă ar fi fost o dâră lăsată de un vapor în trecere. Pe măsură ce ne apropiam mai mult, vedeam doar apă stătută şi vârste de nisip care zăceau la mică adâncime de fiecare parte a drumului. Linia aceea era de fapt cărarea îngustă care ducea drept înainte ca şi cum ar fi dat în estuar. Pe măsură ce alunecam de-a lungul ei mi-am dat seama că trebuie să fie Digul celor Nouă Vieţi – asta şi nimic altceva – şi am văzut cum începe fluxul. Imediat linia se pierdu sub apă fiind de neidentificat.

Când trăsura trasă de ponei întâlni cărarea de nisip, zgomotul ascuţit pe care îl făceau roţile ei, încetă şi îi luă locul în şoaptă fâsâitul mătăsos al altor sunete. Ici-colo se zăreau smocuri de trestie, ca nişte oase albite şi o boare de vânt stârnită brusc le făcu să sune a gol. În spatele nostru soarele se oglindea în apă.

Totul în jurul nostru părea o oglindă uriaşă, iar cerul luase o tentă de roz pe delături şi asta se reflecta în mlaştină şi în apă. Era atât de strălucitor că mă dureau

ochii să mă mai tot uit în jos, aşa că mi-am îndreptat privirea înainte şi am văzut ca şi cum s-ar fi ridicat, din ape, o casă înaltă, severă, din piatră cenuşie, cu un acoperiş din ardezie ce arunca reflexe oţelite în lumina soarelui. Stătea acolo ca un far, ca o călăuză sau ca un turn de pază la marginea mării, supraveghind întreaga întindere a mlaştinii şi a estuarului, casa cu aşezarea cea mai surprinzătoare pe care am văzut-o eu vreodată sau pe care mi-am putut-o imagina. Izolată, intransigentă, dar în acelaşi timp, gândeam eu, foarte frumoasă. Pe măsură ce ne apropiam, am văzut că pământul pe care era aşezată era puţin mai ridicat şi se întindea de fiecare parte pe trei-patru sute de iarzi, probabil, un platou acoperit de sărătură şi iarbă arsă şi apoi de prundiş. Această insuliţă se întindea la sud în lungul unei suprafeţe de lăstăriş spre câmpul ce dădea la iveală resturile unor ruine dintr-o capelă sau o biserică.

Pe măsură ce ne apropiam de pietre, locul mi se înfăţişa într-o sărăcie şi o asprime de nedescris. Apoi ne-am oprit.

O clipă, două am rămas pur şi simplu privind în jurul meu uimit. Nu se auzea nimic decât adierea slabă a vântului de iarnă care trecea peste mlaştină, apoi răsună dintr-odată un oac-oac al unei păsări ascunse. Aveam o

senzaţie stranie de emoţie, amestecată cu teamă... n-o puteam totuşi defini. Evident, mă simţeam singur cu toate că mai erau cu mine şi taciturnul Keckwick şi poneiul miţos. În faţa casei acelea goale şi înfricoşătoare, eu mă simţeam singur. Dar nu mă temeam – la urma urmei de ce m-aş fi temut într-un loc atât de frumos şi rar? De vânt? De cântecul păsărilor din mlaştină? De trestii şi de apa liniştită?

M-am dat jos din brişcă şi m-am dus împrejurul ei lângă omul care o conduse.

— Cât mai rămâne digul practicabil?

— Până la cinci.

Abia dacă îmi puteam arunca o privire în jur, îmi puteam duce lucrurile înăuntru şi puteam începe să cercetez hârtiile înainte ca el să vină să mă ia înapoi. Nu voiam să plec de aici atât de repede. Eram fascinat de loc şi voiam ca Keckwick să plece ca să pot umbla în voie, liber, să simt totul pe îndelete cu simţurile mele.

— Ascultă, am spus eu luând o hotărâre bruscă. E ridicol să tot vii şi să te duci de două ori pe zi pentru mine. Cel mai bine ar fi să-mi aduci bagajul şi ceva mâncare şi băutură ca să stau câteva nopţi aici. În felul ăsta mi-aş putea termina treaba mult mai bine şi dumneata nu te-ai mai deranja. Am să mă întorc cu dumneata mai târziu în după-amiaza asta şi apoi mâine poate că ai să mă aduci înapoi mai devreme, în funcţie de flux, ei ce zici?

Aşteptam şi mă întrebam dacă avea să mă contrazică sau să încerce să mă convingă, să mă împiedice aducându-mi argumentul acelor vechi aluzii sumbre. El se gândi o vreme, dar pesemne recunoscu soliditatea afirmaţiei mele căci în sfârşit înclină din cap.

— Ori poate preferi să mă aştepţi acum? Cu toate că mi-ar trebui câteva ore. Dumneata ştii cum e mai bine.

În loc de răspuns, el trase pur şi simplu de hăţurile calului şi întoarse trăsura. Câteva minute mai târziu se

pierdeau în lungul digului, din ce în ce mai mic în imensa întindere a mlaştinei, iar eu m-am întors şi am făcut câţiva paşi împrejurul faţadei de la Eel Marsh House. Cu mâna stângă pipăiam legătura de chei care se afla în buzunarul meu.

Dar n-am intrat înăuntru. Nu voiam încă să intru. Voiam să mă îmbăt de toată tăcerea şi misterul acelei frumuseţi fremătătoare, să inspir mirosul ciudat de sare pe care îl împrăştia vântul uşor în bătaia lui şi să-i ascult cel mai slab murmur. Eram conştient că toate simţurile îmi erau încordate şi că frumuseţea extraordinară a locului mi se imprimase adânc în minte, sporindu-mi imaginaţia.

Mă gândeam că, mai mult ca sigur, dacă ar fi trebuit să stau aici un timp, m-aş fi obişnuit atât de mult cu singurătatea şi liniştea încât m-aş fi făcut ornitolog chiar, pentru că erau atât de multe păsări în acest loc; păsări de apă de toate felurile, raţe sălbatice şi gâşte, mai ales primăvara şi toamna. Cu ajutorul unor cărţi şi cu un binoclu bun aş fi ajunscurând să le indentific după zbor şi să le recunosc. Bineînţeles că umblând aşa în jurul casei am început să mă gândesc şi la posibilitatea de a trăi aici permanent. Am început să romanţez un pic imaginându-mi cum ar fi să stau cu Stella, doar noi doi singuri în acest loc

sălbatic şi îndepărtat – deşi nu-mi puneam problema cum aş putea să-mi câştig existenţa şi ce-am putea face noi zi de zi. Toate acestea le lăsam convenient deoparte.

Apoi, tot gândindu-mă şi bătând câmpii, m-am îndepărtat de casă în direcţia câmpului şi l-am traversat, îndreptându-mă spre ruine. Departe la vest, pe mâna dreaptă, soarele începuse deja să alunece ca o minge uriaşă, auriu-roşiatică, împroşcând săgeţi de foc şi dâre de sânge în lungul apelor. La est marea şi cerul se întunecau uşor, căpătând o culoare plumburie, uniformă. Vântul care se stârni brusc dinspre estuar era rece.

Pe măsură ce mă apropiam de ruine vedeam clar că ele aparţinuseră unei capele vechi, poate unei mănăstiri la origine, dar totul era acum dărâmat, iar câteva pietre, căzute probabil recent din cauza vânturilor, zăceau prin iarbă. Terenul se înclina un pic înspre ţărmul estuarului şi când am trecut pe sub unul din porticurile vechi am speriat o pasăre. Aceasta se ridică deasupra capului meu cu bătăi puternice de aripi şi un croncănit aspru al cărui ecou răzbătu între zidurile vechi şi fu reluat apoi la distanţă. Era o creatură urâtă diavolească, un soi de vultur de mare – dacă într-adevăr exista o asemenea fiinţă. Nu mi-am putut suprima un fior, când umbra ei trecu peste

mine şi am răsuflat uşurat privindu-i zborul nesuferit înspre mare. Apoi am observat că pământul la picioarele mele şi pietrele căzute erau într-un hal fără de hal, pline de mizerie şi atunci am presupus că aceste păsări îşi au pesemne cuibul şi se rotesc sus deasupra zidurilor.

Altfel îmi plăcea destul de mult acest loc singuratic şi mă gândeam cum ar putea să fie într-o noapte călduroasă în mijlocul verii când briza ar fi adiat îmbătătoare dinspre mare de-a lungul pajiştei cu iarbă înaltă, cu flori sălbatice albe, galbene şi roz ce se cocoţau şi înfloreau printre stâncile sparte, când umbrele se alungeau blând, iar păsările de iunie îşi revărsau trilurile îngânându-se cu zgomotul slab al undelor la distanţă.

Şi cum eram atât de încântat, m-am îndreptat înspre cimitirul mic, împrejmuit de rămăşiţele unui zid. M-am oprit surprins de privelişte. Erau acolo probabil vreo cincizeci de pietre de mormânt, multe dintre ele înclinate sau complet căzute, acoperite cu pete de licheni galben-verzui şi cu muşchi dar care erau albite de soare şi de vânt şi de stat atâţia ani în bătaia ploii. Monumentele erau acoperite de iarbă şi bălării sau pur şi simplu dispăruseră, scufundându-se treptat. Niciun nume sau vreo dată nu mai era descifrabil şi întreg locul avea un aer de decădere şi

abandon.

În faţă, unde zidurile se sfârşeau într-o movilă de praf şi pietriş, se întindeau apele cenuşii ale estuarului. Şi cum stăteam eu aşa, minunându-mă, soarele îşi revărsa ultimele raze de lumină, iar vântul creştea în intensitate şi înfiora iarba. Deasupra capului meu pasărea aceea nesuferită, cu gâtul lung, venea lin înapoi spre ruine şi am văzut că ţinea în cioc un peşte care se zbătea neputincios. Priveam creatura în picaj şi în acest timp câteva pietre s-au deranjat de la locul lor şi au început să cadă pe undeva.

Dintr-odată conştient de răceala, pustietatea extremă şi ciudăţenia locului, sporită şi de amurgul după-amiezii de noiembrie, tocmai eram pe punctul de a pleca, de a mă întoarce repede la casă unde intenţionam să aprind toate luminile, chiar şi un foc mic dacă era posibil, înainte de a începe să lucrez la actele doamnei Drablow. Nu voiam să-mi las spiritul împovărat de tot felul de închipuiri morbide. Dar în timp ce mă întorceam am mai aruncat o privire în jurul cimitirului şi atunci am văzut-o din nou pe femeia cu figura veştejită pe care o văzusem şi la înmormântarea doamnei Drablow. Era la capătul celălalt al parcelei aproape de una dintre puţinele pietre rămase în picioare şi purta aceleaşi haine şi bonetă, care părea căzută un pic pe

spate, astfel că-i puteam vedea faţa ceva mai bine.

În lumina cenuşie a amurgului nu se mai evidenţia strălucirea palidă a cărnii, ci doar a oaselor. Mai devreme, când mă uitasem la ea, recunosc doar ce mi-am aruncat privirea de fiecare dată, n-am observat nicio expresie anume a figurii ei răvăşite. Îmi făcusem impresia în mare, că Arăta îngrozitor de bolnavă. Acum, în timp ce mă holbam la ea de mă dureau şi ochii în orbite, vedeam că faţa ei are totuşi o expresie. Ceva ce numai eu puteam descrie – cuvintele părând incapabile să redea ceea ce vedeam – un soi de disperare, de dorinţă malefică; de parcă era în căutarea unui lucru pe care îl voia, avea neapărată nevoie de el – trebuia să-l aibă mai mult decât viaţa însăşi care îi fusese luată. În această direcţie îşi îndreptase ea cel mai pur sentiment de ură şi ura din toate puterile. Faţa cu extrema ei paloare, ochii înfundaţi, dar nefiresc de strălucitori, ardeau din cauza emoţiei pasionale care se concentrase în ea şi care răz bătea la suprafaţă. Dacă această ură malefică era îndreptată sau nu împotriva mea, nu pot spune. N-am niciun motiv să presupun acest lucru, dar pe moment n-am fost” în stare să mă bazez nici pe raţiunea nici pe judecata mea. Combinaţia aceea de impresii sporită de izolarea locului şi apariţia bruscă a

femeii, precum şi expresia ei îngrozitoare, mă umplea de frică. Bineînţeles că n-am fost niciodată în viaţa mea atât de copleşit, nu ştiu să-mi fi tremurat vreodată genunchii aşa de rău, să mi se fi încreţit vreodată carnea pe mine şi apoi să mă răcesc ca gheaţa. Niciodată nu mi-a sărit inima de parcă ar fi fost gata să-mi iasă din piept, bătând ca un ciocan pe nicovală. Niciodată nu m-am simţit cuprins de atâta teamă, oroare şi groază, ca de Lucrul cel rău. Parcă eram paralizat. Nu suportam să mai stau acolo, de frică, dar nici n-aveam puterea *să* mă întorc şi s-o iau la goană şi eram cât se poate de sigur că, în orice clipă puteam să cad mort pe bucăţica aceea de pământ blestemat.

Şi femeia a fost cea care s-a mişcat prima. S-a strecurat dincolo de mormânt, ţinându-se aproape de umbra zidului şi a ieşit printr-o spărtură pierzându-se din vedere.

Imediat ce a plecat ea, mi-am revenit la viaţă. Mi s-a limpezit mintea şi totodată mi s-a făcut foame. Da foame. Cu toată emoţia pe care mi-o provocase, cu toată frica pe care o încercasem. Furia, însă, lăsă loc imediat frustrării; trebuia să o fi oprit, să-i pun câteva întrebări, să primesc răspunsuri adevărate şi să dau de capătul lucrurilor.

Am alergat repede şi uşor peste iarba scurtă şi aspră dintre morminte până la spărtura din zid şi m-am trezit

aproape de marginea estuarului. La picioarele mele iarba lăsa pe o lăţime de un metru sau doi loc nisipului, apoi începea apa. În jurul meu nu erau decât mlaştinile şi dunele teşite de sărătură ce se întindeau până hăt departe, fiind înghiţite de flux. Priveliştea se întindea pe mile întregi. Nici vorbă de femeia în negru şi nici vreun loc în care s-ar fi putut ascunde.

Cine era – sau ce era – şi cum de dispăruse, erau întrebări pe care nu mi le puneam, încercam să nu mă gândesc deloc la acest lucru şi cu ultimul strop de energie pe care-l simţeam părăsindu-mă iute, m-am întors şi am luat-o la fugă, dorind să mă îndepărtez de cimitir, de mine, de femeie, sporind astfel distanţa dintre ele şi mine atât cât puteam. Mi-am concentrat toată voinţa asupra fugii, auzind numai zgomotul surd pe care-l făcea corpul meu în iarbă şi răsuflarea grăbită. Nici vorbă să mă uit în urmă.

Când am ajuns din nou la casă eram lac de sudoare şi la capătul puterilor din cauza emoţiei. Am scotocit cu mâna tremurândă după chei, împleticindu-mă pe scări înainte de a reuşi să deschid uşa din faţă. Odată intrat am trântit-o cu zgomot în urma mea. Zgomotul bubui în toată casa, dar când, în cele din urmă, ultima reverberaţie se stinse locul părea să-şi recapete din nou marea, înnebunitoarea,

tăcere. Multă vreme nu m-am mişcat din holul întunecat, furniruit. Aş fi vrut să fie cineva cu mine, dar nu era. Nici măcar lumină, căldură şi o băutură tare care să mă remonteze. Mai mult însă decât orice aveam nevoie de o *explicaţie.* E de necrezut cât de puternică este forţa simplă a curiozităţii, nu mi-am dat seama de asta mai înainte. În ciuda spaimei şi şocului eram consumat de dorinţa de a afla cine era cea pe care o văzusem eu. Căci ştiam că n-aveam să-mi aflu odihna până când n-avea să rezolv lucrurile, pentru că plecând de-acolo n-aveam să pot sta fără să fac investigaţii.

Eu nu credeam în fantome. Sau cel puţin nu credeam până în această zi şi dacă aş fi auzit despre ele, ca orice tânăr sensibil şi cu judecată, le-aş **f**i pus mai mult pe seama poveştilor. Eram conştient că anumiţi oameni pretindeau că au o intuiţie mai puternică decât cea normală pentru astfel de lucruri şi că locurile vechi erau bântuite după cum se spunea, dar nu puteam să admit că era posibil să fie ceva adevărat în ele, nici dacă aş fi avut o dovadă palpabilă. Iar eu n-am avut niciodată o dovadă. Ceea ce era remarcabil, eu întotdeauna mă gândisem că apariţia fantomelor şi a altor ciudăţenii părea să fie mereu experimentată la a doua mână, de către cineva care

cunoscuse pe cineva care auzise despre asta de la cineva pe care îl cunoşteam eu.

Dar chiar acum în mijlocul mlaştinilor, în mijlocul cimitirului acela dezolant scăldat de lumina apusului, eu am văzut femeia a cărei formă era materială şi cu toate acestea, dintr-un anumit punct de vedere, n-aveam nicio îndoială că era fantomă. Era palidă ca o fantomă, avea o expresie îngrozitoare şi purta haine care nu aveau nimic comun cu moda actuală; se ţinuse la distanţă de mine şi nu îmi vorbise. Prezenţa ei liniştită, însă, emana ceva, de fiecare dată în legătură cu cimitirul şi reuşise să-mi comunice atât de puternic mesajul ei încât nu simţeam nici teamă, nici repulsie. Şi apoi apăruse şi dispăruse într-un fel care, desigur, nu era real şi pe care o fiinţă vie în carne şi oase n-ar fi reuşit să-l facă. Şi cu toate astea... ea nu arăta în niciun fel ca o fantomă – cel puţin aşa cum îmi imaginam eu că putea să fie fantoma – transparentă ori vaporoasă, ea era reală, fusese acolo şi o văzusem clar. Fusesem convins că puteam să alerg după ea, să-i vorbesc, să o ating.

Eu nu credeam în fantome.

Dar ce altă explicaţie putea să fie?

De undeva, din cotloanele întunecate ale casei, bătaia

unui ceas mă scoase din reverie. Scuturându-mă mi-am îndreptat gândurile intenţionat de la femeia din cimitir la casa în care stăteam acum.

Pe hol, înaintea mea, se desfăşura o scară mare de stejar şi o trecere într-o parte ceea ce am presupus că dădea în bucătărie şi în oficiu. Erau o mulţime de alte uşi, dar toate erau închise. Am aprins lumina în hol, becul era foarte slab şi m-am gândit că cel mai bun lucru era să mă duc prin fiecare cameră cât îmi mai îngăduia lumina zilei, înainte de a mă apuca să cercetez documentele.

După toate cât auzisem de la domnul Bentley şi de la alţi oameni imediat după sosire, despre răposata doamnă Drablow îmi făcusem tot felul de impresii grozave despre statutul casei ei. Mă aşteptam probabil să fie o raclă cu amintirile trecutului, sau a tinereţii ei, sau cu amintirile soţului pe care l-a avut atât de puţin timp, ca şi cum-ar fi fost casa bietei domnişoare Havisham. Sau să fie pur şi simplu plină de pânze de păianjen, ziare vechi, covoare şi gunoaie adunate prin colţuri, rămăşiţele unui claustrat la un loc cu vreo pisică sau vreun câine mort de foame.

Dar când am început să umblu din odaie în odaie, din salon în sufragerie, apoi în camera de zi şi în bibliotecă, n-am găsit nimic atât de dramatic sau de neplăcut, cu toate

că ce-i drept persista peste tot o duhoare dulce-acrişoară de umezeală ce se aduna în orice casă când era închisă pentru mai multă vreme şi mai ales în una cum era aceea, înconjurată din toate părţile de mlaştină şi estuar, ceea ce permitea să se adune umezeala.

Mobila era demodată, dar bună şi solidă, întunecată la culoare, dar cu siguranţă ar fi arătat bine dacă ar fi fost curăţată, cu toate că multe dintre camere în mod clar nu fuseseră folosite multă vreme, iar în unele din ele probabil nici nu se intrase de ani de zile. Doar un mic salonaş din capătul coridorului părea să fi fost mai locuit – probabil că aici îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului doamna Drablow. În fiecare cameră erau dulapuri cu cărţi acoperite de sticlă şi alături de cărţi se aflau tablouri în contururi groase, portrete întunecate şi uleiuri reprezentând peisaje vechi. Căutând în maldărul de chei pe care mi-l dăduse domnul Bentley mi-a sărit inima când am găsit-o pe cea care descuia diferite birouri, sertare şi mese de scris, în care se aflau adunate cutiile cu documente, scrisori şi recipise legate cu panglică sau cu elastic şi îngălbenite de timp: Părea că doamna Drablow nu aruncase niciodată în viaţa ei nicio bucăţică de hârtie sau scrisoare şi era clar că sarcina sortării acestor hârtii, chiar şi într-o fugă

preliminară, avea să fie mai grea decât mă aşteptasem. Mare parte din ele aveau să se dovedească fără nicio valoare şi bune de aruncat, dar cu toate acestea trebuiau examinate înainte de a fi împachetate şi trimise la Londra pentru a fi reprezentate domnului Bentley şi deci cu atât mai revelatoare în ce priveşte situaţia proprietăţii. Era evident că trebuia să fac o mică pauză acum, era prea târziu şi eram prea impresionat de întâmplarea din cimitir. În schimb, puteam umbla prin casă şi inspecta fiecare cameră fără să găsesc nimic interesant sau elegant. Bineînţeles, totul era curios de impersonal, de la mobilă până la decoraţiuni şi ornamente şi îmi amintea de cineva cu puţină personalitate sau gust. O casă destul de ştearsă, de posomorâtă şi neprimitoare. Nu era remarcabilă şi extraordinară decât dintr-un punct de vedere – aşezarea ei. De la fiecare fereastră – şi fiecare cameră avea ferestre înalte şi mari – se vedea un aspect sau altul al mlaştinilor şi al estuarului, precum şi imensitatea cerului, toată culoarea fiindu-le refuzată acum, căci soarele apusese, lumina era puţină şi nu era nicio mişcare, nicio unduire a apei care să fi putut delimita măcar un pic pământul de apă şi de cer. Totul era cenuşiu. Am reuşit să ridic jaluzelele şi să deschid una sau două ferestre. Vântul se

potolise şi el, aşa că niciun sunet nu tulbura retragerea cea mai uşoară a apei pe măsură ce se instala refluxul... Nu-mi puteam imagina cum de putuse bătrâna îndura zi de zi, noapte de noapte, izolarea casei sale şi să stea singură atâţia ani. Cu siguranţă, eu aş fi înnebunit. Aveam de gând să muncesc fără întrerupere, fără nicio pauză şi să termin mai repede hârtiile. Cu toate acestea eram fascinat de priveliştea ciudată a întinderii sălbatice a mlaştinilor, de frumuseţea lor stranie chiar şi acum în amurgul cenuşiu. Nu mai era nimic altceva de văzut până hăt departe, cu toate acestea eu nu-mi puteam lua ochii de la ele. Pentru acea zi făcusem suficient. Destul cu singurătatea, cu liniştea apei, cu geamătul vântului, cu melancolia strigătelor păsărilor, destul cu tristeţea acestei case vechi. Şi cum se părea că nu mai rămăsese decât o oră înainte ca Keckwick să se întoarcă în caleaşca trasă de ponei, m-am hotărât să plec singur, să las locul în urmă. O plimbare scurtă n-avea decât să mă trezească şi să mă bine dispună sporindu-mi apetitul. Dacă aveam să merg destul de repede, puteam să-l prind chiar pe Keckwick la Crythin Gifford scutindu-i drumul la întoarcere, iar dacă nu, aveam să-l întâlnesc pe drum. Digul era încă vizibil, drumul la înapoiere, drept, aşa că nu puteam să mă rătăcesc.

Gândind astfel, am închis ferestrele, am tras jaluzelele şi am lăsat Eel Marsh House singură în lumina de apus a lui noiembrie.

ZGOMOTUL TRĂSURII TRASĂ DE PONEI

Afară era linişte, nu se auzea decât zgomotul paşilor mei când am început să merg repede pe prundiş, dar chiar şi acest sunet s-a estompat în momentul în care am ajuns pe iarbă îndreptându-mă spre dig. Pe cer, ultimii pescăruşi veneau în zbor spre casă. Mi-am aruncat privirea peste umăr, odată, de două ori, aşteptându-mă să surprind silueta neagră a femeii urmându-mă. Aproape că eram convins că trebuia să fie pe undeva vreo gaură în pământ de partea cealaltă a cimitirului, ori poate dincolo de el, unde o fiinţă singuratică să se ascundă de vedere, pentru că la urma urmei schimbările de lumină din aceste locuri îţi puteau face tot felul de feste, iar eu pur şi simplu nu mă dusesem acolo să cercetez ascunzişurile, ci doar am aruncat o privire în jur şi n-am văzut nimic. Ei bine, reuşisem să uit reacţia bruscă a domnului Jérôme atunci când am adus vorba despre femeia aceea în doliu. Pe cărarea digului, urmele paşilor rămâneau încă uscate, dar în stânga mea vedeam că apele încep să crească mai

aproape, liniştite şi tăcute. Mă întrebam cât de mult avea să cufunde cărarea sub apă când fluxul avea să crească la maxim. Dar într-o noapte liniştită ca asta aveam timp suficient să traversez, chiar dacă distanţa ar fi fost mai mare. Traversam acum cu piciorul ceea ce mi se păruse capătul digului ce se pierdea în depărtare atunci când venisem cu trăsura trasă de poneiul lui Keckwick. Niciodată nu am fost atât de sigur şi nu m-am simţit atât de mic şi insignifiant în vastul peisaj ce se întindea în faţa ochilor mei. Mă încerca un sentiment neplăcut, lovit fiind de indiferenţa absolută a apei şi cerului în prezenţa mea.

Câteva minute mai târziu, n-aş putea să spun câte, mi-am revenit din visare, pentru a-mi da seama că n-aveam să mai văd mult timp digul în faţa mea, iar când m-am întors, am constatat cu stupoare că Eel Marsh House era invizibilă, de asemenea, nu atât din cauza întunericului serii ce se lăsa, cât din cauza ceţii groase ce se rostogolea dinspre mare peste mlaştini şi învăluia totul; pe mine, casa din spatele meu, capătul cărării pe dig, ţinutul din faţă. Era o ceaţă ca un abur, atârnând ca o pânză de păianjen fină şi totuşi impenetrabilă. Mirosea şi chiar avea alt gust decât ceaţa groasă, galbenă a Londrei; aceea era înăbuşitoare, groasă şi persistentă, asta era sărată, uşoară, solidă şi se

mişca în faţa ochilor, mei tot timpul. Mă simţeam confuz sub mângâierea ei ca şi cum milioane de degete vii s-ar fi repezit la mine, m-ar fi înhăţat ridicându-mă deasupra după care m-ar fi aruncat deoparte. Părul, faţa şi mânecile hainei îmi erau deja îmbibate de umezeală. La urma urmei, erau atât de dezorientat şi impresionat de acea schimbare bruscă.

Pentru puţin timp am încetinit pasul, hotărâtsă-mi caut cărarea până când aveam să ajung în siguranţă pe drumul de ţară. Dar începu să mă apese îndoiala, că tot aş a de bine aş putea să mă rătăcesc imediat, că aş fi putut să mă abat de la drumul drept al digului, să rătăcesc toată noaptea până la epuizare. Cel mai bun lucru, evident, ar fi fost să mă întorc câteva sute de metri înapoi şi să aştept până trecea ceaţa ori până venea Keckwick să mă ia.

Drumul acela înapoi, însă, a fost un coşmar. A trebuit să fac pas după pas de teamă să nu nimeresc în mlaştină şi apoi în apele care creşteau. Dacă priveam în sus sau în jurul meu eram imediat dezorientat de mişcarea ceţii nestatornice şi tot aşa petrecându-mă mă rugam să ajung la casa care mi se părea şi mai îndepărtată acum, decât îmi închipuisem. Când deodată, undeva departe, în întuneric şi în ceaţa neostoită am auzit sunetul care a

făcut să-mi tresalte inima, îndepărtatul şi inconfundabilul clip-clop al potcoavelor poneiului şi zgomotul trăsurii. Aşadar, lui Keckwick nu-i păsa de ceaţă, era obişnuit să traverseze drumurile şi digul pe întuneric, aşa că m-am oprit să văd felinarul – căci cu siguranţă purta unul şi chiar mă întrebam dacă n-ar fi trebuit să strig, să-mi anunţ prezenţa, ca nu cumva să vină brusc peste mine şi să măr trântească în baltă.

Atunci, însă, mi-am dat seama că ceaţa juca feste auzului ca şi vederii, căci nu numai zgomotul trăsurii rămăsese departe de mine, mai mult decât m-aş fi aşteptat, dar părea că nici nu venea din spatele meu de pe cărarea digului, ci de undeva din dreapta, de pe mlaştină. Am încercat să fixez direcţia vântului, dar nu era niciuna. M-am întors şi atunci sunetul a început să răzbată iar din depărtare. Zăpăcit, stăteam încremenit şi ascultam zgomotul ce răzbătea prin ceaţă. Ceea ce am auzit apoi mi-a îngheţat sângele în vine, cu toate că nici nu puteam înţelege şi nici nu ştiam ce poate fi. Zgomotul trăsurii trasă de ponei se auzea din ce în ce mai slab şi apoi s-a oprit brusc. Departe în mlaştină s-a auzit un zgomot ciudat, ca de sorb, deodată cu nechezatul calului în panică şi apoi am auzit un alt strigăt; un ţipăt, un Suspin înfricoşat – era greu

să-l descifrezi – dar mi-am dat seama cu teroare că venea de la un copil mic. Am rămas absolut neajutorat în mijlocul ceţei care mă înconjura din toate părţile, acoperindu-mi privirea, aproape plângând de frică căci ştiam, fără nicio îndoială, că ceva ce auzisem erau ultimele zgomote ale unei trăsuri trase de ponei şi care ducea un copil în ea, după cum tot atât de bine adultul – probabil Keckwick care mânase trăsura – se lupta acum din greu cu valurile. Pesemne că pierduse într-un fel cărarea digului şi căzuse în mlaştină fiind tras de nisipul mişcător şi de fluxul care creştea. Am început să zbier până când am simţit că mi se rup plămânii şi apoi să alerg, dar m-am oprit, pentru că nu vedeam nimic şi la ce-mi mai folosea? Nu puteam să ajung în mlaştină şi chiar dacă aş fi ajuns acolo n-aveam nicio şansă să găsesc trăsura trasă de ponei şi să-i aduc la suprafaţă pe ocupanţii ei. N-ar fi fost decât un gest gratuit riscând eu însumi să fiu sorbit de mlaştină. Tot ce aveam de făcut era să mă întorc înapoi la Eel Marsh House, să aprind toate luminile şi să încerc într-un fel să le dau un semnal prin ferestrele luminate, sperând, în ciuda aparenţelor, că acesta avea să fie recepţionat de cineva, undeva în ţinutul din jur.

Cutremurându-mă din cauza gândurilor îngrozitoare

care îmi treceau prin minte, nu puteam să nu-mi imaginez bietele făpturi înghiţite încetul cu încetul în mâl şi apă. Am uitat de propriile-mi temeri şi închipuiri pe care mi le făcusem câteva minute mai devreme şi m-am concentrat să ajung înapoi acasă cât mai repede şi mai în siguranţă. Apa vălurea acum foarte aproape de marginile cărării, cu toate că nu puteam decât să o aud. Ceaţa era groasă şi mă împiedica să văd, iar întunericul se instalase pe deplin, aşa că n-am putut decât să răsuflu uşurat când am simţit turba sub picioare şi apoi prundişul şi orbecăind mi-am căutat drumul spre uşa casei.

În urma mea, mlaştinile erau încă tăcute şi liniştite şi în afară de mişcarea apei, zgomotul trăsurii trasă de ponei parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Când am intrat din nou în casă am reuşit să ajung până la fotoliul din holul întunecat şi m-am aşezat cu picioarele strânse sub mine, luându-mi capul în mâini şi izbucnind într-un hohot de plâns neajutorat. Abia acum realizam ce mi se întâmplase.

Nu ştiu cât am stat acolo, la limita furiei şi a disperării. Dar după câtva timp am fost în stare să mă reculeg suficient ca să umblu prin casă şi să aprind toate luminile care funcţionau. Niciuna însă nu era foarte puternică şi în

inima mea ştiam că erau slabe speranţe ca un abajur, care nu dădea mai multă lumină decât o lampă de mână, să poată fi văzut la distanţă prin ceaţă, chiar dacă ar fi fost vreun trecător în stare să-l observe. Dar trebuia să fac ceva – tot ce puteam bineînţeles – şi în parte m-am simţit mai bine datorită acestui fapt. După aceea am început să caut prin dulapuri şi noptiere şi în bucătărie până când în cele din urmă am găsit în sufragerie o sticlă de brandy – vechi de treizeci de ani şi încă sigilat. Am deschis-o, am găsit un pahar şi mi-am turnat o porţie considerabilă atât cât mă gândeam că poate consuma un bărbat în stare de şoc la câteva ore după ce mâncase.

Era clar că sufrageria nu fusese folosită de doamna Drablow de mulţi ani. Mobila se decolorase de la sarea din aer, iar lumânările şi sfeşnicile îşi pierduseră luciul. Husele de pânză erau împăturite şi acoperite cu o pânză galbenă. Peste tot, pahare şi porţelanuri sparte.

M-am întors înapoi într-una din camerele casei ce avea oarecare pretenţii de confort, pentru că peste tot era frig şi miros de igrasie. M-am instalat în salonaşul mic şi mi-am sorbit coniacul încercând să fiu cât se poate de calm ca să pot hotărî ce aveam de făcut.

Pe măsură, însă, ce băutura îşi făcea efectul, agitaţia

mea dispărea şi îmi simţeam mintea din ce în ce mai învălmăşită. Eram chiar furios că în independenţa mea prostească, ignorând toate avertismentele pe care le primisem în legătură cu locul, mă aruncasem cu capul înainte şi nu-mi doream acum decât să mă întorc în siguranţă la Londra printre prieteni – printre oameni, desigur – şi să fiu cu Stella.

Nu puteam sta locului din cauza claustrofobiei. În ciuda senzaţiei proaste pe care mi-o dădea bătrâna casă, umblam din cameră în cameră, ridicam din când în când câte un obiect şi îl aşezam la loc neajutorat. Am urcat scările şi am luat-o din nou prin dormitoare, până la mansarda plină de vechituri, fără covoare şi fără perdele sau jaluzele la ferestrele înalte şi îngus-te.

Fiecare uşă era deschisă. Fiecare cameră era răvăşită, plină de praf, rece şi umedă şi într-un fel sufocantă. O singură uşă era încuiată, cea de la capătul pasajului ce ducea la cele trei dormitoare de la etajul al doilea. N-avea încuietoare cu cheia şi nici zăvor.

Dintr-un motiv ascuns, mi-am îndreptat mânia asupra acelei uşi. Am lovit-o cu picioarele şi i-am forţat mânerul cu brutalitate înainte de a renunţa brusc şi de a mă întoarce la parter, ascultându-mi ecoul propriilor mei paşi pe când înaintam.

După câteva minute m-am dus la altă fereastră şi am frecat sticla, încercând să mă uit afară, dar cu toate că frecam pelicula subţire de murdărie, suficient ca să rămână un spaţiu liber, nu puteam să împrăştii şi perdeaua de ceaţă de afară, aşa că ea acoperea în continuare sticla de afară. Mă holbam cât puteam, dar ea rămânea constantă ca şi norii. Nu se împrăştia, nu dispărea.

În cele din urmă, m-am aruncat pe canapeaua acoperită cu pluş din sufrageria cu tavan înalt şi mi-am întors faţa de la fereastră. M-am dat bătut odată cu ultimele înghiţituri din cel de al doilea pahar de coniac cu gust de pepene galben. Nu-mi mai era frig, nu-mi mai era frică, nu mai

eram neliniştit şi mă simţeam protejat împotriva oricărui eveniment îngrozitor ce se întâmplase în mlaştină. Mi-am îngăduit să renunţ, să alunec în toropeală – care era însă la fel de incompletă ca şi ceaţa de afară – să mă odihnesc, lăfăindu-mă şi găsind, dacă nu pace, cel puţin o anume uşurare alungând emoţiile puternice.

Îmi, suna tot timpul un clopot în urechi şi în cap, iar dangătul lui, la început foarte aproape, era curios de îndepărtat. Părea că se balansează şi eu mă balansam deodată cu el. Încercam să mă lupt cu întunericul care nu era fix, mai degrabă mişcător, iar pământul părea să se clatine sub picioarele mele, aşa că eram îngrozit să nu alunec şi să cad jos, tot mai jos, să nu fiu absorbit de ecoul oribil al maelstromului. Clopotul continua să sune. M-am trezit uimit să văd luna ca un bostan uriaş, dincolo de ferestrele înalte pe cerul întunecat şi limpede.

Capul îmi era greu, gura era uscată, buzele arse. Adormisem poate câteva minute, poate câteva ore, pierdusem noţiunea timpului. Tocmai mă străduiam să mă trezesc şi atunci mi-am dat seama că sunetul clopotului nu era parte din coşmarul meu, ci era real. Sunetul clopotului răsuna în toată casa. Era cineva la uşa din faţă.

M-am deplasat, jumătate păşind, jumătate căzând din

cauza amorţelii din picioare, pentru că zăcusem pe sofa într-o poziţie incomodă. Am ieşit din cameră şi am intrat în hol. Începusem să-mi aduc aminte ce s-a întâmplat, dar simţeam cum creşte din nou sentimentul acela de groază în mine, pe măsură ce îmi revenea memoria – întâmplarea cu trăsura trasă de ponei când auzisem ţipătul copilului răsunând peste Eel Marsh. Toate luminile pe care le lăsasem aprinse străluceau încă şi pesemne că fuseseră văzute, mă gândeam eu, în timp ce deschideam uşa din faţă. Speram, în ciuda tuturor piedicilor, să văd un grup de cercetaşi, de ajutoare, bărbaţi puternici, oameni în grija cărora să mă las şi care să ştie ce să facă, dar mai mult decât atât, să mă ia de acolo.

Pe peronul prunduit, aşa cum se vedea în lumina holului şi în bătaia lunii, stătea un singur bărbat – Keckwick. Iar în spatele lui era trăsura şi poneiul. Totul părea real, normal şi complet inofensiv. Aerul era clar şi rece, cerul plin de stele. Mlaştinile zăceau liniştite şi tăcute, strălucind argintii sub lună. Nu era nici urmă de ceaţă sau nor, nimic decât o uşoară umezeală în atmosferă. Totul era schimbat, atât de schimbat de parcă m-aş fi trezit pe altă lume, iar restul nu era decât un vis îngrozitor.

— Trebuia să vă aşteptaţi ca o urgie ca asta să se

risipească. Nu trece mult timp şi gata-i urgia, spuse Keckwick printre altele. Din fericire pentru dumneavoastră, aşa s-a şi întâmplat.

Limba mi se lipise de cerul gurii, iar picioarele mi se frângeau de la genunchi.

— Iată ce înseamnă să depinzi de flux, se uită el în jur. Îngrozitor loc. Ai să afli şi dumneata asta destul de curând.

Abia atunci am reuşit să mă uit la ceas şi am văzut că era aproape două dimineaţa. Tocmai începea refluxul şi Digul celor Nouă Vieţi ieşea la iveală. Dormisem în jur de şapte ore, aproape cât o noapte normală, dar mai erau câteva ore până în zori şi mă simţeam la fel de întors pe dos ca cineva care ar fi stat ore întregi lungit fără să închidă ochii.

— Nu m-aşteptam să vii după mine la ora asta, am reuşit eu să îndrug. Drăguţ din partea dumitale...

Keckwick trase puţin capul înapoi ca să-şi scarpine fruntea şi am observat că nasul şi mare parte din obraz îi erau acoperite cu jurubiţe, umflături şi cucuie, iar pielea îi era plină de vână tăi.

— N-am vrut să te las aici peste noapte, spuse el în sfârşit. Nu ţi-aş fi făcut una ca asta.

Simţeam că mă ia uşor cu ameţeală, căci părea că

alunecam spre o conversaţie formală, practică. Bineînţeles că mă bucuram să-l văd, niciodată nu am întâmpinat mai bucuros pe cineva, mai ales când i-am văzut şi poneiul mic, solid, care stătea tăcut şi răbdător alături.

Dar în secunda următoare m-am recules şi, am izbucnit:

— Dar ce s-a întâmplat? Cum ai reuşit să ajungi aici? Cum ai făcut? Atunci mi-a sărit inima căci mi-am dat seama că n-a fost Keckwick şi poneiul lui, cei care dispăruseră înghiţiţi de nisip, ci altcineva, cineva cu un copil, iar acum erau morţi cu toţii, înghiţiţi de mlaştină şi acoperiţi de apă şi nimic din drama lor nu răzbătea până la suprafaţa apei ca să-i tulbure luciul. Dar cine? Cine fusese acela care ieşise în noaptea de noiembrie pe ceaţă şi în timpul fluxului, să se încumete să vină în acel loc blestemat împreună cu un copil? Şi de ce? Şi unde se duceau sau de unde veneau? Asta era singura casă pe multe mile distanţă, doar dacă nu cumva avusesem dreptate în privinţa femeii în negru şi culcuşul ei ascuns.

Keckwick se uita drept la mine şi mi-am dat seama că trebuie să fi fost foarte răvăşit, că nu mai semănam deloc cu avocatul tânăr şi încrezător pe care îl lăsase în casă după-amiaza. Îmi arată trăsura trasă de ponei şi îmi spuse:

— Mai bine urcaţi!

— Da, desigur...

El se întoarse brusc şi se cocoţă pe locul birjarului. Odată instalat, privi înainte, se înfăşură în haina lui mare, îşi învârti fularul în jurul gâtului şi peste bărbie şi aşteptă. Era pe deplin conştient de starea mea, ştia că se întâmplase ceva şi evident nu era surprins, asta era clar, comportamentul lui îmi spunea fără greş că nu voia să afle ce fusese, nici să pună întrebări, nici să discute în vreun fel. El nu făcea decât serviciul de cărăuş şi asta în siguranţă şi la orice oră, dar nu mai mult.

M-am întors în casă tăcut şi am stins repede lumânările, apoi m-am suit în trăsură, lăsându-l pe Keckwick şi poneiul său să mă ducă de acolo, peste mlaştina de o frumuseţe tulburătoare de dincolo de care se ridica luna. Am căzut într-un fel de transă, pe jumătate adormit, pe jumătate treaz, legănat de mişcarea trăsurii. Începuse să mă doară rău inima, iar stomacul mi se strângea dureros din cauza greţii. Dar nu mă preocupam de mine, cu toate că, uneori, mai aruncam priviri înspre castronul uriaş al cerului înnoptat şi contemplam acolo constelaţia desfăşurată. Imaginea cerului avea darul să mă consoleze şi să mă calmeze. Corpurile cereşti mereu par să fie la locul lor, neschimbate. Dar nu acelaşi lucru puteam spune despre

mine sau despre împrejurări. Ştiam acum că intrasem într-o situaţie inimaginabilă – de necrezut bineînţeles – care se înscria în teritoriul conştiinţei. Venind în acest loc, deja mă schimbasem şi nu mai era cale de întors. De exemplu, văzusem lucruri la care nu m-am gândit niciodată că le voi vedea şi auzisem lucruri pe care, de asemenea, nu mă gândisem că le voi auzi. Anume că femeia de la cimitir fusese o fantomă, iar eu acum – nu credeam, nu – ştiam însă în adâncul fiinţei mele, îmi dădusem seama de asta poate în timpul acelui somn fără odihnă, chinuit, că această convingere era fixă şi inamovibilă. Începeam să cred că trăsura trasă de ponei, pe care o auzisem peste mlaştină atunci când ţipase copilul atât de îngrozitor şi care fusese înghiţită de nisipul mişcător în timp ce estuarul şi mlaştina şi pământul şi marea erau cufundate brusc în ceaţă, iar eu mă rătăcisem în ea – nu fusese cu adevărat acolo. Fusese tot o fantomă. Ceea ce am auzit, am auzit la fel de clar ca şi acum, rostogolitul unor roţi de trăsură şi zgomotul potcoavelor poneiului. Şi ceea ce am văzut, femeia cu faţa ofilită de la mormântul doamnei Drablow şi apoi din cimitirul vechi – am văzut.

Aş putea să jur pe oricare testament. Cu toate că erau într-un anume fel, nici eu nu înţeleg, ireale fantome ale

morţilor.

Mergând atât de departe cu accepţiunea, m-am calmat dintr-odată şi am lăsat mlaştinile şi estuarul în urma noastră, legănându-ne pe cărare în mijlocul acelei nopţi liniştite. Presupuneam că hangiul de la Gifford Arms putea fi trezit şi convins să mă lase să intru. Aveam de gând să mă duc înapoi în patul acela confortabil, să dorm în continuare şi să încerc să închid toate acele lucruri în mintea şi în inima mea. Să nu mă mai gândesc la ele. A doua zi, pe lumină, aveam să mă reculeg şi aveam să-mi fac planul despre ce aveam de făcut. În clipa aceea, ştiam mai bine decât oricine că trebuia să mă întorc la Eel Marsh House, să încerc să aflu cât mai multe despre afacerile doamnei Drablow. Cel puţin dacă trebuia să mă scuz în faţa domnului Bentley sau dacă aveam să-mi iau sarcina să-i spun adevărul, să nu fiu ridiculizat că nici măcar n-am încercat să aflu mai multe şi nici n-am fost hotărât.

Doar ce m-am dus la culcare – hangiul s-a dovedit înţelegător şi grijuliu – că am şi început să mă gândesc la generozitatea extraordinară a lui Keckwick, de a veni după mine îndată ce ceaţa i-a îngăduit s-o facă. Puteai să te fi aşteptat de la el să strângă din umeri şi să vină după mine a doua zi. Dar pesemne că a aşteptat cu calul înhămat,

grija lui fiind să nu petrec noaptea singur în acea casă. I-am fost profund recunoscător şi mi-am notat să fie bine răsplătit pentru truda lui.

Trecuse de ora trei când m-am urcat în pat, iar întunericul avea să mai dureze încă cinci ore. Hangiul îmi spuse că pot să dorm cât vreau, nu mă va deranja nimeni şi dejunul îmi putea fi adus la orice oră. Şi el, în felul lui, părea să se preocupe de confortul meu ca şi Keckwick, deşi la amândoi exista aceeaşi barieră a unei rezerve extreme în faţa întrebărilor mele prin care eu încercam să aflu răspuns. Cine îmi putea spune dacă nu cumva ei înşişi văzuseră sau auziseră atâtea câte ştiau despre trecut şi tot felul de evenimente? Ca să nu mai vorbim de zvonuri şi zicale şi superstiţii legate de acele întâmplări. Şi oricât de puţină experienţă aveam, era mai mult decât suficientă ca să ezit a face cercetări pentru a-mi oferi noi explicaţii.

Aşa gândeam în seara aceea pe când stăteam cu capul pe perna moale şi aproape îngânându-mă cu somnul – un somn chinuit, plin de vise, în care veneau şi plecau tot felul de figuri, tulburându-mă.

M-am trezit pe jumătate, o dată sau de două ori, şi am ţipat sau am spus câteva vorbe incoerente. Transpiram şi mă răsuceam pe toate părţile, încercând să mă eliberez de

coşmar, să scap de teama din subconştient. Aproape tot timpul cât am dormit, a răzbătut la suprafaţa visului meu nechezatul înfiorător al calului şi strigătul, chemarea acelui copil. Iarăşi şi iară. Şi în timp ce eu stăteam neajutorat în ceaţă, picioarele mele fugeau, iar corpul se trăgea înapoi şi, în acelaşi timp, cu toate că n-o puteam vedea, simţeam prezenţa întunecată a femeii planând în urma mea.

DOMNUL JEROME SE TEME

Când m-am trezit, m-a întâmpinat din nou atmosfera plăcută a dormitorului invadat de soarele iernii. Dar de data asta persista un aer de plictiseală şi amărăciune, care contrasta cu starea mea de spirit din dimineaţa trecută „când dormisem atât de bine şi m-am trezit atât de odihnit. Atunci am sărit din pat nerăbdător să-mi încep ziua. Dar oare asta s-a întâmplat nu mai departe decât ieri? Acum mă simţeam de parcă aş fi fost undeva la distanţă cel puţin cu gândul dacă nu cu trupul. Am învăţat atât de multe, încât aveam impresia că sunt total separat în sinea mea de platitudinea de până atunci şi de automulţumirea mea, de parcă trecuseră cine ştie câţi ani... Mă simţeam greoi, mă durea capul, eram obosit, dezarticulat, cu nervii la limită.

După o vreme, m-am străduit să mă ridic căci nu m-aş fi simţit mai rău decât dacă aş fi stat culcat în patul pe care acum îl simţeam ca pe un sac de cartofi. Imediat am tras draperiile la loc peste cerul albastru şi limpede. Am făcut o baie fierbinte, după care am făcut duş cu apă rece pe cap şi pe gât. Am început să nu mă mai simt atât de greoi şi

deprimat. Revenindu-mi mult eram în stare să gândesc coerent despre ce se întâmplase cu o zi în urmă. După dejunul pentru care am avut o poftă de mâncare chiar mai mare decât mă gândeam, mi-am propus câteva alternative. Noaptea trecută am fost intransigent şi n-am acceptat nicio opoziţie. Nu mai voiam să am nimic de-a face cu Eel Marsh şi cu afacerile Drablow, aşa că aveam să-i telegrafiez domnului Bentley să lase chestiunea în mâinile domnului Jérôme, eu urmând să iau primul tren spre Londra.

Pe scurt, asta se numea fugă. Da. Dar iată cum vedeam acum lucrurile la lumina zilei. Nu-mi făceam niciun reproş la decizia mea. Fusesem cât se poate de îngrozit. Nu mă gândisem că aş putea să fiu primul care fuge de un risc fizic şi de pericole, deşi nu aveam niciun motiv să cred că sunt mai brav decât altcineva. Numai că aceste „alte” probleme erau mult mai groaznice, pentru că erau intangibile şi inexplicabile, fără dovezi şi totuşi cu impact atât de mare. Am început să-mi dau seama că cel mai mult mă temeam de mine – şi aşa cum reieşea din investigarea sentimentelor mele din dimineaţa aceea lucrul de care continuam să mă tem, nu era ceea ce văzusem. Nu. Nu era nimic groaznic sau antipatic la

femeia aceea cu figura ofilită. Era adevărat că sunetele fantomatice pe care le-am auzit în ceaţă m-au afectat mult, însă cel mai rău se dovedea a fi ceea ce răzbătea din aceste lucruri înconjurătoare şi care mă înspăimânta; un fel de nu ştiu cum să-i spun exact – atmosferă, forţă a răului, a necurăţeniei, a groazei şi suferinţei sau a duhului rău şi a furiei amare. Nu mă simţeam deloc în stare să fac faţă unor asemenea lucruri.

— Astăzi, Crythin este mai liniştit, spuse hangiul, când veni să-mi ia farfuria şi să-mi umple din nou ceaşca cu cafea. Târgul aduce oameni de la multe mile depărtare. În dimineaţa asta nu se va întâmpla mai nimic.

Rămase o clipă şi se uită la mine de aproape, aşa că am simţit nevoia să-mi cer scuze din nou pentru că l-am trezit noaptea şi l-am obligat să vină să-mi dea drumul înăuntru.

— O, spuse el dând din cap. Am petrecut eu nopţi şi mai agitate ca asta.

— Cred că am şi avut o noapte tulburată de coşmar. Am visat rău. În general, nu m-am odihnit.

Hangiul nu spuse nimic.

— Cred că tot ce am nevoie în dimineaţa asta este să mă plimb în aer liber. Poate că am să mă duc pe câmp, la o milă, două de aici. Să mă uit la fermele oamenilor care

au fost la târg alaltăieri.

Ceea ce însemna că plănuisem să întorc spatele mlaştinii şi mă îndrept rapid în direcţie opusă.

— Ei bine, veţi găsi plăcută plimbarea, pe la noi terenul e lat ca-n palmă peste tot. Bineînţeles, n-ar fi rău să vă faceţi rost şi de un cal.

— Dumnezeule, n-am călărit în viaţa mea şi mărturisesc că nu mă simt în stare să încep de azi.

— Ori, altceva! spuse el zâmbind deodată. Vă pot închiria o bicicletă bună.

O bicicletă! Cum mi se schimbase expresia. Mersesem mult cu bicicleta ca băiat şi bineînţeles eu şi Stella încă mai luam trenul către unul din locurile de recreere şi pedalam de-a lungul Tamisei, cu mâncarea pentru picnic în coş.

— O găseşti în curtea din spate. Ia-o singur dacă îţi surâde ideea, spuse el, şi părăsi sufrageria.

Ideea de a pedala o oră, două, de a-mi clăti sufletul de ceaţa şi duhoarea nopţii trecute, de a mă împrospăta era deosebit de atrăgătoare şi ştiam că îmi revenise buna dispoziţie. Şi mai mult decât atât, nu mai aveam impresia că fug de ceva.

M-am hotărât să mă duc la domnul Jérôme. Îmi pusesem

în cap să-l rog să mă ajute să sortez hârtiile doamnei Drablow, – poate avea vreun băiat disponibil, pentru că eram sigur acum că la lumina zilei şi cu însoţitor aveam să mă simt destul de puternic să înfrunt Eel Marsh House. Aveam să mă întorc în oraş înainte de căderea întunericului şi aveam să lucrez cât se poate de metodic. Şi n-aveam să mă mai plimb deloc în zona cimitirului.

Era grozav cât de mult se îmbunătăţise starea mea de spirit. Când am ieşit în piaţă mi-am simţit dii nou veselia obişnuită inundându-mi sufletul şi ţâşnind la fiecare anticipare a călătoriei cu bicicleta.

După colţul unui magazin, pe o stradă îngustă ce ieşea din piaţă, am găsit biroul lui Horatto Jérôme, Agent imobiliar şi funciar – două cămăruţe cu tavanul jos, în care mă aşteptam să găsesc un asistent sau un funcţionar, căruia să mă adresez, dar nu era nimeni. Locul era tăcut, camera de aşteptare – pustie. Aşa că după ce am ezitat câteva momente, m-am dus la cealaltă uşă închisă şi am bătut. A urmat o pauză, un scârţâit de scaun şi câţiva paşi iuţi. Domnul Jerome deschise uşa.

De la bun început era clar că nu-i făcea plăcere să mă vadă. Se posomorî la faţă şi păli ca în ziua precedentă, ezitând înainte de a mă invita să intru în biroul lui şi

aruncându-mi o privire ciudată, înainte de a se uita repede în altă parte, undeva peste umărul meu. Eu am tăcut aşteptând. Credeam că o să mă întrebe cum mă descurcasem la Eel Marsh House. Dar el nu spunea nimic, aşa că n-am avut încotro şi am început să îi fac propunerea.

— Vedeţi, habar n-am avut – nu-mi dau seama dacă dumneavoastră ştiaţi – de volumul mare de documente ce aparţin doamnei Drablow. Mormane întregi şi multe dintre ele mă îndoiesc c-ar însemna altceva decât pierdere de timp, dar va trebui să trec prin toate, bucată cu bucată. E clar că în afară de faptul că trebuie să-mi stabilesc reşedinţa la Crytnin Gifford, pentru viitorul apropiat voi avea nevoie şi de un ajutor.

Domnul Jérôme avea o expresie de panică. Îşi trase scaunul în spate, cât mai departe de mine şi aşa cum stătea în spatele biroului său şubred, mă gândeam că dacă ar fi putut-o zbughi prin perete, afară, în stradă, ar fi făcut-o cu plăcere.

— Mă tem că nu vă pot ajuta, domnule Kipps.

— Nu m-am gândit să faceţi dumneavoastră personal ceva, i-am răspuns eu pe un ton liniştitor. Poate aveţi un asistent tânăr.

— N-am niciunul. Sunt singur. Nu vă pot ajuta deloc.

— Ei bine, ajutaţi-mă atunci să găsesc pe cineva – cu siguranţă trebuie să existe în oraş un tânăr, cu un dram de inteligenţă şi dornic să câştige câteva lire, pe care să-l angajez.

Am observat că mâinile lui sprijinite pe braţele scaunului, n-aveau astâmpăr; frecau, se mişcau neîncetat, apucând şi desfăcând, agitate.

— Îmi pare rău. Asta este o localitate mică – tinerii pleacă. N-au nicio şansă aici.

— Dar eu ofer o şansă, cel puţin temporar.

— N-o să găsiţi pe nimeni potrivit, aproape că strigă el la mine.

Atunci i-am răspuns foarte calm şi foarte încet.

— Domnule Jérôme, ceea ce vreţi să spuneţi nu este că nu voi găsi pe cineva potrivit – tânăr sau bătrân – în oraş sau în împrejurimi capabil şi liber să facă treabă, nu-i aşa? Dacă s-ar face o cercetare amănunţită, sunt sigur că n-ar fi multe cereri, dar am putea găsi unul doi candidaţi potriviţi pentru slujbă. Dar dumneavoastră daţi înapoi şi refuzaţi să spuneţi adevărul în această problemă şi anume acela că n-aş găsi niciun suflet amator să petreacă oricât de puţin timp la Eel Marsh House; de teamă ca poveştile despre

acel loc să nu se dovedească a fi adevărate – de teama de a nu se întâlni cu ceea ce eu deja m-am întâlnit.

Urmă o tăcere absolută. Mâinile domnului Jerome continuau să râcâie ca nişte gheare ale unei fiinţe frământate. Fruntea lui palidă era plină de broboane de sudoare. Apoi, se ridică, aproape împiedicându-se de scaun şi se duse la fereastra lui îngustă, ca să se uite prin sticla murdară la casa de vizavi şi apoi în jos la cărarea liniştită.

— Keckwick s-a întors după dumneavoastră, spuse el în cele din urmă cu spatele la mine.

— Da. Nu pot spune cât îi sunt de recunoscător.

— Keckwick nu are niciun secret în legătură cu Eel Marsh House.

— Să înţeleg că a dus-o uneori şi pe doamna Drablow?

— Ea nu primea pe nimeni. Nu, dădu el din cap şi vocea i se stinse.

— Niciun suflet, am mai adăugat eu.

Atunci, el vorbi din nou şi vocea îi era aspră şi obosită.

— Sunt tot felul de poveşti, spuse el, basme fără nicio noimă.

— Cred. Asemenea loc poate da naştere monştrilor, creaturi ale adâncurilor.

— Poţi să nu le iei în seamă.

— Bineînţeles, dar nu pe toate.

— Ai văzut-o pe femeia aceea din curtea bisericii?

— Da. Am văzut-o din nou. M-am dus să mă plimb în jurul terenului de la Eel Marsh House, după ce m-a lăsat acolo Keckwick, ieri după-amiază. Era în cimitirul vechi. Ce sunt ruinele acelea, o capelă sau o biserică?

— Odată a fost o mănăstire pe insula aceea, cu mult înainte de a fi construită casa. O mică comunitate ce s-a rupt de restul lumii. Au rămas înscrisuri despre istoria lor. Apoi, cu secole în urmă, a fost abandonată, lăsată în paragină.

— Şi cimitirul?

— A fost... al celor ce au venit mai târziu. Câteva morminte.

— Familia Drablow?

El se întoarse brusc spre mine. Avea o paloare cenuşie – bolnăvicioasă şi mi-am dat seama cât de mult fusese afectat de conversaţia noastră şi cât de mult ar fi vrut să n-o mai continue. Totuşi, eu trebuia să-mi rezolv treburile, aşa că am hotărât în acel moment să renunţ la încercarea de a lucra cu domnul Jérôme şi să telefonez în schimb direct la Londra, domnului Bentley. Pentru asta, însă,

trebuia să mă întorc la han.

— Bine, am spus eu, n-am de gând să mă las împiedicat de o fantomă sau de câteva fantome, domnule Jérôme. N-a fost plăcut şi vă mărturisesc că voi fi fericit când voi găsi o companie pentru a împărţi munca mea în acea casă. Dar va trebui s-o fac. Şi mă îndoiesc că femeia în negru poate avea ceva împotriva mea. Mă întreb însă cine a fost ea? Sau cine este?

Am izbucnit în râs, cu toate că râsul suna fals în acea încăpere.

— Nici nu ştiu cum să mă refer la ea! încercam eu să fac lumină într-o chestiune, care ştiam amândoi că era serioasă. Încercam să minimalizez şi poate să trec cu vederea ceva ce ne afectase atât de mult ca oricare altă experienţă pe care o suferisem în timpul vieţii, pentru că asta ne purtase la graniţa orizontului, pe linia despărţitoare dintre viaţă şi moarte.

— Trebuie să fac faţă, domnule Jérôme, asemenea lucruri trebuie înfruntate.

Şi chiar aşa cum spuneam, simţeam o nouă hotărâre care creştea înăuntrul meu.

— Aşa am spus şi eu, se uită compătimitor la mine domnul Jérôme, aşa am spus... odată.

Dar frica lui nu făcea decât să-i întărească hotărârea. Fusese înfrânt. De ce? De femeie? De câteva zgomote? Ori mai era şi altceva ce trebuia să descopăr? Ştiam că dacă l-aş fi întrebat, ar fi refuzat să-mi răspundă şi-n orice caz eram convins că voiam să mă las copleşit de aceste temeri şi basme din trecutul nervosului domn Jérôme şi de experienţele lui la Eel Marsh House. Am hotărât că dacă voia să aflu adevărul trebuia să mă bazez numai pe simţurile mele, nimic mai mult. Poate că la urma urmei era mai bine să nu-mi iau un asistent.

Mi-am luat rămas bun de la domnul Jérôme, făcând aceeaşi remarcă ca la venire, că după toate probabilităţile n-aveam să mai văd femeia şi nici alţi vizitatori speciali la casa răposatei doamne Drablow.

— Mă rog pentru dumneavoastră să fie aşa, spuse domnul Jérôme şi îmi strânse mâna brusc în timp ce mi-o scutura. Mă rog să fie aşa.

— Nu vă temeţi, i-am spus eu încercând să par vesel şi lipsit de griji şi-am alergat uşor pe scări în jos, lăsându-l pe domnul Jérôme cu agitaţia lui.

M-am întors la Gifford Arms şi în loc să-i telefonez domnului Eentley i-am scris o scrisoare. I-am descris în ea casa şi noianul de hârtii şi i-am explicat că trebuia să stau

mai mult decât anticipasem şi că voiam să ştiu dacă domnul Bentley îmi cerea să mă întorc imediat la Londra, să mă ocup de alte aranjamente. Am făcut, de asemenea, o uşoară aluzie la proasta reputaţie de care se bucura Eel Marsh pe plan local şi i-am spus că din cauza asta – dar şi din alte motive mult mai lumeşti – s-ar putea să-mi fie greu să-mi găsesc vreun ajutor, deşi eram nerăbdător să încerc. Cu toate acestea, afacerea trebuia să fie rezolvată într-o săptămână şi eu aveam să aranjez să fie expediate la Londra atâtea documente câte puteau să fie importante.

Apoi punând scrisoarea pe masa din hol, ca să fie expediată la prânz, m-am dus şi am găsit bicicleta hangiului în curtea din spate. Era în stare bună, deşi demodată, cu un coş mare în faţă, aproape la fel cum aveau şi băieţii de la măcelăriile din Londra. Am încălecat şi-am ieşit în piaţă, apoi am luat-o pe una din străzile laterale, înspre câmp. Era o zi perfectă pentru bicicletă, destul de rece ca vântul să-mi ardă obrajii, strălucitoare şi destul de senină ca să văd la mare distanţă în toate direcţiile peisajului deschis, plat.

Intenţionam să mă duc până-n satul vecin unde speram să găsesc alt han, în care să servesc o bucată de brânză cu pâine şi o bere la dejun. Când am ajuns însă la ultima

casă, n-am putut rezista îndemnului atât de puternic de a mă opri şi a privi, nu spre vest, unde puteam vedea ferma şi câmpuri şi acoperişurile unui sat îndepărtat, ci spre est. Acolo unde se întindeau acele mlaştini sclipitoare, unduitoare, argintii, cu cerul palid la orizont şi care se întâlneau cu apa estuarului. O briză uşoară le înfiora, răspândind în aer mirosul de sare. Chiar şi de la distanţa asta puteam asculta misterioasa tăcere şi încă o dată strania frumuseţe, găsii un răspuns în adâncul fiinţei mele. Nu puteam fugi de acel loc, trebuia să mă întorc înapoi la el, nu acum, ci în curând. Căzusem sub un fel de vrajă în genul celei pe care o emană anumite locuri şi toată imaginaţia, dorinţa, curiozitatea, tot spiritul meu se îndrepta acum spre ea.

Multă vreme am privit fără încetare şi într-un târziu mi-am dat seama ce se întâmpla: emoţiile mele deveniseră atât de volatile, răspunsurile nervoase atât de superficiale şi rapide, încât trăiam într-o altă dimensiune. Inima părea să-mi bată mai repede, paşii îmi erau mai iuţi, tot ce vedeam era mai strălucitor acum, contururile mai ascuţite, mai precise. Şi toate astea doar de ieri. Mă întrebam dacă eu arătam altfel şi în ce fel m-aş fi putut schimba dacă eventual, întorcându-mă acasă, prietenii şi familia aveau

să observe schimbarea. Mă simţeam mai bătrân, ca un bărbat care ar fi fost pus la încercare – jumătate temător, jumătate curios, emoţionat şi complet înrobit.

Dar acum reuşind să elimin această stare emoţională, în scopul de a mă ajuta să revin la normal, trebuia să exersez puţin. Aşa că am întors bicicleta, am încălecat şi am pedalat înainte pe drumul de ţară, întorcând spatele cu fermitate mlaştinilor.

SPIDER (PĂIANJENUL)

După patru ore şi treizeci şi două de mile parcurse, m-am întors într-o dispoziţie foarte bună. Am pedalat hotărât de-a lungul câmpurilor şi am văzut ultimele urme ale toamnei aurii trecându-se în începutul de iarnă. Am simţit aerul rece şi aspru în obraji alungându-mi orice teamă şi orice închipuire bolnavă din cauza unei activităţi psihice intense. Am găsit hanul de ţară pe care îl căutam şi am mâncat brânză şi pâine şi după aceea chiar mi-am luat libertatea de a trage un pui de somn de o oră, în hambarul fermei.

Întorcându-mă la Crythin Gifford mă simţeam alt om, mulţumit şi gata de a se confrunta cu ce era mai rău în casa doamnei Drablow şi cu ceea ce-mi rezervaseră sinistrele mlaştini înconjurătoare. Pe scurt, eram sfidător şi vesel şi tocmai când dădeam colţul spre piaţă era să mă izbesc de motorul unei maşini care venea din sens opus. În timp ce am descălecat, mi-am luat bicicleta şi m-am dat deoparte, am văzu că maşina aparţinea tovarăşului meu de călătorie, omul **ca**re cumpărase fermele la licitaţia de ieri, domnul Samuel Daily. Acum, îl îndemnă pe şofer să

încetinească şi aplecându-se peste fereastră mă întrebă ce mai fac.

— Tocmai am tras o raită prin împrejurimi ca să-mi merit mâncarea la cină, i-am răspuns vesel.

— Şi treburile? ridică domnul Daily din sprâncene.

— Vă referiţi la proprietatea doamnei Drablow? A, voi pune curând în ordine totul, cu toate că, mărturisesc, va fi de lucru mai mult decât m-am aşteptat.

— Aţi fost la casa aceea?

— Bineînţeles.

— Ah.

Ne-am uitat câteva clipe unul la altul, aparent niciunul nu dorea să ducă discuţia mai departe. Apoi, pregătindu-mă să încalec pe bicicletă şi să-mi văd de drum, i-am spus jovial:

— Ca să vă spun sincer, îmi place. Găsesc toată, afacerea asta destul de provocatoare.

Domnul Daily a continuat să mă privească fix până când am cedat şi mi-am îndreptat privirea în altă parte, simţindu-mă ca un şcolar prins cu lăudăroşenia.

— Domnule Kipps, mi-a spus el, cam fluieri în biserică. Lasă-mă să te invit la o cină, care sunt sigur că o să te bucure. Să zicem la şapte. Hangiul o să te îndrepte exact

către casa mea. Pe urmă îi făcu semn şoferului, se lăsă pe spate şi nu-mi mai aruncă nicio privire.

Îndată ce m-am întors la hotel, am început să mă pregătesc serios pentru ziua următoare şi pentru celelalte, deşi era un grăunte de adevăr în cele spuse de domnul Daily. Cu toate acestea, eram hotărât şi mai mult decât pregătit să continui treburile la Eel Mars House. Pentru asta am cerut un coş de nuiele în care să-mi pun proviziile pentru drum şi, în completare m-am dus eu însumi în oraş şi am mai cumpărat câte ceva – pacheţele de ceai, cafea şi zahăr, două pâini, o cutie de biscuiţi, tutun proaspăt pentru pipă, chibrituri şi altele. Mi-am achiziţionat, de asemenea, o lanternă mare şi o pereche de cizme de cauciuc. Undeva în subconştient mă urmărea amintirea plimbării mele peste mlaştină, în ceaţă, pe timpul fluxului. Dacă avea să se întâmple din nou – cu toate că mă rugam fierbinte să nu se întâmple – eram foarte hotărât să fiu pregătit cel puţin fizic, pe cât era posibil.

Când i-am spus hangiului despre planul meu – că intenţionam să petrec noaptea la hanul lui, dar că apoi următoarele două aveam să le petrec la Eel Marsh House – el n-a spus nimic, dar ştiam bine că ceea ce-i trecea prin cap atunci era sosirea mea în zorii zilei când am bătut

sălbatic în uşă, cu obrazul încrâncenat din cauza experienţei pe care o făcusem. Când i-am cerut din nou să-mi împrumute bicicleta, el doar a dat din cap. **I**-am spus că doream să-mi păstreze camera şi depindea cât de repede aveam să lucrez la documentele doamnei Drablow, astfel ca să pot pleca către sfârşitul săptămânii.

M-am întrebat adesea de atunci dacă omul se gândea într-adevăr la mine şi la treaba mea cu oarecare îngăduinţă, căci era clar că ştia la fel de bine ca oricine că poveştile şi zvonurile care umblau pe seama proprietăţii de la Eel Marsh House nu erau lipsite de adevăr. Îl suspectam că mai degrabă ar fi preferat să mă ştie plecat, dar nu intra în obişnuinţa lui nici să dea sfaturi, nici să-şi spună părerile cu voce tare. Iar purtarea mea din acea zi pesemne că îi arăta clar că nu aveam să admit nicio împotrivire, să nu iau în seamă niciun sfat, nici dacă ar fi izvorât din conştiinţa mea. **Eram** de-acum aproape îndărătnic, pornit să-mi urmez cursul.

Atâta a vrut domnul Daily să mă convingă din primele clipe ale sosirii mele în casa lui, că toată seara doar s-a uitat la mine şi m-a lăsat să trăncănesc. Şi n-a scos nicio vorbă în cea mai mare parte a timpului cât a durat masa.

Am nimerit fără mare greutate şi am fost prost

impresionat îndată ce am ajuns. Locuia într-un parc destul de impunător, deşi auster, care-mi amintea într-un fel de atmosfera romanelor lui Jane Austin, cu peroane lungi străjuite de copaci ce duceau până la intrarea din faţă, păzită de lei din piatră şi urne cocoţate pe coloane de fiecare parte a scărilor întortocheate cu balustradă. Intrarea casei dădea spre pajiştile bine îngrijite, destul de monotone, înconjurate de garduri vii. Efectul în mare era grandios, dar destul de descurajant şi într-un fel străin de Firea domnului Daly. Era clar că el cumpărase locul doar pentru că făcuse destui bani să-şi permită acest lucru şi pentru că era cea mai mare casă de prin împrejurimi, dar cumpărând-o nu se simţea tocmai la îndemână în ea şi mă întrebam câte camere rămăseseră goale şi nefolosite şi pentru câtă vreme, căci în afară de cei câţiva angajaţi şi soţia lui cu care locuia aici el nu mai avea decât un singur fiu, despre care îmi spusese că era însurat şi avea şi un copil.

Doamna Daily era o femeie micuţă, tăcută şi sfioasă, pudrată şi care se simţea şi mai stingheră în mediul ei decât el. Ea vorbea puţin, zâmbea nervos şi croşeta ceva complicat dintr-un bumbac foarte fin.

Cu toate acestea, amândoi mi-au făcut o primire

călduroasă, iar masa a fost excelentă, fazan fript şi o tartă imensă cu dulceaţă, lucruri care m-au făcut să mă simt ca la mine acasă.

Înainte şi în timpul cinei, apoi la cafeaua, pe care doamna Daily mi-a turnat-o în salon, am ascultat povestea lui Samuel Daily şi a norocului său. El nu era chiar aşa de lăudăros, pe cât era de bucuros de afacerea şi de norocul lui. Mi-a înşirat o serie de pământuri şi de proprietăţi pe care le stăpânea, numărul angajaţilor şi a chiriaşilor săi, mi-a vorbit despre planurile lui de viitor care, după cum mi-am dat seama, urmăreau să ajungă pur şi simplu cel mai mare moşier din ţară. De asemenea, mi-a vorbit despre fiul şi despre nepotul lui, căci pentru amândoi îşi construia el acest imperiu. Putea să fie invidiat şi detestat, mă gândeam eu, mai ales de cei care se aflau în competiţie cu el la cumpărarea pământului şi a proprietăţilor. Dar cu siguranţă nu-ţi putea fi antipatic, era atât de simplu, de direct şi nu se ruşina deloc cu ambiţiile lui. Părea ager şi cu toate acestea lipsit de subtilităţi, un cumpărător pasionat şi totuşi Cinstit. Pe, măsură ce cădea seara, m-am trezit că aveam din ce în ce mai multă încredere în el şi am început să-i vorbesc despre ambiţiile mele mărunte, măcar că erau lipsite de succes, în cazul în

care domnul Bentley mi-ar fi acordat o şansă, şi despre Stella şi despre planurile noastre de

Nu s-a făcut nicio aluzie la motivul care mă făcea să mă aflu în acea zonă, până când timida doamnă Daily nu s-a retras, lăsându-ne în bibliotecă cu un pahar de porto şi un altul de whisky pe măsuţa dintre noi.

Domnul Daily mi-a turnat un pahar mare cu porto şi în timp ce mi-l întindea mi-a spus:

— Eşti nebun dacă continui.

Am luat o gură sau două de vin, calm, fără să răspund, cu toate că brutalitatea spuselor lui a făcut să încolţească spaima în mine, dar eu am înăbuşit-o pe loc.

— Dacă vă închipuiţi că am să renunţ la treaba pentru care am fost trimis aici şi am să-mi pun coada pe spinare şi s-o iau la fugă...

— Ascultă-mă, Arthur. Începuse să-mi spună pe numele de botez într-un fel familiar, fără să mă invite să fac şi eu acelaşi lucru. N-am să-ţi împui capul cu tot felul de poveşti muiereşti... Poţi să le afli şi singur dacă întrebi despre locul respectiv. Poate că le-ai şi aflat deja.

— Nu. Am răspuns eu. Doar aluzii – şi domnul Jérôme care a pălit puţin când a venit vorba despre asta.

— Dar te-ai dus acolo.

— M-am dus, am făcut o experienţă şi nu mă deranjează să o fac din nou, cu toate că, mărturisesc, nu pot explica acest lucru.

Apoi, i-am povestit toată istoria cu femeia cu figura ofilită de la înmormântare şi din cimitirul părăsit, despre traversarea mea prin ceaţă peste mlaştină şi despre îngrozitoarele sunete pe care le-am auzit acolo. El stătea impasibil, cu paharul în mână şi m-a ascultat până la capăt, fără să mă întrerupă.

— Mi se pare, domnule Daily, că am văzut fantoma care bântuie la Eel Marsh şi în cimitirul acela, am spus eu. O femeie îmbrăcată în negru şi cu faţa ofilită. Pentru că n-am nicio îndoială că ea este, ceea ce oameni numesc fantomă, că nu este o fiinţă adevărată în viaţă. Ei bine, cu toate acestea, nu mi-a făcut niciun rău. Nici măcar nu mi-a vorbit şi nici nu s-a apropiat de mine. Nu-mi place cum arată şi îmi place chiar şi mai puţin... puterea ce pare că emană din ea către mine, dar sunt convins că această putere nu poate face mai mult decât să mă sperie. Dacă mă duc acolo şi o văd din nou, sunt pregătit.

— Şi trăsura cu ponei?

N-am putut răspunde pentru că, ei bine, da, asta fusese şi mai rău, mult mai îngrozitor, întrucât nu numai că n-am

putut vedea copilul care ţipa, dar eram convins că strigătul acelui copil n-avea să mă mai părăsească toată viaţa. Eram sigur de asta.

— Nu pot să fug, am scuturat eu din cap.

Cum stăteam acolo lângă focul lui Samuel Daily, mă simţeam puternic, hotărât şi curajos – lucru pe care îl vedea şi el – şi mă simţeam mândru să fiu aşa. Aşa trebuia să pară, mă gândeam eu, un bărbat care pleacă la luptă şi acelea erau armele cu care el s-ar fi luptat cu giganţii.

— N-ar trebui să te duci acolo.

— Mă tem c-am să mă duc.

— N-ar trebui să te duci acolo singur.

— N-am găsit pe nimeni să meargă cu mine.

— Nu şi nici n-ai să găseşti, spuse el.

— Dumnezeule Mare, doamna Drablow a trăit singură acolo – cât? – şaizeci de ani – până a îmbătrânit. Trebuie să se fi împăcat cu toate fantomele locului acela.

— Mda, spuse el, şi se ridică. Poate că exact asta a făcut. Vino, o să te ducă Bunce acasă.

— Nu, aş prefera să merg pe jos. Simt nevoia de aer proaspăt.

Venisem cu bicicleta, dar confruntându-mă cu grandoarea casei Daily am ascuns-o într-un şanţ din

spatele porţilor de la intrare, simţind că nu se cuvenea să urc cu bicicleta pe acel peron destinat trăsurilor.

Mi-am îmbrăcat haina în timp ce îi mulţumeam pentru ospitalitatea din seara aceea şi el părea să clocească ceva, iar în ultimul moment mi-a spus brusc:

— Tot mai eşti hotărât?

— Sunt.

— Atunci ia câinele.

— Dar n-am niciun câine, am râs eu.

— Am eu. Şi mi-o luă înainte, ieşi din casă, coborî scările şi se pierdu în întuneric în partea în care se aflau probabil acareturile. Am rămas aşteptând, amuzat şi destul de impresionat de grija lui pentru mine, gândindu-mă prosteşte la ce putea folosi un câine în prezenţa unui spectru, dar neîmpotrivindu-mă la oferta domnului Daily. Îmi plăceau destul de mult câinii şi astfel aveam să mă bucur de prezenţa unei fiinţe cu sânge cald, care să respire aerul rece din acea casă goală.

După câteva momente, se auzi un zgomot urmat de pasul măsurat al domnului Daily.

— Ia-o, şi ad-o înapoi când eşti gata, îmi spuse el.

— Dar vrea să meargă cu mine?

— Merge dacă îi spun eu.

M-am uitat în jos. La picioarele mele se afla terierul mic, acoperit cu o hăinuţă tărcată şi cu ochi strălucitori. Dădea din coadă repede, făcând cunoştinţă cu mine, dar altfel era destul de liniştită, ţinându-se aproape de picioarele domnului Daily.

— Cum o cheamă?

Coada câinelui se mişcă din nou.

— În regulă. O să-mi facă plăcere compania ei, vă spun sincer. Mulţumesc.

M-am întors şi am început să înaintez de-a lungul peronului. După câţiva metri, m-am întors şi am strigat:

— Spider, aici. Hai, fetiţo. Spider.

Câinele nu se mişcă şi eu m-am simţit prost. Atunci, Samuel Daily a chicotit, a pocnit din degete şi i-a spus ceva. Imediat, Spider s-a repezit după mine şi s-a culcat ascultătoare la picioarele mele.

M-am dus după bicicletă, când eram sigur că nu mai puteam fi văzut din casă şi am pornit la drum cu câinele alergând vesel după mine în lungul câmpiei liniştite, scăldată de lumina lunii. Ne îndreptam spre târg. Buna dispoziţie îmi revenise. Într-un fel ciudat, abia aşteptam să vină a doua zi.

CAMERA COPILULUI

Vremea frumoasă se menţinea, era încă soare şi cerul albastru când am tras perdelele. Am avut un somn agitat, tulburat de tot felul de vise fără nicio legătură între ele. Poate că am mâncat şi am băut prea mult cu domnul Daily. Dar buna dispoziţie îmi era neschimbată. Cât timp m-am îmbrăcat şi am luat dejunul am fost hotărât şi optimist. Apoi am început să mă pregătesc pentru şederea la Eel Marsh House. Căţeluşa Spider, spre surprinderea mea, dormise nemişcată la picioarele patului meu. Am luat-o, deşi ştiam atât de puţine despre câini. Era vioaie, jucăuşă şi cu toate acestea foarte supusă. Ochii ei strălucitori, acoperiţi puţin de miţele de păr, îi dădeau un aspect comic şi cu atât mai inteligent. Mă gândeam că o să mă bucur foarte mult de prezenţa ei.

Imediat după ora nouă, hangiul mă strigă la telefon. Era domnul Bentley, acru şi formal, pentru că nu-i plăcea deloc să folosească acest instrument. El primise scrisoarea mea şi era de acord că trebuia să stau cel puţin până când aveam să sortez documentele, să hotărăsc ce era de văzut, ce era necesar din toată mulţimea aceea de fleacuri

învechite. Trebuia să împachetez şi să expediez tot ce consideram că era important, să las casa în grija cuiva şi apoi să mă întorc la Londra.

— Este un loc foarte ciudat, am spus eu.

— Ea însăşi a fost un gen ciudat de femeie.

Şi cu acestea, domnul Bentley închise telefonul, punând receptorul cu un zgomot ce-mi asurzi urechile.

Pe la nouă şi jumătate aveam bicicleta pregătită cu coşul şi pachetele gata şi am aşezat-o pe Spider în spatele meu. Nu mai puteam întârzia, căci fluxul ar fi crescut şi ar fi acoperit digul, iar eu ar fi trebuit să merg orbeşte pe întinderea mare a mlaştinii şi întrucât mă fripsesem o dată, ştiam că dacă lăsam ceva important în urmă nu mă mai puteam întoarce în câteva ore să iau acel lucru.

Soarele era sus pe cer, apele străluceau, peste tot era lumină, lumină şi spaţiu şi strălucire, iar aerul părea într-un fel purificat şi mult mai îmbătător. Păsările de apă se ridicau în înalturi şi apoi se cufundau, gri, argintii şi albe, iar înainte la capătul cărării lungi şi drepte, Eel Marsh House mă întâmpina de bun venit.

O jumătate de oră şi mai bine de la sosirea mea, am muncit cu spor ca să mă instalez acolo şi să mă acomodez. Am găsit vasele şi tacâmurile în bucătăria întunecată din

spatele casei, le-am spălat, le-am uscat şi le-am pus la îndemână ca să mă folosesc de ele mai târziu şi, de asemenea, mi-am aranjat un colţ unde să-mi depozitez proviziile. Apoi, după ce am scotocit prin dulapurile şi şifonierele de la etaj, am găsit lenjerie curată şi pături şi le-am pus să se aerisească în faţa focului pe care l-am aprins în salon. Am făcut focul şi în alte camere, în salonaşul mic, în sufragerie şi am reuşit chiar după câteva încercări şi erori să aprind focul şi la cazanul mare, negru, astfel că pentru seara aceea speram să am şi apă caldă pentru, baie.

După aceea, am ridicat jaluzelele şi am deschis câteva ferestre, stabilindu-mi biroul într-una din camerele cu vedere la răsărit, care consideram eu că-mi oferă cea mai frumoasă privelişte a cerului, a mlaştinilor şi a estuarului. Am adus lângă mine două cutii de documente. Apoi, cu o cană de ceai în mâna dreaptă şi cu Spider pe genunchi, m-am apucat de treabă. Era destul de anevoios, dar eu perseveram destul de răbdător, examinând în treacăt pachet după pachet de documente vechi fără valoare, înainte de a le înghesui pe toate într-o cutie goală pe care o aşezasem lângă mine pentru acest scop. Erau aici date vechi de gospodărie, chitanţe de cumpărături, recipise de

treizeci-patruzeci de ani în urmă; declaraţii bancare, reţete medicale, evaluări de la tâmplari, decoratori, sticlari; mai erau o mulţime de scrisori de la persoane necunoscute – cărţi poştale de Crăciun şi de aniversare, cu toate acestea nimic purtând o dată din ultimii ani. Mai erau nişte calcule de la magazine universale din Londra şi fiţuici cu liste de cumpărături şi măsuri.

Doar scrisorile le-am lăsat pentru o evaluare mai târzie. Restul tot era expirat. Din când în când, ca să evit plictiseala, mă uitam afară pe ferestrele mari la mlaştina încă neumbrită, liniştită şi de o frumuseţe calmă în bătaia soarelui de iarnă. Mi-am pregătit singur prânzul din şuncă şi pâine şi bere şi apoi, la scurt timp după ora două, am chemat-o pe Spider şi am ieşit afară. Eram foarte calm şi vesel, un pic plictisit, dar în niciun caz nervos. Bineînţeles, toate ororile şi vedeniile de la prima mea vizită în casă şi în mlaştini se evaporaseră odată cu ceaţa care mă înghiţise pentru o mică perioadă de timp. Aerul era înţepător şi proaspăt şi cum mergeam în jurul terenului pe care era situată Eel Marsh House aruncam din când în când un băţ pe care câinele îl prindea fericit şi îl aducea înapoi, suflând în Aerul rece şi curat pe deplin relaxat. M-am aventurat chiar mai departe, până la ruinele din cimitir

şi Spider s-a repezit amuşinând după şobolani închipuiţi, săpând din când în când înnebunită, cu labele din faţă şi apoi sărind într-o parte nerăbdătoare. N-am văzut pe nimeni. Nicio umbră n-a traversat iarba.

O vreme m-am plimbat printre pietrele vechi de morminte, încercând să descifrez câteva nume, dar fără succes, până când am ajuns în colţul unde am văzut-o stând ultima oară pe femeia în negru. Acolo, pe piatra de mormânt peste care se aplecase ea – eram ferm convins că-mi aduceam bine aminte – credeam că am să pot descoperi numele de Drablow: literele erau acoperite de sarea, presupuneam, adusă din estuar timp de ani îndelungaţi de vremea urâtă a iernilor.

Mi-aduc aminte că domnul Jérôme făcuse aluzie la câteva morminte ale familiei Drablow, nemaifolosite demult, într-un loc sau altul din curtea bisericii şi era de presupus că acesta era locul de odihnă al strămoşilor cu mulţi ani în urmă. Dar era aproape sigur că nu mai era nimic acolo decât poate ici şi colo câteva oase vechi. Mă simţeam chiar liniştit, nefiindu-mi teamă deloc să stau acolo, să contemplu scena şi locul care mai înainte mă şocase, părându-mi-se lugubru, sinistru şi rău, dar pe care acum îl priveam cu oarecare melancolie, pentru că era

atât de dărăpănat şi de părăsit. Era genul de loc unde cu sute de ani în urmă minţile romantice ale poeţilor ar fi visat aici inspirându-se în compoziţia unor versuri triste.

M-am întors la casă împreună cu câinele, întrucât aerul se răcise mult, iar cerul îşi pierduse lumina pe măsură ce soarele apunea.

Ajuns înăuntru mi-am mai făcut un ceai, am mai pus un lemn pe foc, înainte de a mă aşeza din nou la hârtiile acelea sâcâitoare, răsfirate printre dulapuri în salon şi mi-am ales ceva de citit pentru în seara aceea mai târziu, un roman de Sir Walter Scott şi un volum din poeziile lui John Clare. Am luat cărţile sus şi le-am aşezat pe sipetul din dormitorul pe care mi-l alesesem, una pentru că era în faţa casei şi a doua că nu era chiar aşa de mare şi rece cum erau celelalte. Şi mă gândeam că probabil era şi cel mai drăguţ. De la fereastră, puteam vedea o parte din mlaştină şi din estuar şi dacă întindeam gâtul zăream şi linia Digului Celor Nouă Vieţi.

Pe când lucram, se lăsă seara şi se făcu întuneric, aşa că am aprins toate lămpile pe care le-am găsit, am tras perdelele şi am pus pe foc şi mai mult cărbune şi lemne din buncărul de afară, pe care îl localizasem lângă uşa oficiului.

Teancul de documente expirate creştea în cutie în contrast cu câteva pachete pe care credeam că ar fi trebuit examinate îndeaproape şi pe care le pusesem în alte cutii şi sertare prin casă. Ajuns în stadiul acesta ar fi trebuit să termin treaba după încă o zi sau cel mult o zi şi jumătate. Mi-am pus un pahar de sherry şi mi-am pregătit o cină destul de sumară, dar gustoasă pe care am împărţit-o cu Spider, iar după aceea fiind Obosit de lucru am mai făcut o plimbare pe afară, înainte ca să mă închid în casă.

Totul era liniştit, nu sufla nici cea mai uşoară briză. Abia dacă puteam să aud clipocitul apei. Toate păsările se ascunseseră de mult în culcuş pentru noapte. Mlaştinile erau negre şi tăcute întinzându-se până hăt departe pe mile întregi.

Am trecut în revistă întâmplările – sau mai degrabă neîntâmplările – acelei zile la Eel Marsh House, până în cel mai mic detaliu, aşa cum îmi puteam aminti, în scopul de a mă convinge că eram calm şi în deplinătatea facultăţilor mintale; Şi că acele întâmplări ciudate care mă îngroziseră şi mă înfricoşaseră erau de mult uitate. Dacă mă mai gândeam la ele n-o făceam decât în virtutea obişnuinţei şi nu avea alt efect decât strânsul din umeri. Nu mi se mai

întâmplase nimic altceva, nicio neplăcere nu mai căzuse pe capul meu. Trecerea acelei zile ca şi a serii, de altfel, fusese obişnuită şi neinteresantă.

Spider era o tovarăşă excelentă şi îmi făcea plăcere să-i ascult respiraţia blândă, scărpinăturile din când în când sau scuturăturile în acea casă mare şi goală. Dar principala senzaţie era aceea de plictiseală şi un soi de letargie, combinată cu dorinţa de a termina treaba şi de a mă întoarce la Londra să fiu cu draga mea Stella. Mi-aminte am că am vrut să-i spun că ar fi trebuit să ne luăm un câine mic, pe cât posibil ca Spider, îndată ce vom avea propria noastră casă. Bineînţeles, m-am hotărât să-l întreb pe domnul Samuel Daily dacă nu exista posibilitatea ca Spider să aibă căţei şi dacă n-ar fi putut să-mi oprească şi mie unul.

Am lucrat susţinut, concentrându-mă şi am ieşit să iau aer şi să fac exerciţii. Timp de o jumătate de oră şi mai bine, după ce m-am retras la culcare, am citit „Inima lui Midlothian”, iar câinele s-a aşezat pe covoraş la picioarele patului meu. Presupun că am adormit la câteva minute după ce am stins lampa şi am dormit profund, pentru că atunci m-am trezit – sau am fost trezit foarte brusc, eram împietrit, nesigur şi timp de o secundă sau două n-am ştiut

nici unde sunt şi de ce. Am văzut doar că era întuneric, dar imediat, ochii mei s-au acomodat şi am văzut lumina lunii intrând pe fereastră, căci lăsasem perdelele groase netrase şi fereastra uşor deschisă. Luna cădea pe cuvertura brodată, pe lemnul înnegrit al şifonierului şi pe oglindă, cu o lumină rece, dar frumoasă şi m-am gândit că ar fi trebuit să ies din pat să mă uit de la fereastră la mlaştină şi la estuar.

La început, totul părea foarte liniştit, foarte calm şi mă întrebam de ce mă trezisem. Apoi, cu inima cât un purice, mi-am dat seama că Spider se sculase şi stătea la uşă. Avea părul sculat şi urechile ascuţite, cu coada în sus şi foarte încordat, de parcă ar fi fost primăvară. Şi scotea un scheunat moale în fundul gâtului. M-am ridicat din pat paralizat, îngheţat, conştient numai de câine şi de faptul că mi se încreţise pielea pe mine din cauza a ceea ce părea dintr-odată să fie o altfel de linişte atotcuprinzătoare şi înfricoşătoare. Şi atunci, de undeva de prin cotloanele ascunse ale casei – dar nu prea departe de camera în care eram – am auzit un zgomot. Era un zgomot slab, dar clar în urechile mele, cu toate că nu puteam face distincţie exact ce putea fi. Era un zgomot ca de izbitură constantă şi, totuşi, intermitentă, ori ca de bocănitură. Nimic altceva nu

se întâmpla. Nu tu paşi, nu tu scârţâit de podea, aerul era absolut liniştit, vântul nu gemea prin tocurile uşilor. Doar că zgomotul înăbuşit continua, câinele rămânea pe poziţie, amuşind uşa, ba stând cu nasul pe prag şi mirosind, ba făcând un pas îndărăt, clătinând capul ca şi mine, ascultând, ascultând. Şi, din când în când, mârâia din nou.

În cele din urmă, am presupus că, întrucât nu se întâmpla nimic altceva, ar fi trebuit să iau câinele cu mine. Am reuşit să mă dau jos din pat cu toate că tremuram şi îmi bătea inima sâcâitor de repede, mi-a trebuit ceva timp ca să-mi găsesc curajul şi să deschid uşa dormitorului ca să ies în coridorul întunecat. În clipa în care am făcut asta, Spider s-a repezit înainte şi am auzit-o adulmecând şi lovind intenţionat fiecare uşă închisă, mârâind şi schelălăind din gâtlej.

După o vreme, am auzit zgomotul acela ciudat din nou. Părea să vină din pasajul de la stânga mea, aflat în celălalt capăt al casei. Dar era destul de greu de identificat. Foarte precaut, ascultând atent şi ţinându-mi respiraţia m-am aventurat câţiva paşi în direcţia aceea. Spider a venit înaintea mea. Pasajul ducea la cele trei dormitoare. Mergând într-acolo şi căpătându-mi curajul pe măsură ce mă deplasam le-am deschis pe toate şi m-am uitat

înăuntru la fiecare. Nimic. În camerele din spatele casei nu se afla decât mobilă veche, greoaie şi pături goale, nefăcute, şi lumina lunii. Jos sub mine, la parter linişte şi întunericul gros, aproape palpabil.

Apoi, am ajuns la uşa cea mai îndepărtată de la capătul pasajului. Spider era acolo înaintea mea şi pe măsură ce mirosea corpul ei se încorda şi începu să mârâie. I-am pus mâna pe gât şi i-am mângâiat părul aspru şi scurt nu numai ca s-o liniştesc pe ea, ci şi pe mine. Simţeam încordarea din membrele ei şi mă întrebam dacă nu eu eram cel încordat.

Era uşa care nu avea încuietoare cu cheie şi pe care nu fusesem în stare s-o deschid la prima mea vizită la Eel Marsh House. Habar n-aveam ce putea să fie în spatele ei. În afară de sunet. De-acolo venea. Dinspre cealaltă parte a singurei despărţituri de lemn, din camera aceea şi nu foarte tare, dar perceptibil. Era sunetul unei izbituri blânde pe podea într-un ritm sacadat, un sunet cunoscut şi totuşi unul pe care nu-l puteam localiza exact, un sunet ce părea să aparţină trecutului meu. Amintirilor pe jumătate uitate şi asocierilor din subconştient, un sunet care în oricare alt loc nu m-ar fi înspăimântat, ci m-ar fi făcut, cred eu, să mă confrunt cu el curios, într-un mod prietenesc.

La picioarele mele, Spider începu să scheaune, să scâncească încetişor înfricoşată şi să se dea înapoi de la uşă, lipindu-se de picioarele mele. Simţeam că mi se strâmtează gâtul, că mi-e gura uscată şi am început să tremur. În camera aceea era ceva şi nu puteam ajunge acolo, nici măcar n-aş fi îndrăznit dacă aş fi fost în stare. Mi-am spus că era un şoarece sau o pasăre captivă care căzuse pe horn în vatră, nemaifiind în stare să iasă. Dar sunetul nu venea de la o făptură mică intrată în panică. Bum, bum. Pauză. Bum. Bum. Pauză. Bum, bum. Bum, bum. Bum, bum.

Cred că aş fi putut să stau toată noaptea acolo îngrozit şi înfricoşat sau mi-aş fi putut lua călcâiele la spinare cu câinele după mine şi să fug afară, dacă n-aş fi auzit un alt sunet slab. Venea de undeva din spatele meu, nu dintr-o direcţie anume, ci de undeva din faţa casei. M-am întors de la uşa încuiată tremurând, poticnindu-mă pe lângă perete până la dormitorul meu, călăuzit de raza lunii ce ajungea până în întunericul coridorului. Câinele era la jumătate de pas înaintea mea.

În cameră nu era nimic. Patul era aşa cum l-am lăsat şi alte nereguli nu se vedeau; atunci mi-am dat seama că sunetele nu veniseră din cameră, ci din afara ei, de dincolo

de fereastră. Am tras fereastra atât cât îmi îngăduia giurgiuveaua şi m-am uitat afară. Mlaştinile se întindeau gri-cenuşii şi goale, apa din estuar băltea ca o oglindă în care luna plină se scălda. Şi în rest, nimic. Nimic. Poate doar un clipocit îndepărtat, prea îndepărtat, încât mă întrebam dacă nu cumva îmi amintea de un plâns, un plâns de copil. Dar nu. Briza uşoară încreţea suprafaţa apei vălurind-o şi, trecând sec printre trestii, se îndepărta. Nimic mai mult.

Am simţit ceva cald lângă gleznă şi m-am uitat în jos. Atunci am văzut că Spider era foarte aproape de mine şi mă lingea tandru pe piele. Când am atins-o mi-am dat seama că era calmă, cu corpul relaxat şi urechile în jos. Am tras cu urechea. Nu se mai auzea niciun sunet în toată casa. După un timp, m-am întors în hol la uşa încuiată. Spider era chiar veselă şi stătea ascultătoare acolo, aşteptând poate şi ea să se deschidă uşa. Mi-am lipit capul de scându-ră. Nimic. Linişte absolută. Am pus mâna pe mâner, am ezitat căci mi-am simţit inima din nou luând-o la goană, dar am tras de câteva” ori aer în piept şi am încercat uşa. Nu s-a deschis, iar încercarea mea avea ecou în camera de dincolo ca şi cum n-ar fi fost niciun covor pe podea. Am mai încercat o dată şi am împins uşor cu

umărul. N-a cedat.

În cele din urmă, m-am întors înapoi în pat. Am mai citit câteva capitole din romanul lui Scott fără să dau prea mare atenţie sensului lor şi apoi am stins lampa. Spider s-a aşezat din nou pe covor. Trecuse puţin de ora două.

Dar a trecut mult timp până să adorm.

Primul lucru pe care l-am observat în dimineaţa următoare a fost schimbarea de vreme. Imediat ce m-am sculat puţin înainte de şapte, am simţit că aerul era umed şi că era destul de rece, iar când m-am uitat pe fereastră abia dacă puteam vedea diferenţa dintre pământ şi apă. Apă şi cer, totul era gri-cenuşiu, nori grei, atârnând până jos deasupra mlaştinilor. Burniţa. Ziua n-avea darul să mă înveselească, iar eu deja eram posomorât şi nervos după noaptea trecută. Spider însă alerga pe scări destul de vioaie şi veselă. Am aprins focurile din nou, am înfierbântat boilerul, am făcut o baie, am luat micul dejun şi pe urmă am început şi eu să mă simt mai în apele mele. M-am întors chiar înapoi la etaj şi m-am dus de-a lungul coridorului până la uşa camerei încuiate. Nu se mai auzea niciun zgomot ciudat şi nici vreun alt sunet nu mai răzbătea de-acolo.

La ora nouă, am ieşit, am luat bicicleta şi am pedalat

vârtos luând viteză de-a lungul digului, pe drumul de ţară înapoi spre Crythin. Spider alerga în urma mea şi se repezea din când în când să scurme scurt într-un şanţ, ori se arunca după vreo fiinţă care zbura deasupra câmpului.

Nevasta hangiului mi-a umplut din nou coşul cu o mulţime de bucate şi am mai cumpărat şi altele de la băcănie. După ce am făcut asta, m-am întâlnit cu domnul Jérôme, în stradă, cu care am vorbit scurt, chiar am glumit puţin, dar n-am amintit nimic despre întâmplările de la Eel Marsh House. Lumina zilei, chiar aşa ceţoasă cum era, avea darul să-mi refacă dispoziţia şi să alunge umbrele nopţii.

Mai mult decât atât, am primit şi o scrisoare drăgăstoasă de la Stella plină de tot felul de laude, dar şi de regrete pentru absenţa mea şi din care răzbătea mândria ei pentru noua mea răspundere. Toate acestea îmi încălzeau buzunarul, în timp ce pedalam înapoi peste mlaştină fluierând în timpul mersului.

Cu toate că nu era încă ora prânzului a trebuit să aprind cele mai multe lumini din casă, pentru că ziua aproape se întunecase şi lumina era atât de săracă încât nu puteam lucra nici măcar dacă aş fi stat în faţa ferestrei. Uitându-mă afară am văzut că norul şi burniţa se îndesiseră şi că

abia mai puteam zări iarba care creştea jos spre marginile apei. Cu cât înainta după-amiaza şi ceaţa se îndesea, întrucât nervii începeau să-mi joace o mică festă m-am hotărât să împachetez şi să mă întorc la confortul oraşului. M-am dus la uşa din faţă şi am păşit afară. Dintr-odată, umezeala mi s-a lipit de faţă şi de haine ca o pânză de păianjen fină. Acum bătea vântul tare, dinspre estuar, şfichiuindu-mă şi tăindu-mă la oase cu răceala lui. Spider a alergat un metru, doi înaintea mea şi apoi s-a oprit, uitându-se la mine, nefiind nesigură dacă să meargă mai departe pe vremea aceea îngrozitoare. Dar nici nu se temea. Nu puteam vedea nici măcar ruinele sau zidurile cimitirului vechi din câmp, norul jos şi ceaţa le înfăşuraseră cu totul. Nu mai puteam vedea nici cărarea digului, dar nu pentru că le-ar fi acoperit fluxul complet. Aşa stând lucrurile, putea să mai dureze până târziu în noapte ca să se limpezească din nou. Aşadar, nu mă puteam retrage la Crythin Gifford.

Am fluierat după câine, care s-a întors imediat gudurându-se şi m-am întors la documentele doamnei Drablow. De departe n-am găsit decât un singur pachet subţire de documente şi scrisori demn de luat în seamă. Aşa că m-am hotărât să fac tot ce era posibil să le citesc în

timpul serii şi după cină. Până atunci, am mai triat câteva teancuri de hârtii fără importanţă, încântându-mă priveliştea celor câteva cutii şi sertare de acum goale, posomorându-mă însă grămada celor rămase încă pline şi neexaminate.

În primul pachet, erau scrisori legate cu o panglică îngustă, purpurie. Toate erau scrise de aceeaşi mână, cam în urmă cu şase ani, în perioada dintre februarie şi vara următorului an. Ele erau trimise la început pe adresa unui conac de ţară, pe care îmi amintesc că l-am văzut pe hartă la douăzeci de mile distanţă de Crythin Gifford, mai târziu la căsuţa paznicului dintr-un sat scoţian de dincolo de Edinburgh. Toate erau adresate cu „Draga mea” sau „Scumpă Alice” şi semnate în cea mai mare parte „J” iar uneori „Jennet”. Erau scrisori scurte, scrise direct într-o manieră destul de naivă şi poveştile lor erau destul de sensibile, dar nu deosebit de familiare. Scriitoarea, o femeie tânără şi aparent o rudă a doamnei Drablow, era necăsătorită şi avea un copil. La început, ea încă locuia acasă cu părinţii ei; mai târziu, a fost trimisă departe. Abia dacă face vreo menţiune despre cine a fost tatăl copilului, excepţie făcând câteva referiri la „P”. „P n-o să se mai întoarcă aici”. Şi: „Cred că P a fost trimis departe”. Fiind în

Scoţia, a dat naştere unui fiu şi ea scria despre el cu o afecţiune sufocantă, aproape disperată. Timp de câteva luni, scrisorile au încetat, dar când au început din nou, nota lor era de protest şi de ultragiu, iar mai târziu, de resemnare liniştită şi amărăciune. Se exercitase presiuni asupra ei să-şi dea copilul de suflet. Ea a refuzat, repetând într-una că „n-aveau să-i despartă niciodată”.

„E al meu. De ce n-aş avea ceea ce-mi aparţine? N-o să plece prin străini; mai bine amândoi, decât să-l las să plece”.

Apoi, tonul s-a schimbat.

„Ce puteam face? Sunt atât de neajutorată. Dacă e să-l creşti tu şi cu M, mă simt mai împăcată”.

„Presupun că aşa trebuia să fie”.

Dar la sfârşitul ultimei scrisori, erau scrise câteva cuvinte foarte mărunt, cu mâna tremurândă: „Iubeşte-l, ai grijă de el ca şi cum ar fi al tău. Dar este al meu. Al meu, nu poate fi *niciodată* al tău. Oh, iartă-mă. Cred că mi se rupe inima. J”.

În acelaşi pachet mai era şi un document simplu, întocmit de un avocat, în care se declara că Nathaniel Pierston, copilul lui Jannet Humfrye, devenise prin adopţie copilul lui Morgan Thomas Drablow de la Eel Marsh House,

Crythin Gifford şi al soţiei sale Alice. La acesta se mai adăugau alte trei documente. Primul era o referinţă de la Lady M din Hyde Park Gate – pentru o doică numită Rose Judd.

Le-am citit şi le-am pus deoparte şi tocmai eram gata să deschid următorul document, o singură foaie de hârtie împăturită, când ridicând privirea brusc am fost readus la prezent de un zgomot.

Spider era la uşă mârâind în acelaşi fel cu scheunături joase ca şi în noaptea trecută. M-am uitat la ea şi am văzut că avea coama ridicată. Pentru o clipă, am împietrit locului, prea înfricoşat să mă mişc. Pe urmă, mi-am amintit de hotărârea mea de a ignora fantomele de la Eel Marsh House şi de a le înfrunta, pentru că eram sigur – of fusesem sigur la lumina zilei – cu cât voi fugi de asemenea lucruri cu atât ele se vor ţine de mine ca scaiul şi cu atât mai mare va fi puterea lor asupra mea. Aşa că, am lăsat documentele jos, m-am ridicat în picioare şi m-am dus liniştit să deschid uşa salonului mic în care stătusem.

Imediat Spider s-a năpustit din cameră ca şi cum ar fi alergat după un iepure, apoi se îndreptă spre scări lătrând în continuare. Am auzit-o fugind în lungul holului de deasupra şi apoi s-a oprit. Se dusese la uşa încuiată şi

chiar dacă eram dedesubt am putut să aud din nou zgomotul acela ciudat, slab şi ritmic: Bum, bum. Pauză: Bum, bum. Pauză: Bum, bum. Pauză: Bum, bum.

Hotărât să pătrund înăuntru prin orice mijloc şi să identific zgomotul şi orice l-ar fi făcut, m-am dus în bucătărie şi în oficiu să caut un ciocan puternic. Sau o daltă, sau orice altă sculă. Dar n-am găsit nimic şi amintindu-mi că am văzut un topor afară lângă lada de lemne am deschis uşa din spate, am luat o torţă cu mine şi am ieşit afară.

Era încă ceaţă şi burniţă deşi nu mai era atât de deasă cum fusese în noaptea când traversasem eu cărarea digului. Dar era o noapte ca de smoală: nici tu lună plină, nici stele vizibile, aşa că am orbecăit căutându-mi drumul până la stiva cu lemne cu toată lumina de la torţa mea. Când am găsit toporul şi tocmai mă întorceam înapoi spre casă, am auzit din nou zgomotul. Şi l-am auzit atât atât de aproape, încât am crezut că nu era decât, la câţiva metri de casă. Atunci m-am întors, în loc să merg înainte şi am păşit repede în jurul casei până la uşa din faţă, aşteptându-mă să-l întâmpin pe vizitator.

Şi cum călcam pe pietriş îmi luminam cu torţa drumul în întuneric înspre direcţia cărării de pe dig. Dinspre acolo

venea acel zgomot de copite şi scârţâieturi de caleaşcă. Dar nu puteam vedea nimic. Dintr-odată, am avut o revelaţie groaznică. Da, ştiam. Nu era vorba de niciun vizitator – cel puţin nu de unul real, uman. Nu era Keckwick. Zgomotul începea să se audă acum din altă direcţie, ca şi cum poneiul şi trăsura ar fi părăsit digul şi ar fi galopat în lungul mlaştinei deschise.

Stăteam îngrozit, împietrit în burniţă şi umezeală, cu urechea la pândă, încercând să disting diferenţele între sunetul acesta şi cel al vehiculului adevărat. Dar nu era nici unul. Dacă aş fi putut să fug de-acolo, să văd drumul, cu siguranţă aş fi fost în stare să ajung până la caleaşcă, să mă urc în ea şi să-l îndemn pe birjar. Dar aşa nu puteam face nimic decât să stau ca o stană de piatră încremenit de frică şi cu toate astea în sinea mea chinuit de nelinişte, de vedenii şi responsabilităţi.

Atunci mi-am dat seama că Spider venise lângă mine şi se culcase pe prundiş cu corpul absolut liniştit, cu urechile ciulite, atentă la mlaştină şi la sursa zgomotului. Trăsura şi poneiul se îndepărtau acum, zgomotul roţilor se estompa, apoi s-a auzit plescăitul apei şi clipocitul mâlului şi zgomotul trăsurii plonjând în teroare. Ceea ce s-a întâmplat, totul a fost înghiţit de nisipurile mişcătoare şi

tras la fund. A urmat un moment teribil când apele s-au închis într-un sorb, crescând înalte, peste poneiul ce se zbătea şi necheza, acoperind strigătul copilului şi scâncetul de groază ce însoţea înecul lor lent. În cele din urmă s-a aşternut liniştea.

Pe urmă nimic. Doar valul şi bulboanele apei în depărtare. Tremuram din tot trupul, îmi era gura uscată, iar palmele mă dureau, întrucât îmi înfipsesem unghiile în ele pe când stăteam neajutorat să ascult aceeaşi secvenţă îngrozitoare ce se repeta iarăşi şi care avea să se repete în capul meu de nenumărate ori după aceea.

Cu toate că poneiul şi trăsura şi ţipătul copilului nu erau reale, n-aveam nici cea mai mică îndoială că plimbarea lor peste mlaştină şi dispariţia în acele nisipuri mişcătoare, înşelătoare, se întâmplase aievea la câteva sute de metri depărtare de mine în întuneric şi de asta eram sigur acum. Dar eram la fel de convins că cine ştie cu cât timp în urmă, într-o zi anume, acest lucru îngrozitor chiar avusese loc aici la Eel Marsh. O trăsură trasă de ponei cu cine ştie ce birjar şi cu un copil alături se scufundaseră şi se înecaseră în câteva clipe. Gândindu-mă mai bine, făcând abstracţie de această repetiţie groaznică a întregului eveniment eram chiar mai afectat decât puteam suporta. Tremuram

de frig din cauza ceţii şi a vântului de noapte şi din cauza transpiraţiei care se răcea rapid pe trupul meu.

Şi atunci, cu părul ridicat privind fix, Spider a făcut câţiva paşi înapoi ridicându-se uşor de labele din faţă, a început să urle, tare, prelung, agonizant de-ţi oprea inima în loc.

În cele din urmă, a trebuit s-o ridic şi s-o duc în casă – nu se mişca şi nu răspundea la nicio chemare. Corpul ei era încă rigid în mâinile mele şi se vedea clar că era foarte tulburată, căci atunci când am aşezat-o pe duşumeaua din hol ea s-a ghemuit la picioarele mele.

Într-un mod curios, teama ei m-a determinat, să-mi ţin firea ca şi cum aş fi fost o mamă obligată să fac faţă cu bravură întâmplării ca să-mi calmez copilul înfricoşat. Spider nu era decât un câine, dar cu toate astea eram obligat să o mângâi şi să o liniştesc şi făcând asta mă puteam calma şi eu şi-mi puteam ţine firea. Dar, după câteva clipe în care s-a lăsat mângâiată şi ostoită sub mâinile mele, câinele a zbughit-o din nou, alarmată şi lătrând pe scări. Am urmat-o repede, aprinzând fiecare lumină pe care o găseam în cale. Aşa cum mă aşteptam s-a îndreptat spre holul cu uşa încuiată din capătul lui unde deja se auzeau zgomotele înnebunitoare cu care mă

familiarizasem de-acum, deşi mă chinuiau căci încă nu le puteam identifica.

Aveam respiraţia iute, în timp ce mă îndreptam spre acel colţ, iar inima îmi bătea nebuneşte părând că vrea să-mi iasă din piept. Dar dacă mă temeam de ce avea să se întâmple în acea casă, când am ajuns la capătul coridorului scurt şi am văzut ceea ce văd acum, frica mea a căpătat o nouă dimensiune încât pe moment am crezut că aş putea muri din asta, că muream chiar pentru că nu e de conceput ca un bărbat să fie în stare să îndure astfel de şocuri şi să supravieţuiască rămânând şi în toate minţile.

Uşa camerei de unde veneau zgomotele, uşa care fusese atât de bine încuiată încât nici nu eram în stare s-o dărâm, uşa care nu avea cheie, era acum deschisă. Larg deschisă.

Dincolo de ea, se afla camera cufundată în întuneric complet, în afară de un metru, doi, din imediata apropiere a intrării de unde se strecura lumina de la un bec de afară şi care strălucea cumva pe duşumeaua cafenie. Dinăuntru, auzeam atât zgomotul – mai tare acum pentru că uşa era deschisă, cât şi sunetul scos de câine care mirosea şi amuşina nerăbdător pe măsură ce înainta.

Nu ştiu cât am stat acolo înfricoşat şi cutremurat de

spaimă. Pierdusem sensul timpului şi al realităţii obişnuite. În capul meu era o confuzie totală de jumătăţi de gânduri şi emoţii, viziuni şi spectre, prezenţe reale, gândul unei crime şi al violenţei şi toată acea teamă ciudată, diformă. Tot timpul uşa a rămas larg deschisă şi zgomotul a continuat. Oscilant. Da. Mi-am dat seama de asta pentru că am realizat în cele din urmă că zgomotul din cameră era – ori cel puţin aşa părea – unul pe care îl purtam adânc întipărit în mintea mea. Era zgomotul pe care îl făceau tălpile din lemn a leagănului meu pe care doica mea îl balansa în fiecare seară când se aşeza lângă mine înainte de a mă adormi. Câteodată, când eram bolnav şi aveam febră, ori când mă trezeam în mijlocul unui vis urât, ea sau mama veneau la mine şi mă lua din pat aşezându-mă în acelaşi leagăn în care mă balansau până când mă potoleam şi dormeam din nou. Zgomotul pe care îl auzeam era cel pe care ni-l aminteam de demult, de pe vremea când nu-mi mai puteam aminti nimic altceva clar. Era zgomotul care însemna linişte şi siguranţă, un zgomot regulat, ritmic la sfârşitul fiecărei zile ce mă legăna şi mă adormea aducându-mi visele, sunetul care însemna că una din cele două fiinţe de care eram mai strâns legat pe lumea asta şi pe care le iubeam cel mai mult, era în

preajmă. Şi aşa cum stăteamacolo în holul întunecat ascultând sunetul a început să aibă acelaşi efect asupra mea hipnotizându-mă, aducându-mă într-o stare de toropeală şi odihnă, alungându-mi teama şi încordarea pe care mi le provocase. Respiram încet şi mult mai profund, iar căldura mi se împrăştia în mădulare. Simţeam că nimic n-avea să mă mai tulbure sau să mă sperie, întrucât aveam un protector, un paznic aproape, la îndemână. Şi bineînţeles pesemne că îl aveam, pesemne că era adevărat tot ce am aflat şi am ajuns să cred, în camera copilului, despre spiritele nevăzute care ne înconjoară şi ne ţin în paza lor; ori poate că nu erau atât de puternice şi binefăcătoare, încât au împrăştiat răul şi teama şi tulburarea.

Orice ar fi putut să fie ştiam acum că aveam destul curaj să intru în cameră, să mă confrunt cu ceea ce putea să fie acolo, înainte ca să-mi piară curajul şi să mă cuprindă teama din nou. Am păşit înăuntru cât am putut eu, mai hotărât şi mai curajos. În timp ce am intrat, am dus mâna să aprind lumina în locul de pe perete unde ştiam că era întrerupătorul, dar când am apăsat nu s-a aprins nimic. Îndreptând lanterna spre tavan am văzut că fasungul nu avea niciun bec. Dar lumina de la lanterna mea era destul

de puternică şi strălucitoare ca să-mi permită să luminez tot ce-mi propusesem şi pe măsură ce intram în cameră, Spider a scheunat dintr-un colţ, dar n-a venit după mine. Foarte încet şi precaut, m-am uitat în jurul camerei.

Era aproape aceeaşi cameră de care îmi aminteam, camera căreia îi aparţineau zgomotele pe care le identificasem. Era camera copilului. Într-un colţ, se afla patul, acelaşi gen de pat îngust şi jos în care dormisem şi eu altă dată, iar alături, în faţa căminului, un leagăn din lemn, acelaşi sau unul foarte asemănător, îngust, înalt, cu treaptă la spate, făcut dintr-un lemn întunecat – din ulm probabil şi cu tălpi mari, arcuite şi tocite. În timp ce priveam la el, holbându-mă până când n-am mai putut, leagănul se balansa uşor din ce în ce mai rar, aşa cum continuă să se legene orice balansoar pentru o vreme în urma cuiva care doar ce-a plecat.

Dar nu fusese nimeni acolo. Camera era goală. Oricine ar fi putut pleca ar fi trebuit să se întâlnească cu mine, iar eu ar fi trebuit să mă dau într-o parte ca să-l las să treacă.

Am luminat pereţii repede cu lanterna. Nu se afla acolo decât vatra căminului, fereastra închisă şi asigurată cu doi drugi de lemn, aşa cum sunt toate camerele copiilor, trebuind să-i protejeze pe copii de cădere; nu mai era nicio

altă uşă.

Treptat, leagănul se balansă din ce în ce mai puţin până când mişcările lui ajunseră atât de slabe încât abia dacă le mai puteam vedea sau auzi. Când s-a oprit, tăcerea a fost absolută.

Camera copilului avea mobilierul complet şi era echipată cu toate cele trebuincioase şi în ordine, de parcă ocupantul ei n-ar fi lipsit decât o noapte sau două, ori pur şi simplu ar fi plecat la plimbare, cu toate că nu era nici ţipenie în casa goală şi umedă de la Eel Marsh House. Am început să explorez cu grijă şi precauţie, aproape ţinându-mi respiraţia. M-am uitat la patul făcut şi cu toată lenjeria completă, cu perne şi pături şi cuvertură. Alături, era măsuţa şi pe măsuţă un căluţ de lemn şi un opaiţ cu feştila arsă pe jumătate, încă la locul ei şi cu apă în suport. În dulapuri şi în şifonier, se aflau haine, lenjerie, haine de zi, haine de seară, haine de joacă, haine pentru un băieţel de şase ani, haine frumoase, bine făcute, în stilul celor pe care le purtau părinţii mei când erau copii şi pe care eu le cunoşteam din fotografiile de ocazie pe care încă le mai aveam acasă, o modă cu şaizeci de ani în urmă, poate şi mai bine.

Pe urmă, mai erau jucării de copii. Atât de multe jucării

şi toate aproape neatinse, meticulos aranjate şi îngrijite. Şiruri de soldaţi de plumb aranjaţi în regimente şi o fermă cu hambare zugrăvite şi garduri şi cu căpiţe de fân şi cu şuri din lemn pentru cereale, pe o platformă mare de scândură. Apoi, un model de corabie cu catarg şi pânze îngălbenite un pic de vreme şi un bici din curele de piele ce stătea lângă un titirez lustruit. Mai erau jocuri de „ludo şi halma”. Şah şi dame, cuburi cu scene de la ţară şi căluşei şi „Copilăria lui Raleigh” şi o cutie mică în care se afla o maimuţică făcută din piele şi o pisică cu patru pisoi croşetaţi din lână şi un ursuleţ miţos şi o păpuşă cheală cu cap de porţelan şi un costumaş de marinar. Copilul avusese creioane şi radiere „călimări cu cerneală colorată şi o carte cu versuri pentru copii şi alta cu povestiri greceşti şi Biblia şi o carte de rugăciuni şi un set de zaruri şi două pachete de cărţi de joc şi o trompetă în miniatură şi o cutie muzicală pictată adusă din Elveţia şi un Negru Sambo făcut din tablă cu braţele şi picioarele mobile.

Am luatlucrurile câte unul în mână, le-am lovit uşor, le-am şi mirosit chiar. Se aflau aici de o jumătate de secol poate şi cu toate astea parcă se jucase cineva cu ele chiar în după-amiaza asta şi le lăsase deoparte pentru noapte. Nu mă mai temeam acum. Eram uimit. Mă simţeam ciudat

de parcă n-aş fi fost eu însumi şi mă mişcam ca şi cum aş fi visat. Dar pentru moment cel puţin nu era nimic aici care să mă sperie sau să mă tulbure, nu era decât o odaie goală, o cameră deschisă, un pat făcut şi un ciudat aer de tristeţe, după ceva pierdut de care îmi era dor. Cum aş putea să explic? Nu pot. Îmi aduc aminte aşa cum simţeam.

Câinele stătea liniştit acum pe covorul de lângă patul copilului şi în cele din urmă pentru că examinasem totul şi nu-mi puteam explica nimic din toate cele ce vedeam şi întrucât nu mai voiam să rămân în acea atmosferă tristă, am ieşit după ce-am mai aruncat încet o privire în jurul meu şi am închis uşa după mine.

Nu era târziu, dar nu mai aveam niciun pic de putere ca să mă apuc să citesc documentele doamnei Drablow. Mă simţeam epuizat, stors de vlagă şi toate emoţiile care mă cuprinseseră şi mă părăsiseră apoi mă lăsaseră ca pe o fiinţă eşuată pe o plajă liniştită la capătul unei furtuni.

Mi-am făcut un grog cu apă fierbinte şi am dat roată casei, stingând focurile şi încuind uşile înainte de a mă duce în pat să-l citesc pe Sir Walter Scott

Dar înainte, de a face asta, m-am dus din nou la holul ce ducea spre camera copilului. Uşa era tot închisă aşa cum o

lăsasem. Am ascultat atent, dar nu mai răzbătea niciun sunet de acolo. N-am vrut să mai tulbur tăcerea sau goliciunea aceea, aşa că m-am întors repede în camera mea de la faţă.

FLUIERĂ ŞI VOI VENI LA TINE

În timpul nopţii, s-a înteţit vântul. Pe măsură ce citeam, mi-am dat seama că rafale tot mai puternice se abăteau adesea în ferestre. Şi când m-am trezit brusc dis-de-dimineaţă, forţa vântului crescuse foarte mult. Casa parcă era un Vapor pe mare, împotriva căruia se năpusteau vânturile şuierătoare dinspre mlaştina deschisă. Ferestrele zornăiau peste tot şi geamătul vântului se strecura prin hornuri în toată casa, fluierând prin toate colţurile şi ungherele.

La început am fost alarmat. Pe urmă, în timp ce stăteam liniştit venindu-mi în fire, am reflectat la durata timpului de când se afla Eel Marsh House aici. Dârză ca un felinar, singură şi expusă, suportând vitregiile iernii şi a vânturilor de iarnă şi a ploilor torenţiale şi a lapoviţei şi a burniţei. Era puţin probabil că avea să înceteze în acea seară. Şi atunci acele amintiri din copilărie au început să învie din nou, iar eu zăboveam nostalgic asupra acelor nopţi în care leneveam la căldură şi în siguranţă în patul copilăriei mele, la etajul de sus al casei din Sussex unde trăia familia mea. Ascultam vântul ce răgea ca un leu, năpustindu-se în jur,

bătând la uşi şi la ferestre, neputincios să ajungă până la mine. Stăteam lungit pe spate şi mă cufundam într-o linişte plăcută undeva la graniţa dintre somn şi realitate, rechemând trecutul cu toate emoţiile şi impresiile sale vii, până când m-am simţit din nou un băieţel.

Şi atunci, de undeva, din întunericul şuierător, a ajuns până la urechile mele un strigăt ce m-a aruncat din nou în prezent răpindu-mi toată liniştea.

Am ascultat atent. Nimic. Forţa vântului, ca o bocitoare, şi zornăitul sticlei în giurgiuveaua ferestrei prost fixată. Apoi, da, din nou, un strigăt, acel strigăt cunoscut de disperare şi teamă, strigătul de ajutor ce venea de undeva de la un copil rătăcit în mlaştină.

Nu era niciun copil. Ştiam asta. Cum ar fi putut să fie? Şi totuşi cum puteam să stau aici şi să ignor chiar şi strigătul unei fantome de mult trecută în lumea morţilor?

„Odihneşte-te în pace”, i-am spus eu în gând, dar biata făptură nu se odihnea, n-o putea face.

După câteva clipe, m-am ridicat. Trebuia să mă duc jos la bucătărie şi să-mi fac ceva de băut, să aţâţ focul un pic şi să stau lângă el încercând din răsputeri să fac abstracţie de vocea aceea care striga după ajutor şi pentru care nu puteam face nimic şi nimeni nu fusese în stare să facă

ceva timp de... câţiva ani oare.

În timp ce am ieşit afară, iar Spider m-a urmat imediat, s-au întâmplat două lucruri dintr-odată. Am avut impresia că cineva chiar în clipa aceea mi-a luat-o înainte, trecând pe lângă mine dinspre scări spre una din celelalte camere, în timp ce o rafală de vânt puternic lovi casa de se cutremură totul în jur, iar luminile se stinseră. Nu-mi bătusem capul să-mi iau lanterna de pe măsuţa de noapte şi acum stăteam în întunericul gros, nesigur pe picioarele mele o clipă.

Nesigur nici de persoana care tocmai trecuse, şi care era acum în casă cu mine. Nu văzusem pe nimeni, n-am simţit nimic. Nu era nicio mişcare, nicio adiere şi nicio tulburare în aer. N-am auzit nici măcar zgomot de paşi. Dar eram absolut convins că cineva tocmai trecuse foarte aproape pe lângă mine, deplasându-se în lungul coridorului. La capătul coridorului îngust, se afla camera copilului, cea care fusese atât de bine închisă, iar acum, inexplicabil, era deschisă.

Pentru o clipă am făcut legătura că trebuia să mai fi fost cineva în casă – o altă fiinţă umană, care trăia acolo, o persoană care se ascunsese în acea misterioasă cameră a copilului şi care ieşea noaptea să-şi ia hrană şi băutură şi

să respire aer proaspăt. Poate că era femeia în negru? Oare doamna Drablow adăpostise aici pe vreo una din surorile ei bătrâne care se închisese sau se retrăsese, lăsând în urma sa vreun prieten înnebunit, cineva de care nimeni habar nu avea? Prin minte îmi umblau tot felul de fantezii incoerente, în timp ce încercam cu disperare să găsesc o explicaţie rezonabilă pentru prezentul de care eram atât de conştient. Apoi, brusc, au încetat. Nu era nicio fiinţă vie la Eel Marsh House în afară de mine şi de câinele lui Samuel Daily. Orice ar fi fost, orice aş fi văzut şi auzit, oricine ar fi trecut pe lângă mine acum, oricine ar fi deschis sau închis uşa nu era real. Nu. Dar ce era real? Şi în clipa aceea am început să mă îndoiesc de propria mea realitate.

Primul lucru pe care trebuia să îl am era o lumină şi am orbecăit înapoi până la patul meu unde am găsit lanterna. Luând-o în cele din urmă am făcut un pas înapoi, m-am împiedicat de câine care se afla la picioarele mele şi am scăpat-o din mână. S-a dus rostogolindu-se pe podea şi s-a oprit undeva lângă fereastră, cu un zgomot slab de sticlă spartă. Am înjurat bâjbâind în mâini şi în genunchi şi am reuşit să o găsesc din nou, încercând s-o aprind. Dar n-a mai făcut nicio lumină. Lanterna era spartă.

O clipă eram gata să izbucnesc în lacrimi de disperare, teamă şi încordare, exact aşa cum făceam în copilărie. Dar în loc să plâng am început să dau cu pumnii în podea într-un acces de furie până când au început să mă doară.

Spider a fost cea care m-a adus la realitate, zgâriindu-mă un pic pe braţ şi lingându-mă pe mâna pe care am întins-o înspre ea. Stăteam amândoi pe duşumea şi pe urmă am strâns-o la piept, bucuros că se afla acolo, fiindu-mi ruşine de mine însumi, apoi din ce în ce mai calm, mai uşurat în timp ce vântul bubuia şi mugea, iar eu auzeam neîncetat strigătul acela teribil de copil pe care mi-l aduceau rafalele în urechi.

N-aveam să mai adorm, eram sigur, dar nici nu îndrăzneam să cobor pe scări în întunericul acela gros înconjurat de zgomotul furtunii, paralizat de convingerea pe care o aveam în legătură cu prezenţa altcuiva în casă. Lanterna mi se spărsese. Trebuia să găsesc o lumânare, o lumină, ceva slab acolo, să-mi ţină tovărăşie. Era pe undeva pe aproape un opaiţ. Îl văzusem mai devreme pe masa de lângă pătuţul din camera copilului.

Multă vreme nu mi-am putut aduna suficient curaj ca să orbecăi în lungul holului îngust până la camera care, îmi dădeam seama, era într-un fel centrul şi sursa

întâmplărilor acelea ciudate din casă. Îmi pierise cu totul teama, dar eram incapabil de o hotărâre decisivă şi coerentă ca să nu mai vorbim de mişcare. Treptat, însă, am descoperit adevărul teoriei potrivit căreia un om nu poate rămâne într-o stare de şoc la infinit. Chiar şi emoţia ce creşte la sugestia unor întâmplări din ce în ce mai înfricoşătoare şi din cauza neîncrederii, el o va depăşi şi va fugi, iar dacă nu, va înnebuni; sau va fi din ce în ce mai puţin agitat şi îşi va veni tot mai mult în fire.

Vântul a continuat să urle peste mlaştini şi să se năpustească asupra casei, dar la urma urmei era un sunet natural, unul pe care îl puteam recunoaşte şi tolera, pentru că Nu mă punea în niciun pericol. Şi întunericul, chiar dacă n-avea să fie luminat şi avea să mai dureze câteva ore bune, nu era altceva decât un simplu întuneric şi care nu putea să înfricoşeze un om mai mult decât l-ar fi înfricoşat zgomotul furtunii. Nimic altceva nu s-a întâmplat. Într-un fel sau altul, prezenţa altcuiva s-a stins, strigătul copilului a încetat în cele din urmă, iar din camera copilului de la capătul holului nu mai venea nici cel mai slab sunet de leagăn sau de altceva. Mă rugam cum stăteam chircit pe podea cu câinele strâns la piept, mă rugam ca orice m-ar fi tulburat în interiorul acelei case să fie îndepărtat sau cel

puţin să mi se îngăduie să-mi vin în fire suficient ca să fac faţă şi să depăşesc această încercare.

Acum stăteam în picioare, nesigur şi mă dureau toate încheieturile, aşa de încordat ce fusesem. Dar cel puţin eram în stare să mă mişc, cu toate că eram conştient pe moment că nu «putea fi nimic mai rău decât expediţia mea pe întuneric în lungul coridorului spre camera copilului în căutarea unei lumânări.

Expediţia pe care am făcut-o foarte încet şi cu emoţii crescânde a avut succes, căci mi-am găsit drumul către pat şi am luat lumânarea de pe măsuţă ţinând-o strâns, după care, orbecăind cu mâna în lungul pereţilor şi pe lângă mobilier, m-am întors înapoi la uşă.

Am spus că nu s-a mai întâmplat nimic altceva ciudat sau înfricoşător în noaptea aceea, nimic altceva care să mă sperie, în afara vântului şi a întunericului total şi într-un fel este adevărat, căci camera copilului era goală, iar leagănul încremenit şi tăcut aşa cum fusese şi înainte. Nu ştiu acum cui să atribui sentimentele care m-au cuprins din clipa în care am intrat în cameră. N-am simţit teamă sau groază, ci un soi de tristeţe surprinzătoare, un sentiment de pierdere şi privaţiune, o suferinţă amestecată cu disperare. Părinţii mei erau amândoi în

viaţă, aveam un frate şi o mulţime de prieteni buni şi o mai aveam şi pe logodnica mea Stella. Eram încă un bărbat tânăr. În afară de pierderile inevitabile ale unchilor şi mătuşilor mele mai în vârstă şi a bunicilor, nu aveam experienţa nici unei pierderi mai apropiate mie, niciodată nu fusesem cu adevărat îndoliat şi niciodată nu suferisem o tristeţe atât de mare. Niciodată până acum. Sentimentele care însoţesc moartea cuiva atât de apropiat inimii mele şi legat de mine sufleteşte le-am cunoscut atunci în camera copilului de la Eel Marsh House. Mi-au rupt inima, Cu toate că eram buimăcit şi confuz, neştiind vreun motiv pentru care ar fi trebuit să fiu atât de disperat. Şi să mă simt atât de rău. Cât timp m-am aflat în camera aceea a fost ca şi cum eram altă persoană sau cel puţin experimentam emoţiile aparţinând altcuiva.

Era atât de îngrijorător şi ciudat. O apariţie ca multe altele din afară, vizibilă şi audiabilă, aşa cum se întâmpla în ultimele zile.

Când am părăsit camera şi am închis uşa după mine, aflându-mă în coridor din nou, sentimentele au dispărut de parcă ar fi fost o haină ce mi-ar fi stat pe umeri un timp foarte scurt şi apoi mi-ar fi fost luată. Eram din nou eu însumi, mă regăseam cu propriile mele emoţii.

M-am întors nesigur către dormitorul meu, am găsit chibriturile pe care le ţineam în buzunarul hainei lângă pipă şi tutun şi am aprins în cele din urmă opaiţul. În timp ce ţineam inelul suportului de tablă, îmi tremura mâna atât de tare încât flacăra galbenă pâlpâi aproape să se stingă, reflectând ici şi colo umbre halucinante pe pereţi şi pe uşă, pe duşumea şi pe tavan, în oglindă şi pe cuvertură. Dar era o mângâiere şi o uşurare cu toate acestea, iar în cele din urmă îşi capătă strălucirea şi tot aşa şi eu deveneam din ce în ce mai puţin agitat.

M-am uitat la ceas. Era abia ora trei şi speram ca opaiţul să ardă cel puţin până la ivirea zorilor, care, într-o zi furtunoasă la acest sfârşit de an, putea să vină foarte târziu.

M-am suit în pat, m-am înfăşurat în haină şi am citit Sir Walter Scott cât am putut la lumina acelei flăcări şovăitoare. Nu ştiu dacă înainte de a pătrunde în cameră prima rază şovăielnică de lumină şi nici nu ştiu dacă a avut vreo legătură cu asta, în cele din urmă am adormit. Când m-am trezit, eram ud leoarcă de transpiraţie, iar opaiţul arsese până la ultima picătură de ceară, lăsând o pată neagră la baza lui, iar, cartea îmi căzuse pe covor.

Din nou mă trezisem din cauza acelui zgomot. Spider

scheuna şi zgâria la uşă, iar eu mi-am dat seama că trecuseră câteva ore de când biata de ea nu mai fusese afară. M-am ridicat, m-am îmbrăcat iute, am coborât pe scări şi i-am deschis uşa din faţă. Cerul era întunecat, brăzdat de nori de ploaie, totul părea cenuşiu, lipsit de culoare, iar estuarul se întindea până hăt departe. Vântul însă se oprise, aerul era uşor şi foarte rece.

La început, câinele a alergat de-a lungul aleii pietruite înspre iarba ţepoasă, nerăbdător să se uşureze, iar eu am rămas căscând, încercând să-mi revin şi să mă înviorez, bătându-mă peste braţe şi tropăind din picioare. M-am hotărât să-mi pun şi Cizmele şi să fac o plimbare scurtă pe câmp, ca să-mi limpezesc mintea şi tocmai mă întorceam să intru în casă când de departe, de peste mlaştini, am auzit fără niciun dubiu sunetul scos de cineva care fluiera ca şi cum ar fi chemat un câine.

Spider s-a oprit încremenită pe cărare o fracţiune de secundă şi apoi, înainte de a o putea opri, înainte de a-mi veni în fire pe deplin, a zbughit-o ca şi cum ar fi alergat după un iepure, alergând departe de casă, departe de iarba sigură, înspre mlaştinile umede. Am rămas câteva clipe uimit şi nu m-am putut mişca. Mă uitam fix cum forma mică a lui Spider se pierdea în imensitatea deschisă

a spaţiului. N-am putut vedea pe nimeni acolo. Dar fluieratul pe care l-am auzit fusese real, n-a fost o capcană a vântului. Cu toate acestea, puteam să jur că n-a venit de pe buzele nici unei fiinţe umane. Atunci, chiar în timp ce priveam, am văzut câinele poticnindu-se şi apoi încetinind, pentru ca în cele din urmă să se oprească. Mi-am dat seama cu groază că înota în noroi, luptându-se să se ţină la suprafaţă. Am alergat cum n-am mai făcut-o niciodată, uitând de propria mea siguranţă, nerăbdător să ajung la micuţa creatură vioaie şi curajoasă care îmi adusese atâta bucurie şi mângâiere în acel loc dezolant.

La început, cărarea era tare cu tot mâlul de sub picioarele mele, aveam destulă viteză. Vântul dinspre estuar îmi biciuia faţa şi simţeam că mă ustură ochii şi îmi lăcrimează, aşa că trebuia să-i şterg ca să-mi pot vedea limpede de drum. Spider urla tare acum îngrijorată, dar încă vizibilă şi eu am strigat-o încercând s-o liniştesc.

Apoi, am început să-mi simt şi eu pământul nesigur sub picioare şi paşii din ce în ce mai grei. N-apucam să pun piciorul bine în pământ, că se şi afunda în apă şi abia reuşeam să-l scot trăgându-l cu toată puterea, eliberându-mă. Totul în jur era apă şi noroi, iar mareea venind dinspre estuar era acum înaltă, revărsându-se peste mlaştiiâi,

obligându-mă mai mult să mă bălăcesc decât să merg. Dar în cele din urmă, cu răsuflarea tăiată şi atârnând de un fir de păr, am ajuns până la câine. Abia dacă se mai putea ţine. Picioarele şi jumătate din corp îi dispăruseră deja în mocirla care o absorbea ţinându-şi capul deasupra, în timp ce se lupta şi urla tot timpul. Am încercat de două-trei ori să mă întind până la ea. Dar de fiecare dată a trebuit să-i dau drumul de teamă să nu alunec şi eu. Aş fi vrut să am un băţ, să-l arunc înspre ea, ceva cu care să o agăţ sau să o apuc de coamă. Pentru a doua oară am simţit disperarea, aflându-mă singur în mijlocul mlaştinei întinse sub cerul întunecat, de furtună, cu apă în jurul meu şi doar casa aceea îngrozitoare ca singurul punct de sprijin pe o suprafaţă de multe mile în jur.

Dar eram conştient că dacă aveam să intru în panică, aveam să mă pierd cu siguranţă şi atunci foarte precaut m-am lungit pe suprafaţa mlaştinei ţinându-mi corpul încordat pe cât puteam şi îndreptându-mi trunchiul şi mâinile înainte puţin câte puţin cu răsuflarea tăiată. Exact în clipa în care trupul ei fusese înghiţit cu totul m-am lungit şi am apucat câinele de gât smulgând-o cu toată puterea, forţă de care nu visasem niciodată că aş fi fost în stare s-o am şi care se născuse din groază şi disperare.

După un timp, îngrozitor de lung, în care amândoi ne-am luptat să ne salvăm viaţa, încercând să ne smulgem din nisipurile acelea înşelătoare şi când simţeam strânsoarea mea pe blana alunecoasă de pe trupul ud al câinelui aproape inert, abia atunci mi-am dat seama că am câştigat.

M-am încordat cât am putut şi m-am smuls, trăgându-mă înapoi pe pământ sigur. În timp ce am făcut asta, trupul câinelui s-a relaxat brusc şi lupta a încetat, iar eu mi-am revenit. Amândoi eram uzi leoarcă, plini de noroi, pieptul mă ustura, plămânii aproape că îmi luaseră foc, braţele parcă îmi erau scoase din umeri şi, bineînţeles, aproape că aşa şi era.

Ne-am odihnit gâfâind, extenuaţi şi eu mă întrebam dacă aveam să mai fiu în stare să mă ridic, simţindu-mă dintr-odată atât de slab şi de pierdut în mijlocul mlaştinii. Bietul câine pufnea, frecându-şi capul de mine, fiind fără îndoială îngrozită şi având dureri mari pentru că aproape o gâtuisem când am înhăţat-o de gât. Dar trăia. La fel şi eu. Şi treptat, căldura din corpurile noastre ne-a readus la viaţă. Luând-o pe Spider în braţe, ca pe un copil, m-am întors împleticindu-mă prin mlaştini spre casă. În timp ce mergeam, când mai aveam câţiva paşi până să ajung am

ridicat privirea. La una din ferestrele de sus, la singura fereastră cu drugi, fereastra de la camera copilului, am văzut umbra cuiva ce stătea în picioare. O femeie. Femeia aceea. Se uita direct la mine.

Spider scheuna în braţele mele şi tuşea din când în când încetişor. Amândoi tremuram îngrozitor. În ce hal! Am ajuns la iarba din faţa casei, n-am să ştiu niciodată cum, dar când am ajuns am auzit un sunet... Venea de departe, de pe digul care doar ce începuse să se vadă, căci mareea începuse să se retragă. Era sunetul trăsurii trasă de ponei.

PACHETUL DE SCRISORI

Era o lumină strălucitoare şi eu mă uitam fix la ea – sau mai degrabă simţeam că ea pătrunde în mine, prin ochi direct în creier, iar eu mă luptam să întorc capul într-o parte şi capul părea foarte uşor, abia dacă îmi atingea umerii plutind ca un puf de păpădie.

Apoi dintr-odată lumina s-a îndepărtat şi când am deschis ochii lumea normală şi lucrurile obişnuite mi-au apărut în vedere din nou. Stăteam întins, sprijinit în perne, în camera de zi şi faţa mare, roşie, preocupată a domnului Samuel Daily stătea aplecată deasupra mea. Avea în mână o lanternă de buzunar cu care mi-am dat seama că trebuie să se fi uitat la ochii mei într-o încercare brutală de a mă trezi.

M-am ridicat, dar îndată au început să se clatine pereţii în jurul meu, aşa că am fost obligat să mă culc la loc, slăbit. Apoi, într-o învălmăşeală totul se amestecă, năpustindu-se asupra mea cu forţă; fuga după câine peste mlaştinile ude, lupta ca s-o salvez pe Spider, vederea femeii în negru la fereastra camerei copilului şi acele sunete care îmi stârniseră teama într-un aşa hal încât îmi

pierdusem controlul şi căzusem în neştiinţă.

— Dar trăsura – poneiul şi trăsura...

— Sunt la intrarea din faţă.

Am căscat ochii mari.

— O, încă îmi place să mai merg din când în când cu ea. Este un mijloc de călătorie plăcut când nu mă grăbesc şi cu mult mai sigur decât automobilul pe drumul de pe dig.

— A, m-am simţit uşurat când mi-am dat seama de simplitatea lucrurilor, de faptul că zgomotul pe care îl auzisem venea chiar de la un ponei adevărat şi de la o trăsură.

— Dar tu ce-ai crezut? se uită el la mine preocupat.

— Poneiul şi trăsura...

— Da?

— Le-am mai auzit. Erau altele.

— Keckwick, poate, spuse el într-o doară.

— Nu, nu. M-am ridicat mult mai precaut, iar camera a rămas pe loc.

— Ai grijă acum.

— Mă simt mai bine – e-n regulă. Era să... Mi-am şters sprâncenele. Aş bea ceva.

— Ai lângă tine.

M-am întors şi am văzut o cană cu apă şi un pahar. Am

băut cu sete, începând să mă simt din ce în ce mai înviorat şi mai calm.

Dându-şi seama de asta, domnul Daily s-a îndepărtat aşezându-se pe un scaun din faţa mea.

— M-am tot gândit la tine, spuse el în cele din urmă. N-am fost bucuros. Începuse să mă incomodeze.

— Nu cumva asta s-a întâmplat dimineaţă devreme – începusem să fiu confuz...

— Destul de devreme. M-am trezit. Cum îţi spun, mă gândeam la tine.

— Ce ciudat.

— Zău? Nu mi se pare. Nu mi se pare ciudat

— Nu.

— Am făcut o treabă bună că am venit.

— Da, bineînţeles. Sunt recunoscător. Pesemne că m-aţi cărat înăuntru. Nu-mi amintesc nimic.

— Te-am târât mai mult pe sus, ţinându-te cu o mână de gâtul meu, nu prea mai aveai multă vlagă în oase.

— Sunt extrem de bucuros să vă văd, domnule Daily.

— Ai şi motive.

— S-au mai înecat oameni înainte de asta în mlaştina aceea.

— Da, da, acum ştiu asta. Simt că am fost atras şi

câinele odată cu mine. Apoi m-am alarmat. Spider...

— E aici. Va fi bine.

M-am uitat la locul spre care dăduse el din cap, la câinele ce se afla pe covor, jos, între noi. La strigătul numelui ei, a ridicat coada, dar în rest a rămas întinsă cu noroiul uscat pe hăinuţă în cocoloaşe şi şuviţe care-i atârnau groase spre picioare arătând la fel de epuizată şi de extenuată ca şi mine.

— Acum când ai să-ţi revii un pic mai mult, ar fi bine să-ţi iei ceea ce ai nevoie ca să putem pleca.

— Să plecăm?

— Mda. Am venit să văd cum îţi merge în fundătura asta uitată de Dumnezeu. Am văzut. Cred

că ai face mai bine să te întorci acasă cu mine şi să-ţi revii.

Câteva momente n-am răspuns, dar cum stăteam culcat mi-au venit în minte secvenţe ale întâmplărilor din noaptea trecută şi din dimineaţa asta – şi bineînţeles mai demult, de la prima mea vizită aici. Ştiam că această casă era bântuită de femeia în negru şi poate şi de alţi ocupanţi ai ei. Ştiam că sunetele pe care le-am auzit de peste mlaştină erau îngrozitoare şi inexplicabile, socoteam că aş fi putut-o lua de la capăt din nou doar pentru că eram din

ce în ce mai hotărât să aflu cine era sufletul acesta care nu-şi găsea odihna. Cine voia să provoace aceste tulburări şi de ce, de ce? Dacă aş fi putut descoperi adevărul poate că într-un fel aş fi renunţat definitiv. Dar ceea ce nu puteam suporta eu era atmosfera care însoţea întâmplările: ura şi răutatea unui spirit rău şi desigur teribila tristeţe şi supărare. Acestea păreau că îmi invadează sufletul, că mă domină, iar eu nu mai puteam suporta. I-am spus domnului Daily că m-aş fi bucurat şi aş fi fost recunoscător să merg înapoi cu el, să mă odihnesc în casa lui, dar numai pentru un scurt timp. Căci eram îngrijorat şi nu voiam să renunţ la misterul inexplicabil şi mai ştiam că în acelaşi timp cineva trebuia să termine până la un anumit punct sortarea şi împachetarea hârtiilor doamnei Drablow. La asta mă refeream acum.

— Şi ce-ai găsit aici, domnule Kipps? O hartă a vreo unei comori îngropată?

— Nu. O mulţime de prostii, hârtii vechi, lipsite de interes ca să nu mai vorbim de valoare. Cinstit, mă îndoiesc că ar fi ceva. Dar treaba trebuie făcută acum sau altă dată. Suntem „obligaţi s-o facem.

M-am ridicat şi am început să umblu prin cameră încercându-mi încheieturile şi găsindu-le mai mult sau mai

puţin sigure.

— Acum nu mă deranjează să vă mărturisesc, sunt chiar bucuros să le las baltă şi să plec. Nu sunt decât una-două hârtii pe care aş vrea să le parcurg din nou. Pentru propria mea curiozitate. Este aici un pachet de scrisori vechi, cu câteva documente ataşate. Le-am citit noaptea trecută, târziu. Am să le iau cu mine.

Apoi, în timp ce domnul Daily începu să umble prin camerele de la parter, să tragă jaluzelele şi să controleze dacă erau stinse focurile, eu m-am dus mai întâi în camera în care lucrasem ca să iau pachetul cu scrisori şi apoi am urcat scările să-mi iau lucrurile mele. Nu mă mai temeam deloc întrucât părăseam Eel Marsh House cel puţin pentru o vreme şi mai era şi prezenţa masivă şi liniştitoare a domnului Samuel Daily. Nu ştiam când aveam să mă mai întorc aici, dar cu siguranţă dacă aveam s-o fac, n-aveam să fiu singur. Eram, aşadar, calm când am ajuns în capul scărilor şi m-am îndreptat spre dormitorul mic pe care îl folosisem, iar întâmplările din noaptea trecută păreau să fi rămas mult în urma mea, nemaiavând puterea nici să-mi facă rău, nici să mă tulbure mai mult decât un coşmar.

Mi-am împachetat lucrurile, am închis fereastra şi am tras jaluzeaua. Pe duşumea, zăceau rămăşiţele lanternei

sparte pe care le-am dat într-un colţ cu marginea piciorului. Peste tot era linişte acum, vântul se potolise, cu toate că dacă aş fi închis ochii aş fi auzit din nou vuietul şi ţipătul şi zgomotul balansoarului şi Tot ce răzbătea în casa veche. Dar cu toate că asta mă făcea nervos, eram în stare să separ acele întâmplări accidentale – furtuna, scârţâitul, balansul, întunericul, de întâmplările fantomice şi de atmosfera care le însoţea. Vremea putea să se schimbe, vântul să înceteze, soarele să strălucească, Eel Marsh House putea să fie liniştită şi tăcută. Putea să nu se mai întâmple nimic înfricoşător. Cine bântuia şi cine producea încă aceste impresii teribile putea să tulbure şi să înfricoşeze pe oricine venea în apropiere, ştiam asta.

Mi-am terminat de împachetat lucrurile şi am părăsit camera. Când am ajuns pe culoar, n-am putut să nu-mi arunc un ochi pe jumătate în lungul coridorului îngust care ducea la camera copilului.

Uşa era întredeschisă. Am rămas locului simţind nerăbdarea care începea să crească în mine, făcându-mi inima să bată repede. Îi auzeam paşii domnului Daily dedesubt şi ţopăitul câinelui care îl urma peste tot. Convingându-mă de prezenţa lor, mi-am adunat curajul şi m-am îndreptat cu toată precauţia spre uşa pe jumătate

deschisă. Când am atins-o am ezitat un pic. Ea fusese aici. Am văzut-o. Oricine era ea, aceasta era ţinta căutărilor, interesului sau tristeţii sale – nu puteam spune exact. Acesta era punctul de atracţie al fantomei.

Nu se mai auzea, niciun sunet acum. Leagănul era liniştit. Am împins uşa foarte încet, din ce în ce mai mult, centimetru cu centimetru şi am făcut câţiva paşi înainte până când am putut vedea toată suprafaţa camerei.

Era într-un hal de dezordine ca şi cum ar fi fost călcată de hoţi, răscolită de un vânt rău, pornit pe o distrugere fără sens. Patul care altă dată era făcut, acum era răscolit cu acoperişurile trase în toate părţile atârnând pe duşumea. Dulapurile şi şifonierul erau deschise şi toate hainfele pe care le conţineau erau trase afară şi atârnau ca nişte măruntaie dintr-un trup spintecat. Soldaţii de plumb trântiţi la podea ca nişte popice, animalele de lemn din corabie împrăştiate pe etajeră, cărţile zăceau deschise, coperţile erau rupte, cuburile şi jocurile toate erau alandala, într-o grămadă în mijlocul camerei. Jucăriile moi erau spintecate şi dezbrăcate, Sambo era turtit de parcă fusese lovit cu un ciocan. Măsuţa de lângă pat şi dulăpiorul mic erau cu fundul în sus. Leagănul fusese împins în mijloc, întors cu fundul în sus şi el, cu partea din spate

ridicată ca şi cum ar fi fost o cloşcă uriaşă ce prezida toată acea harababură.

Am traversat camera îndreptându-mă spre fereastră să văd dacă nu cumva vandalii pătrunseseră pe aici. Era bine închisă şi asigurată de drugii de lemn bine fixaţi. Nimeni nu putea intra pe aici.

Când m-am urcat destul de nesigur în trăsura trasă de ponei a domnului Daily, care aştepta gata de plecare, m-am împleticit şi el a trebuit să mă apuce de mână şi să mă sprijine până când mi-am putut aduna puterile. L-am văzut că îmi cerceta faţa cu atenţie şi că şi-a dat seama după paloarea ei că suferisem un alt şoc. Dar n-a spus nimic, mi-a pus doar o cuvertură groasă pe genunchi şi a aşezat-o pe Spider deasupra să mă încălzească şi să ne ţinem de urât unul altuia, apoi el întoarse calul şi îl îndemnă să pornească.

Am părăsit pietrişul şi am luat-o peste iarba aspră ajungând la Digul celor Nouă Vieţi, pornind să-l traversăm. Mareea se retrăgea uşor, cerul era gri-prelat uniform, aerul umed şi rece, dar calm după furtună. Mlaştinile se întindeau liniştite, înceţoşate şi mohorâte în jurul nostru, iar în depărtare, uscatul era lipsit de culoare, desfrunzit şi fără nicio adiere. Poneiul mergea la pas drept înainte, iar

domnul Daily îl îndemna liniştit. Stăteam de parcă eram în transă, prostit, fără să-mi pese de nimic decât de mişcarea trăsurii trasă de ponei şi, de umezeala aerului.

Dar când am ajuns la drum şi am lăsat mlaştina şi estuarul în urmă, am întors capul şi m-am uitat peste umăr. Eel Marsh House stătea cenuşie şi sinistră, ivindu-se în zare ca un stei cu ferestrele întunecate şi bine închise. Nu se zărea nicio umbră, nicio formă, nici urmă de suflet viu sau mort. Eram sigur că nimeni nu ne urmărea plecarea. Pe urmă, copitele poneiului au început să tropăie scurt pe piatra drumului îngust, străjuit de şanţuri şi de gardurile vii. Mi-am întors privirile de la acel loc îngrozitor şi m-am rugat din toată inima să fi fost pentru ultima dată.

Din clipa în care m-am urcat în trăsura trasă de ponei, domnul Samuel Daily s-a purtat cu mine atât de blând şi atât de grijuliu de parcă aş fi fost un invalid, iar eforturile lui de a mă face să mă simt bine s-au dublat îndată ce am sosit acasă la el. Fusese pregătită o cameră mare şi liniştită cu un balconaş mic ce dădea înspre grădină şi înspre câmpurile din spate. A fost trimis un servitor imediat la Gifford Arms să-mi aducă restul de lucruri şi după ce am servit un dejun uşor, am fost lăsat singur să dorm toată dimineaţa. Spider a fost îmbăiată şi îngrijită,

apoi mi-au adus-o mie „întrucât mă obişnuisem cu ea”. Ea s-a lungit fără nicio grijă lângă scaunul meu, de parcă nu i se întâmplase nimic rău în dimineaţa aceea.

M-am odihnit, dar n-am putut să dorm. Mintea îmi era confuză şi înfierbântată, iar nervii, gata să cedeze. Eram profund recunoscător pentru pacea şi liniştea pe care mi le oferea domnul Daily, dar mai presus de toate pentru convingerea că deşi eram singur şi netulburat, cu toate acestea în casă şi în anexele din spate se aflau oameni, mulţi oameni văzându-şi de treburile lor. Aveam atâta nevoie să fiu sigur că lumea normală îşi urma cursul ei.

M-am străduit să-mi las mintea să se obişnuiască cu ceea ce mi se întâmplase. Şi i-am scris un fel de scrisoare de punere în gardă domnului Bentley şi încă o scrisoare pentru Stella – deşi nici unuia dintre ei nu le-am spus totul şi nici nu le-am mărturisit dimensiunea tulburării mele.

După asta, am ieşit afară şi am făcut de câteva ori turul pajiştei întinse, dar aerul era atât de rece şi de aspru, încât m-am întors îndată în camera mea. Nici urmă de Samuel Daily. Timp de o oră şi ceva înainte de amiază m-am aşezat în scaun şi destul de ciudat, deşi trupul meu a tresărit o dată, de două ori, la scurt timp am reuşit să mă relaxez şi să-mi revin chiar mai mult decât m-aş fi

aşteptat.

La ora unu, o servitoare mi-a bătut uşor în uşă şi m-a întrebat dacă doream să iau masa în cameră sau mă simţeam în stare să cobor în sufragerie.

— Spune-i doamnei Daily că voi veni acolo, mulţumesc.

M-am spălat, m-am aranjat, am strigat câinele şi am coborât.

Soţii Daily erau plini de atenţie şi bunătatea întruchipată, insistând să rămân cu ei încă o zi, două, înainte de a mă întoarce la Londra. Căci eram pe deplin hotărât să mă întorc: nimic nu m-ar fi putut convinge să mai petrec încă o oră la Eel Marsh House; fusesem cât se poate de curajos, dar fusesem învins şi nu-mi era teamă să recunosc acest lucru şi nici nu mă simţeam ruşinat. Un bărbat poate fi acuzat de laşitate când fuge într-un fel de pericole fizice, dar nu când se confruntă cu fenomene supranaturale, imateriale şi inexplicabile. Retragerea în acest caz nu este un semn de slăbiciune, ci, mai degrabă, un mod prudent de a-şi pune în siguranţă nu numai existenţa, ci şi mintea şi sufletul.

Cu toate acestea eram furios, nu numai pe mine, ci şi pe fantoma de la Eel Marsh House. Furios pe creatura aceea tulburătoare, a cărei comportare era sălbatică şi fără sens

şi furios că mă împiedicase să-mi fac treaba, după cum fără îndoială ar fi împiedicat pe oricine. Poate că eram furios şi pe oamenii aceia – domnul Jérôme, Keckwick, hangiul, Samuel Daily – care se dovediseră că au avut dreptate în legătură cu locul. Eram tânăr şi m-am dovedit destul de arogant ca să-mi merit pedeapsa. Am primit o lecţie foarte aspră.

În după-amiaza aceea, am renunţat din nou la hotărârea mea. După un prânz excelent – domnul Daily plecase imediat să viziteze una din fermele lui – am luat pachetul cu documentele doamnei Drablow pe care le adusesem cu mine, căci eram încă curios să aflu povestea pe care începusem s-o pun cap la cap din citirea iniţială a scrisorilor şi mă gândeam că aş putea să mă lămuresc mai bine încercând să-mi completez lectura. Problema era bineînţeles că nu ştiam cine era tânăra J, pentru Jennet, care scrisese scrisorile. Să fi fost oare o rudă a doamnei Drablow sau a soţului ei, ori mai degrabă o prietenă? Părea mai degrabă că era o rudă de sânge care îşi dăduse sau fusese obligată să-şi dea copilul nelegitim altei femei pentru a fi adoptat, aşa cum arătau scrisorile şi documentele legale.

Îmi părea rău pentru J. În timp ce-i citeam din nou

scrisorile scurte şi emoţionale. Dragostea ei fierbinte pentru copil şi izolarea în care trăia, furia şi felul în care la început se luptase cu amărăciune împotriva capcanei care i se propusese, cedând în cele din urmă din disperare, mă umplea de tristeţe şi simpatie. Eram convins că o fată din clasa servitorilor, trăind într-o comunitate rigidă, s-ar fi descurcat mai bine acum şaizeci de ani în urmă decât această fată de viţă nobilă atât de lovită de soartă şi ale cărei sentimente fuseseră atât de nesocotite, deşi ştiam că servitoarele în Anglia victoriană erau împinse adesea la crimă şi la abandon atunci când se trezeau cu copii din flori. Cel puţin Jennet ştia că fiul ei era în viaţă şi avea să crească într-o casă bună.

Apoi am deschis celelalte documente care erau în legătură cu scrisorile. Erau trei certificate de deces. Primul era al băieţelului Nathaniel Drablow, în vârstă de şase ani. Cauza morţii, înecul. Purtând aceeaşi dată, mai era un certificat asemănător ce consemna că Rose Judd murise de asemenea prin înec.

M-am simţit îngrozitor luându-mă cu greaţă de la stomac, fiind sigur că aveam chiar să vomit. Dar nu s-a întâmplat asta, m-am ridicat doar şi am început să umblu agitat şi tulburat prin cameră, strângând cele două bucăţi

de hârtie în mână.

În cele din urmă, m-am străduit să mă uit pe ultimul document. Era, de asemenea, un certificat de deces, dar data cu doisprezece ani mai târziu decât primele două.

Era pe numele lui Jennet Eliza Humfrye, necăsătorită, în vârstă de treizeci şi şase de ani. Cauza morţii era notată simplu, stop cardiac.

M-am aşezat greoi în scaun. Dar eram prea agitat să rămân multă vreme acolo şi în cele din urmă am strigat-o pe Spider şi am ieşit în după-amiaza de noiembrie care era deja pe asfinţite şi am început să mă plimb departe de casa domnului Daily, dincolo de hambare şi grajduri şi padocuri. De-a lungul şurilor. Deja mă simţeam mai bine. În jurul meu nu erau decât arăturile în brazdă cafenie şi gardurile scunde şi ici-colo câţiva copaci de ulm cu crengile goale, pline de cuiburi de ciori din care păsările acelea negre şi urâte zburau în stoluri, rotindu-se şi croncănind pe cerul plumburiu. Bătea un vânt rece peste câmpuri, mânând din urmă stropi grei de ploaie. Spider părea încântată să fie afară.

În timp ce mă plimbam, gândurile mele se concentrau asupra documentelor pe care doar ce le citisem şi asupra poveştii pe care o spuneau şi care acum devenea mai

clară şi completă. Descoperisem mai mult sau mai puţin din întâmplare soluţia – sau cea mai mare parte a ei – de a identifica femeia în negru, precum şi răspunsul la o mulţime de alte întrebări. Dar cu toate că ştiam acum mai mult, nu eram satisfăcut de descoperire, ci doar supărat şi alarmat – şi desigur înfricoşat. Aflasem, cu toate că nu ştiam, eram tulburat şi nimic nu era într-adevăr explicat. Ce era cu aceste lucruri? Stabilisem deja că n-aveam să mai cred în fantome mai mult decât o făcea oricare tânăr sănătos, cu educaţie solidă şi cu un grad de inteligenţă rezonabil şi cu oarecari înclinaţii. Dar eu văzusem fantoma. Iar evenimentul, acea întâmplare tragică şi îngrozitoare ce avusese loc cu mulţi ani în urmă, se repeta cu oarecare dimensiuni, altele decât cele normale, în prezent. O trăsură cu ponei ducând un băieţel de şase ani numit Nathaniel, fiul adoptiv al domnului şi al doamnei Drablow, precum şi doica lui, apucaseră cumva pe un drum greşit pe timp de ceaţă, se abătuseră de la cărarea sigură a digului şi intraseră în mlaştină, unde fuseseră înghiţiţi de nisipurile mişcătoare şi traşi la fund în noroiul şi apele crescânde ale estuarului. Copilul şi doica se înecaseră şi probabil la fel şi poneiul şi cel care conducea trăsura. Iar acum, pe aceleaşi mlaştini, acelaşi episod sau

proiecţia lui, amintirea lui, se întâmpla cumva iarăşi şi iarăşi. Cât de des. N-aveam de unde să ştiu. Dar nu se putea vedea nimic, ci doar se auzea.

Singurele lucruri pe care le mai ştiam erau că mama băieţelului, Jennet Humfrye, murise de durere după fiul ei, doisprezece ani mai târziu şi că amândoi erau înmormântaţi acum în cimitirul părăsit şi ruinat de dincolo de Eel Marsh House; camera copilului fusese păstrată, cu patul, hainele şi jucăriile, toate la locul lor, ca şi cum doar ce ar fi plecat, iar mama lui bântuia prin casă. Mai mult decât atât, intensitatea tristeţei sale şi a durerii dimpreună cu ura şi dorinţa de răzbunare impregnaseră aerul din jur.

Asta era ceea ce mă tulburase atât de mult, forţa acelor emoţii, de aceea credeam eu că aveau puterea de a face rău, dar să facă rău cui? Mai era cineva legat de această poveste tristă şi depăşită acum? Căci probabil doamna Drablow era ultima dintre aceste persoane.

În cele din urmă, am început să obosesc şi m-am întors, dar cu toate că nu puteam găsi nicio rezolvare problemei – poate şi pentru că era atât de inexplicabilă – nu puteam să mi-o scot din minte şi mi-am făcut gânduri tot drumul înapoi spre casă, frământându-mă, chiar şi când am ajuns în camera mea liniştită şi m-am aşezat lângă fereastră ca

să mă uit la întunericul serii de afară.

Când a sunat gongul pentru cină, eu intrasem într-o asemenea agitaţie că eram hotărât să-i spun toată povestea domnului Samuel Daily şi să-i cer să-mi spună tot ce ştia el despre această afacere.

Scena era ca şi cea dinainte, biblioteca din casa domnului Daily după cină şi noi doi în fotolii confortabile, cu paharele în faţa noastră, pe măsuţa dintre noi. Mă simţeam mult mai bine după încă o cină bună.

Tocmai îmi terminasem povestea. Domnul Daily a rămas ascultându-mă fără să mă întrerupă, cu faţa întoarsă de la mine şi spre uşurarea mea a primit cu un calm surprinzător toate întâmplările scurtei mele şederi de la Eel Marsh House, până la momentul în care m-a descoperit căzut afară în zorii acelei zile. I-am spus de asemenea şi despre concluziile mele extrase din cercetarea pachetului de scrisori şi a certificatelor de deces.

N-a spus nimic timp de câteva minute. Ceasul ticăia. Focul ardea blând în vatră. Căţeluşa Spider stătea pe covorul din faţa căminului. Povestirea fusese ca un purgativ pentru mine şi acum îmi simţeam într-un mod curios capul mult mai uşor, iar trupul cuprins de acea slăbiciune care urmează de obicei febrei sau frisonului.

Dar mă gândeam că din acel moment nu puteam decât să mă simt mai bine, întrucât puteam să mă îndepărtez de acele întâmplări îngrozitoare, pe măsură ce trecea timpul.

— Ei, spuse el în cele din urmă. Ai parcurs un drum lung din noaptea în care te-am întâlnit în trenul acela de seară.

— Mă simt de parcă aş fi cu o sută de ani în urmă. Mă simt alt om.

— Ai traversat câteva vâltori periculoase.

— Ei bine, acum înot în ape liniştite, după furtună şi oricum sunt la capătul drumului.

M-am uitat la faţa lui şi am văzut că era tulburat.

— Hai, i-am spus eu cu curaj. Doar nu credeţi că mai poate fi vreun pericol, nu-i aşa? N-am de gând să mă mai întorc acolo. Nimic nu mă poate convinge.

— Nu.

— Atunci e în regulă.

N-a răspuns, ci doar s-a aplecat şi şi-a mai turnat un whisky mic.

— Deşi mă întreb ce se va întâmpla cu acea casă, am spus eu. Sunt sigur că niciun localnic n-o să vrea vreodată să locuiască acolo şi nu-mi închipui că ar putea veni altcineva din afară să stea mai mult, îndată ce va afla povestea locului, asta în situaţia în care n-ar fi reuşit să

afle dinainte. Şi pe lângă asta, mai este şi un loc total inconvenient. Cine să-l vrea?

Samuel Daily scutură din cap.

După câteva momente, în care am tăcut amândoi urmărindu-ne fiecare gândurile, l-am întrebat:

— Presupuneţi că biata bătrână a fost bântuită zi şi noapte de fantoma surorii ei şi că ea a îndurat toate zgomotele acelea îngrozitoare acolo? Domnul Daily îmi spusese că cele două fuseseră surori.

— În cazul acesta, mă întreb, cum de-a suportat fără să-şi fi ieşit din minţi?

— Poate că n-a suportat.

Eram din ce în ce mai conştient că ceva îmi scăpa, o explicaţie sau o informaţie despre Eel Marsh House şi despre familia Drablow şi întrucât îmi dădeam seama de asta, n-aveam să am linişte până când n-aveam să aflu tot ce era de aflat. M-am hotărât să-l forţez să-mi spună tot ce ştia.

— Mai era ceva ce încă n-am văzut? Dacă aş mai fi stat acolo, aş mai fi întâmpinat şi mai multe orori?

— Asta nu pot să-ţi spun.

— Dar puteţi să-mi spuneţi ceva.

A oftat şi s-a foit încurcat pe scaun, evitând să-mi

întâlnească privirea, uitându-se la foc şi apoi îşi întinse piciorul să scarpine burta căţelei cu vârful cizmei.

— Haideţi, suntem destul de departe de acel loc şi sunt destul de liniştit. Trebuie să ştiu. Nu-mi mai poate face niciun rău acum.

— Dumitale nu, spuse el. NU. Poate că dumitale nu-ţi poate face rău.

— Pentru Dumnezeu, ce încerci să dai la spate, omule? De ce ţi-e teamă atât de mult să-mi povesteşti? am insistat eu renunţând la etichetă.

— Tu, Arthur, spuse el, vei fi departe de aici mâine sau în ziua următoare. Dacă ai noroc, nu vei mai auzi şi nici nu vei mai afla nimic în legătură cu acest lop blestemat. Noi ceilalţi trebuie să rămânem. Noi trebuie să trăim cu asta.

— Cu ce? Cu poveştile, cu zvonurile? Cu priveliştea acelei femei în negru din când în când? Cu ce?

— Cu orice va urma, cu siguranţă. Odată sau altă dată. Crythin Gifford a trăit asta timp de cincizeci de ani. Sunt altfel de oameni. Ei nu vorbesc despre asemenea lucruri, tu le-ai aflat singur. Cei care au suferit cel mai rău au spus puţine – Jérôme, Keckwick.

Am simţit că-mi bate inima cu putere din nou, mi-am dus mâna la guler ca să-l slăbesc un pic şi mi-am tras

scaunul de la foc. Acum venise momentul şi nu ştiam la urma urmei dacă voiam să aud ce avea să-mi spună domnul Daily.

— Jannet Humfrye i-a dat copilul, băiatul, surorii sale, Alice Drablow şi soţului acesteia, pentru că n-a avut încotro. La început, a stat departe la sute de mile şi băieţelul a fost crescut ca un Drablow, întrucât se dorea ca el să nu-şi cunoască mama. Dar, în cele din urmă, durerea de a-l fi rupt de dânsa în loc să scadă a crescut şi mai mult şi ea a venit la Crythin. Nu era bine văzută în casa părinţilor – tatăl copilului plecase departe pentru întotdeauna şi ea îşi luase o cameră în oraş. Dar nu avea bani. Se ocupa cu croitoria şi era damă de companie a unei doamne. Aparent, la început, Alice Drablow n-a vrut s-o lase să vadă băiatul deloc. Însă Jennet era atât de tulburată, încât a recurs la violenţă şi în cele din urmă sora ei a cedat, dar ţinând-o la distanţă. Jennet putea să facă vizite foarte rar, deşi n-avea voie să vadă băiatul singur şi nici n-avea voie să dezvăluie cine era sau în ce relaţii se afla cu el. Nimeni nu observase totuşi că el începuse să semene tot mai mult cu ea şi nici afinitatea naturală dintre ei. Era din ce în ce mai ataşat de femeia aceea, prin tot ce spunea şi tot ce făcea el se adresa parcă propriei sale

mame şi era din ce în ce mai ataşat de ea fiind din ce în ce mai rece faţă de Alice Drablow. După câte ştiu eu, Jennet plănuia să-l ia de acolo. Dar înainte să o poată face, s-a întâmplat accidentul, aşa cum ai aflat şi tu. Băiatul... doica, trăsura trasă de ponei şi birjarul ei Keckwick...

— Da. Tatăl lui. Şi, de asemenea, câinele băieţelului. Locul acela înşelător după cum ţi-ai putut da seama şi singur. Ceţurile mării se revarsă brusc peste mlaştini şi ascund smârcurile.

— Aşadar, s-au înecat.

— Sub ochii lui Jennet. Era în casă şi se uita de la fereastra de sus, aşteptându-i să se întoarcă.

Mi-am oprit răsuflarea împietrit.

— Cadavrele au fost scoase din apă, dar trăsura şi poneiul au rămas acolo, erau prea înţepenite în mâl. Din ziua aceea, Jennet Humfrye a început să înnebunească.

— E de mirare?

— Nu. Nebună de durere, de furie, de dorinţa de a se răzbuna. O acuza pe sora ei care i-a lăsat să iasă în ziua aceea, cu toate că n-avea nicio vină, ceaţa a venit... pe neaşteptate.

— Din senin.

— Nu ştiu dacă din cauza pierderii suferite şi a nebuniei,

s-a îmbolnăvit şi apoi s-a topit pe picioare. Nu mai avea carne şi oase, i-a pierit culoarea din obraji, arăta ca un schelet ambulant, un spectru viu. Când ieşea pe străzi, oamenii se dădeau într-o parte. Copiii se speriau de ea. A murit în cele din urmă. A murit plină de ură şi amărăciune. Şi îndată ce a murit, au început nălucirile. Şi de atunci continuă.

— Cum, tot timpul? De-atunci încoace?

— Nu. Când şi când. Mai puţin în aceşti ultimi ani. Dar încă mai este văzută şi sunetele încă mai sunt auzite de către cei care se nimeresc să fie în mlaştină.

— Probabil că şi bătrâna doamnă Drablow le auzea?

— Cine ştie?

— Ei bine, doamna Drabow e moartă. Cu siguranţă că lucrurile or să s-e liniştească.

Dar domnul Daily nu terminase. El ajunsese abia la punctul culminant al povestirii.

— Şi ori de câte ori a fost văzută, fie în cimitir, pe mlaştini, pe străzile oraşului, oricât de scurt timp şi de către oricine, de fiecare dată s-a întâmplat ceva, spuse el cu voce joasă.

— Da? am şoptit eu.

— De câteva ori, au murit câţiva copii în situaţii

groaznice.

— Adică în accident?

— În general, în accident. Dar odată de două ori s-a întâmplat şi în timpul unei boli, care i-a răpus într-o zi sau o noapte, chiar şi mai puţin.

— Te referi la vreun copil? Un copil din oraş?

— Da, la un copil. Copilul lui Jérôme.

Am avut imediat viziunea şirului de obrăjoare mici şi solemne, copiii care se ţineau cu mâinile de drugii gardului care înconjura curtea şcolii în ziua înmormântării doamnei Drablow.

— Dar, desigur... mai mor copii.

— Da.

— Şi trebuie neapărat ca morţile lor să fie puse în seama apariţiei acelei femei?

— Poate ţi-e greu să crezi. Te poţi îndoi de acest lucru.

— Ei bine, eu...

— Ştim.

Dar după câteva minute, uitându-mă la faţa lui calmă şi hotărâtă, i-am spus încetişor:

— N-am nicio îndoială, domnule Daily.

Apoi mult timp niciunul dintre noi n-a mai spus nimic.

Ştiu că am suferit un şoc serios în dimineaţa aceea,

după multe zile şi nopţi agitate, tensiunea nervoasă provocată de nălucirile de la Eel Marsh House. Dar nu mi-am dat seama cât de profund şi cât de rău mă afectase experienţa aceea atât mental cât şi fizic.

În seara aceea, m-am dus la culcare, după cum presupuneam, pentru ultima dată sub acoperişul domnului Daily. Plănuisem să prind primul tren a doua zi, care să mă ducă înapoi la Londra. Când i-am spus domnului Daily el nu m-a contrazis.

Dar noaptea am avut somnul agitat, m-am trezit la fiecare oră tulburat de coşmaruri, leoarcă de transpiraţie, iar când nu dormeam stăteam treaz cu mădularele încordate, ascultând atent, amintindu-mi iarăşi şi iară totul de la început. Îmi puneam tot felul de întrebări fără răspuns, despre viaţă, despre moarte despre hotarul dintre ele şi mă rugam din toată inima, rugăminţi pline de ardoare. Am fost crescut ca toţi copiii, cu credinţă în Dumnezeu, în sânul bisericii creştine, cu toate acestea eram însă convins că învăţăturile sale erau probabil cele mai bune reguli de conduită în viaţă şi găseam zeitatea destul de îndepărtată, iar rugăciunile mele în general nu erau altceva decât nişte îndatoriri formale. Dar nu la fel se întâmpla şi acum. Acum mă rugam fierbinte, cu un zel

renăscut. Îmi dădeam seama că existau forţe ale binelui şi forţe ale răului aflate în luptă, iar omul poate fi de partea unora sau altora dintre aceste forţe.

A durat mult până să se lumineze de ziuă, iar când s-a luminat s-a dovedit a fi încă o dimineaţă urâtă şi umedă de noiembrie. M-am ridicat, mă durea capul, îmi ardeau Ochii şi picioarele îmi erau grele, dar am reuşit totuşi să mă îmbrac şi să cobor scările la masa de dejun. Numai că nu mă puteam uita la mâncare, deşi îmi era grozav de sete. Am băut mai multe ceşti de ceai una după alta. Domnul şi doamna Daily se uitau din când în când îngrijoraţi la mine, în timp ce eu îmi făceam planurile. Mă gândeam că n-am să mă simt bine din nou decât atunci când am să fiu în tren privind câmpiile întinse pierzându-se uşor în depărtare şi vorbeam atât de mult, străduindu-mă în acelaşi timp să-mi exprim marea mulţumire faţă de amândoi căci fuseseră într-adevăr salvatorii mei. Îmi salvaseră viaţa şi sănătatea mintală.

Când m-am ridicat de la masă, îndreptându-mă spre sufragerie, am văzut că uşa se micşorează pe măsură ce mă apropiam de ea şi mi se părea că mă lupt din nou cu ceaţa care se închidea în jurul meu, în aşa fel încât nici nu mai puteam respira şi mă apăsa ca o mare greutate pe

care eu trebuia s-o îndepărtez înainte de a mai face un pas.

Samuel Daily m-a prins în timp ce cădeam şi eram vag conştient că pentru a doua oară, deşi în cu totul altă situaţie, mă căra, pe jumătate trăgându-mă, de data asta în sus pe scări, către dormitorul meu. Aici m-a ajutat să mă dezbrac. Capul îmi era greu şi mintea confuză. Am rămas aici timp de cinci zile şi am primit vizitele dese ale unui doctor ce părea îngrijorat. După aceea, partea cea mai rea a trecut. Febra şi delirul au încetat, lăsându-mă epuizat şi incredibil de slăbit. Cu toate acestea, eram în stare să stau în fotoliu la început în camera mea, mai târziu, în salon, la parter. Cei doi Daily erau bunătatea şi atenţia întruchipată. Cel mai rău din toate n-a fost boala fizică, durerea şi slăbiciunea şi febra, ci chinul mintal prin care am trecut.

Femeia în negru părea că mă bântuie chiar şi aici, că stătea la capătul patului meu, că-şi lăsa faţa brusc aproape de mine în timp ce dormeam, astfel că mă trezeam ţipând de groază. Iar în cap îmi răsuna ţipătul copilului din mlaştină şi balansul leagănului şi nechezatul calului ce se îneca. Nu mă puteam elibera de niciunul din aceste zgomote, iar când nu aveam febră şi coşmar îmi

aminteam fiecare cuvânt din scrisori şi din certificatele de deces, ca şi cum aş fi ţinut paginile acelea deschise în faţa ochilor minţii.

În cele din urmă, am început să mă simt mai bine, febra a coborât, vedeniile au pălit şi eu m-am regăsit, deşi eram epuizat, stors de vlagă, dar eram bine. Femeia nu îmi mai putea face nimic bineînţeles, suportasem şi supravieţuisem.

După douăsprezece zile, mă simţeam aproape complet refăcut. Era o zi însorită de iarnă, dar era una dintre primele zile geroase ale anului. Stăteam în faţa ferestrei deschise din sufragerie, cu o pătură peste genunchi, uitându-mă la tufişurile şi copacii alb-argintii şi plini de chiciură profilându-se despuiaţi de frunze pe fundalul cerului. Era după prânz. Poate că să fi adormit o clipă sau nu, în orice caz nimeni nu m-a deranjat. Spider lenevea la picioarele mele, aşa cum făcuse în toate zilele şi nopţile din timpul bolii mele. Mă ataşasem foarte mult de câine, mai mult chiar decât mi-am putut imagina, simţind că eram legaţi unul de altul, întrucât trecusem amândoi prin aceeaşi încercare.

Un priger se cocoţase pe una din urnele de piatră din vârful balustradei, cu capul ridicat şi ochii pătrunzători, iar

eu mă uitam la el fericit în timp ce ţopăia un pas, doi, făcea pauză, asculta şi cânta. Mă gândeam că înainte de a veni aici n-am fost niciodată în stare să mă concentrez asupra unor lucruri atât de simple şi atât de complete, fiind atât de ocupat cu treburile. Acum apreciam prezenţa păsării, mă bucuram pur şi simplu privindu-i mişcările, atâta timp cât a rămas în faţa ferestrei mele, cu o intensitate pe care nu o mai cunoscusem niciodată.

Am auzit câteva zgomote afară; motorul unei maşini, voci în jurul şi în faţa casei, dar le-am dat puţină atenţie, absorbit cum eram în observarea păsării. Şi apoi zgomotele nu aveau nimic de a face cu mine.

Au urmat apoi paşi în lungul coridorului care s-au oprit dincolo de uşă, în salon, iar după o clipă de ezitare s-a deschis uşa. Poate că era mai târziu decât mă gândeam şi cineva venise să vadă cum mă simţeam şi dacă voiam o ceaşcă de cafea.

— Arthur?

M-am întors curios şi apoi am sărit din fotoliu uimit, nevenindu-mi să cred şi plin de încântare. Stella, draga mea Stella, venea înspre mine în lungul camerei.

FEMEIA ÎN NEGRU

În dimineaţa următoare, am părăsit casa. Maşina domnului Samuel Daily ne-a dus direct la gară. Mi-am încheiat socotelile la Gifford Arms, printr-un mesager întrucât nu voiam să mă duc din nou în oraş la Crythin Gifford; părea mult mai înţelept să urmez sfatul doctorului, căci doctorul îmi recomandase mai ales să nu fac nimic sau să nu mă duc nicăieri ca să-mi stric echilibrul şi aşa fragil. În realitate nici nu voiam să văd oraşul şi mai ales nu voiam să risc să-l întâlnesc pe domnul Jérôme sau pe Keckwick şi mai mult decât atât să nu văd nici măcar de la distanţă mlaştina. Să las totul în urma mea ca şi cum s-ar fi întâmplat altei persoane. Doctorul îmi spuse să-mi scot toată povestea din minte şi eu reuşisem s-o fac. Cu Stella lângă minernu mai vedeam niciun pericol.

Singurul regret pe care îl aveam părăsind locul era tristeţea sinceră de a renunţa la compania domnului şi doamnei Samuel Daily, dar când ne-am strâns mâinile l-am făcut să-mi promită că avea să ne viziteze cu prima ocazie la Londra – lucru pe care el îl făcea după cum îmi spusese cel puţin o dată, de două ori pe an. Mai mult

decât atât, ne-a făgăduit un căţel îndată ce avea să fete Spider. Avea să-mi fie foarte dor de micul animal.

Dar mai rămăsese o ultimă întrebare, trebuia să-l întreb cu toate că îmi venea greu să aduc vorba.

— Trebuie să aflu, am izbucnit eu în cele din urmă când Stella era destul de departe, absorbită în conversaţie cu doamna Daily căreia reuşise să-i dezvăluie întreaga ei fire caldă şi prietenoasă.

Samuel Daily se uită la mine tăios.

— Mi-ai spus în noaptea aceea – am tras aer adânc în piept ca să mă calmez. Un copil – întotdeauna moare un copil în Crythin Gifford.

— Da.

N-am putut să mai continui, dar expresia feţei mele, ştiam bine, era destul de îngrijorată şi nerăbdătoare să afle adevărul.

— Nu s-a întâmplat nimic. Nimic... Mi-a spus domnul Daily repede.

Eram sigur, însă, că avea să adauge: „Totuşi”, dar s-a oprit, aşa că am spus eu în locul lui. El doar a dat din cap tăcut.

— Oh, mă rog lui Dumnezeu să nu se fi întâmplat – să se fi rupt lanţul – să se fi sfârşit puterea ei – să fi plecat – şi

eu să fi fost ultimul care am văzut-o.

— Da, da, mi-a răspuns el, punându-mi o mână liniştitoare pe braţ.

Mai mult decât, orice pe lume, voiam să fie aşa, căci se scursese mult timp de când am văzut-o pe femeia în negru – fantoma lui Jennet Humfrye – destul ca să fie dovada faptului că blestemul se sfârşise. Fusese o biată femeie tulburată, nebună, care murise de tristeţe şi supărare, plină de ură şi dorinţă de răzbunare. Amărăciunea ei era de înţeles. Răutatea o făcuse să ia vieţile copiilor altor femei, pentru că ea şi-l pierduse pe al ei, era de înţeles, de asemenea, dar nu era de iertat. Nimeni nu putea face nimic s-o ajute, poate doar să se roage pentru sufletul ei, mă gândeam eu. Doamna Drablow, pe care ea o învinovăţea pentru moartea copilului ei, era şi ea moartă şi acum casa era goală, în sfârşit, bântuită poate şi consecinţele teribile ale nălucirilor aveau să înceteze pentru totdeauna.

Maşina aştepta gata de plecare. Am strâns mâinile soţilor Daily şi ţinând-o strâns de braţ pe Stella am urcat în maşină şi m-am rezemat de spătar. Cu un suspin de uşurare, m-am lăsat dus departe de Crythin Gifford.

Povestea mea este aproape gata. N-a mai rămas decât

un singur lucru de spus. Şi abia dacă am puterea să scriu despre el. Stau aici la biroul meu, zi şi noapte, în faţa colii albe de hârtie, incapabil să ridic stiloul tremurând şi plângând. Am ieşit şi m-am plimbat în livada bătrână şi mai departe, peste câmp, dincolo de Monk’s Piece, la multe, mile distanţă, fără să văd nimic din împrejurimi, fără să iau seama la niciun animal sau pasăre, nici măcar la starea vremii, astfel că de câteva ori m-am întors acasă ud până la piele spre supărarea lui Esme. Dar mai era şi altă cauză a supărării: mă privea, se mira, dar era prea sensibilă ca să-mi pună întrebări şi eu vedeam îngrijorarea şi tristeţea de pe faţa ei, îi simţeam neliniştea mai ales când stăteam împreună în serile târzii. Eram incapabil să-i spun ceva, iar ea habar n-avea prin ce treceam eu şi de ce: nu va şti până când nu va citi acest manuscris, iar la vremea aceea eu voi fi mort demult.

Acum, în sfârşit, mi-am adunat suficient curaj şi voi folosi ultimele forţe pentru a dezvălui acele orori trecute şi pentru a scrie sfârşitul poveştii.

M-am întors împreună cu Stella la Londra şi „după şase săptămâni, ne-am căsătorit. Planul nostru original era să aşteptăm cel puţin până în primăvara următoare, dar experienţa mea mă schimbase atât de mult încât acum

eram presat de timp, fiind convins că nu trebuia să amânăm şi să nu condiţionăm acest lucru nici de bunăstare, nici de alte lucruri, ci s-o facem imediat cu cea mai mare grabă. De ce-am fi aşteptat? Ce ne împiedica dincolo de amănuntele banilor proprietăţii şi agoniselilor să ne căsătorim? Nimic. Aşa că ne-am căsătorit în linişte şi fără zarvă şi am locuit în vechiul meu apartament, la care s-a mai adăugat o cameră pe care proprietăreasa era mai mult decât bucuroasă să ne-o închirieze până când aveam să ne putem permite căsuţa noastră. Eram atât de fericiţi pe cât putea să fie un bărbat tânăr cu mireasa lui, purtându-ne de grijă unul altuia, nefiind nici bogaţi, dar nici săraci, preocupaţi de viitorul nostru. Domnul Bentley mi-a dat un pic mai multă responsabilitate şi în consecinţă mi-a crescut şi salariu, odată cu trecerea timpului. L-am rugat să nu mi se mai spună nimic despre Eel Marsh House şi proprietatea Drablow şi aşa s-a întâmplat; numele acestea n-au mai fost rostite niciodată în faţa mea.

La puţin timp după ce a trecut un an de la căsătoria noastră, Stella a dat naştere copilului nostru, un fiu pe care l-am numit Joseph Arthur Samuel şi domnul Samuel Daily a fost naşul lui, întrucât el a fost singura noastră legătură cu locul acela la acea vreme. Dar cu toate că l-am

mai văzut ocazional – în Londra, el n-a vorbit niciodată despre trecut; bineînţeles eram atât de bucuros şi preocupat de noua mea viaţă, că nu mă mai gân deam la acele lucruri, iar coşmarurile au încetat să mă mai tulbure.

Eram într-o dispoziţie fericită şi liniştită în după-amiaza aceea de duminică din vara anului ce a urmat naşterii fiului nostru. Nu puteam să fiu mai puţin pregătit pentru ce avea să urmeze.

Ne-am dus într-un parc mare, la zece mile în afară de Londra, care făcea parte din terenurile unei case nobile şi care în sezonul acelei veri era deschis publicului la sfârşit de săptămână. Era un weekend festiv, cu un aer sărbătoresc ce plutea deasupra lacului peste care se înşirau bărci mici. Orchestra intona melodii vesele, iar chioşcurile vindeau îngheţată şi fructe. Familiile se plimbau, copiii se tăvăleau prin iarbă. Eu şi cu Stella mergeam fericiţi cu micul Joseph care făcea primii paşi ţinându-ne de mână în timp ce noi îl priveam atât de mândri pe cât puteau fi nişte părinţi.

Apoi, Stella a observat că unul dintre punctele de atracţie era oferit de un măgăruş şi o trăsură trasă de ponei, oricare dintre ele putea fi luată pentru o plimbare pe alee. Gândindu-ne că băieţelului i-ar fi plăcut, l-am dus

la măgăruşul cenuşiu şi docil şi eu m-am încumetat să-l ridic şi să-l pun în şea. Dar el a început să ţipe şi să se smucească imediat, trăgându-mă şi arătându-mi în acelaşi timp cu gesturi sugestive înspre trăsura trasă de ponei. Şi întrucât nu erau decât două locuri pentru pasageri, Stella l-a luat pe Joseph, iar eu am rămas uitându-mă vesel după ei, în timp ce se îndepărtau printre copacii bătrâni şi meri care erau în plină vegetaţie.

O clipă i-am pierdut din vedere la una dintre cotituri şi am început să mă uit zadarnic la ceilalţi oameni care se distrau în după-amiaza aceea. Apoi, dintr-odată, am zărit-o. Stătea departe de oameni strâns lipită de trunchiul unui copac. Mă uitam fix la ea şi ea la mine. Nu era nicio greşeală. Nu mă înşelau ochii. Era ea, femeia în negru, cu faţa ofilită, fantoma lui Jennet Humfrye. Pentru o clipă, m-am holbat la ea nevenindu-mi să cred plin de mirare, îngheţat apoi de spaimă. Eram paralizat, prinsesem rădăcini în locul în care mă aflam şi lumea se întunecase în jurul meu, iar strigătele şi ţipetele fericite ale tuturor copiilor păliseră. Eram incapabil să-mi iau ochii de la ea. Nu, avea nicio expresie pe faţă şi cu toate astea simţeam din nou că renaşte puterea ce emana din ea, răutatea şi ura, amărăciunea pasională. Asta mă cutremură.

În acelaşi moment, spre marea mea uşurare, trăsura cu ponei se întorcea pe alee, tropăind în razele soarelui ce scăldau iarba, cu draga mea Stella stând pe locul ei şi ţinând copilul în braţe care se bătea şi striga dând din mânuţe cu încântare. Eram aproape negru de îngrijorare când au ajuns lângă mine şi voiam să-i opresc, să plecăm de-acolo pentru că nu mai voiam să rămân o secundă mai mult. Eram gata. Aproape că ajunseseră şi ei la capătul plimbării când au trecut de copacul lângă care stătea liniştită femeia în negru şi în timpul acesta ea s-a mişcat iute, fustele ei foşnind în timp ce păşea pe cărare înaintea poneiului. Animalul s-a cabrat brusc şi apoi s-a ridicat puţin cu ochii plini de spaimă, după care s-a smucit din loc şi a luat-o razna în luminiş printre copaci, nechezând, scăpat de sub control. A urmat un moment de confuzie îngrozitoare, câţiva oameni au început să alerge după trăsură, iar femeile şi copiii au început să ţipe. Am început să alerg şi eu nebuneşte, apoi am auzit zgomotul înnebunitor şi înfundat, în timp ce poneiul şi trăsura lui se izbeau de unul din imensele trunchiuri de copac. După aceea a urmat liniştea – o linişte teribilă care n-a durat decât câteva secunde ce mi s-au părut ani. În timp ce alergam spre locul unde se întâmplase nenorocirea, m-am

uitat înapoi peste umăr. Femeia dispăruse.

Am ridicat-o pe Stella cu blândeţe din trăsură. Corpul îi era zdrobit, cu gâtul şi picioarele fracturate, cu toate că era conştientă încă. Poneiul era doar buimăcit, dar trăsura era cu roţile în sus şi hamurile îi erau atât de încâlcite că nici nu se putea mişca şi stând la pământ necheza şi sforăia înfricoşat.

Băieţelul nostru fusese aruncat, se vedea clar acest lucru, de alt copac. Zăcea grămadă, sub el.

De data asta, n-am beneficiat de nicio pierdere de conştiinţă binefăcătoare. Am fost obligat să trăiesc totul, fiecare minut, fiecare zi după aceea, timp de zece luni, până când şi Stella a murit din cauza rănilor ei îngrozitoare.

Am văzut fantoma lui Jennet Humfrye şi ea s-a răzbunat.

Mi-au cerut să le spun povestea mea. Le-am spus-o. Destul.